

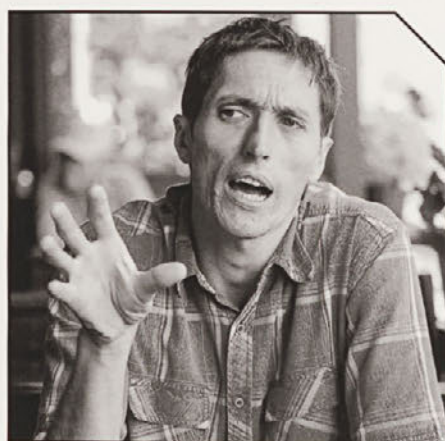
N n A a J j Č č A a

NAJČA, glasilo Osnovne šole Grm, Novo mesto
Letnik XXVI, februar 2016, št. 1, 2

Dekleta državne prvakinja

7

Intervju - Toni Kočevar

21

IZ VSEBINE

Novost - kотиčki	str. 12
Odnosi med nami	str. 18
Intervju - Erika Konciliija	str. 33
Intervju - Tomaž Konciliija	str. 35
Folklorno društvo Kres	str. 38
Mala Najča	str. 46
Zabavne strani	str. 87

Dragi najčani!

Kot ste najbrž že ugotovili, se je na sliki urednice pojavila nova oseba. To sem jaz, Karolina Blagojević, ki obiskujem 9. c. Predstavljam se kot nova urednica Najče, ker je prejšnja že odšla in ker so me izvolili novinarji Najče. Če povem po pravici, nisem bila zadovoljna z mestom urednice, ker s tem pride na dan še kup dodatnih obveznosti. Ampak danes je pač potrebno medsebojno sodelovanje in isto je pri šolskem časopisu. Zato se bom kot urednica trudila, kolikor se bom lahko.

Letošnja tema Najče se navezuje na odnose. Kaj lahko povemo o odnosih? Ogromno. Če bolje pomislimo, nas odnosi neprestano spremljajo. Odnos učencev do delavcev na šoli, odnos otrok do staršev, odnos do narave in odnos do samega sebe ... Še mnogo bi jih lahko našteali, ker jih je na milijone. In prav vsak prispeva k boljšim ali slabšim odnosom. Da smo lažje razmišljali o odnosih, nam je šolska socialna delavka Polonca Čarf bolj predstavila pojem ODNOS. Opravili smo razne ankete med učenci, starši in učitelji, se pogovarjali s Tonijem Kočevarjem, sestavili smo kviz in šaljive nasvete o odnosih. Seveda so tu še naše stalne rubrike: glasbena lestvica, športne novičke, vici, nasveti, modne smernice ... Predstavili smo vam tudi učitelja in učiteljico Koncilijskega zbora, ki sta s šolskim pevskim zborom nastopila v KCJT, in folklorno društvo Kres.

Najča je časopis, ki že leta nastaja s pomočjo učencev in učiteljev. Veliko različnih tem je že bilo v njej in upamo, da boste uživali tudi v branju te številke.

Vsi novinarji vam želimo prijetno branje!

Karolina Blagojević

Parlament

Parlament je najpomembnejši organ šole. V njem sodelujejo demokratično izvoljeni predstavniki in predstavnice. Na naši šoli ni nič drugače. Vsako leto izvolimo tudi predsedstvo, letos v naslednji zasedbi: Katja Stržinar kot tajnica, Tin Hvalec kot podpredsednik in Nina Knoll kot predsednica šolskega parlamenta. Parlament Osnovne šole Grm je tako po prvem zasedanju v polni zasedbi, ki že pripravlja načrte za nadaljnje delo. Letošnja tema PASTI MLADOSTNIŠTVA se nam zdi zelo zanimiva in obsežna. Na parlamentu se bomo pogovarjali predvsem o tej temi, ki je bila predstavljena in pozneje tudi izvoljena na nacionalnem otroškem parlamentu ravno s strani naših učencev. Po našem mnenju je pasti mladostništva veliko in zdi se nam prav, da se o tem pogovarjamo tudi v šoli.

Tako se bomo na naslednjem srečanju parlamenta pogovorili o pasteh mladostništva, ki prežijo ali še bodo prežale na vsakega od nas.

Nina Knoll, 7. b

Kulturni dnevi ob 650-letnici Novega mesta

Z učenci 6., 7., 8. in 9. razreda smo od 19. do 23. decembra 2015 izvedli kulturne dneve na temo 650 let Novega mesta.

Učenci 7., 8. in 9. razreda so 4 šolske ure delali v delavnicah, ki so jih izbrali:

- Izvirna ilustracija znamenitosti Novega mesta za turistični vodnik,
- German-English tour guide of Novo mesto,
- Pomembne stavbe v Novem mestu (izdelava zemljevida),
- Novo mesto v 19. stoletju – družabno življenje,
- Novo mesto v 20. stoletju – (novomeške ulice – ali jih poznam?)
- Po poteh Novega mesta (izdelava namizne igre),
- Rudolfovo – sprehod skozi čas (gledališka uprizoritev).

Kulturni dan smo zaključili s prireditvijo v šolski avli. Skozi gledališko uprizoritev so učenci spoznali znamenite Novomeščane in ustanove.

Učenci 6. razreda so kulturni dan začeli z razrednimi proslavami ob dnevu samostojnosti in enotnosti, nato pa so ustvarjali v treh delavnicah:

- Izdelava keltskih jagod iz fimo mase,
- Novo mesto – moj kraj (izdelava igre Spomin),
- Izdelava pečata in knjižice o Rudolfu Habsburškem.

Sonja Čibej

Prenova tlakov

Kot ste verjetno opazili, so na naši šoli med poletnimi počitnicami prenavljali tlake. O tem nam je nekaj povedala gospa ravnateljica Sonja Simčič: »V letu 2014 smo energetsko prenovili šolo. Prenovili smo predvsem njeno zunanost, to pomeni njeno fasado, okna in izolacijo. Nismo pa prenoviti tlakov zaradi del po šoli. Tlaki so se že drobili, po hodnikih so bile luknje. To poletje smo prenavo naredili temeljito. Zamenjali nismo samo zgornje obloge, ampak tudi betonske tlake. Vse je bilo odstranjeno in na novo betonirano, da so površine ravne in da bo to zdaj

zdržalo za nekaj desetletij. Prejšnji tlaki oziroma obloga so bili stari 25 let. Učence moram pohvaliti, da hodite v copatih, da ste na to navajeni in da spoštujete šolski red. S tem bodo tlaki obstojni in podoba šole lepša.«

Aljoša Knap, 8. c

Nastop naših učencev v Cankarjevemu domu

V nedeljo, 6. decembra 2015, je mladinski pevski zbor OŠ Grm z zborovodkinjo Sonjo Čibej nastopil na odru Gallusove dvorane Cankarjevega doma v Ljubljani. Na koncertu Potujoča muzika je sodelovalo 12 izbranih in povabljenih mladinskih zborov iz vseh slovenskih regij, ki smo se v zadnjih dveh letih dokazali na regijski in državni ravni. Na koncertu v počastitev svetovnega dneva zborovskega petja je skupaj zapelo 500 mladih pevcev. Poglavitno sporočilo dneva zborovskega petja je: »Z združenimi močmi slavimo solidarnost, mir in razumevanje.« Slavnostna govornica je bila ministrica za kulturo Julijana Bizjak Mlakar. Koncert sta posnela Radio in Televizija Slovenija.

Karolina Blagojević:

Dan po tem, ko nas je obiskal Miklavž, 6. 12. 2015, je našo šolo na koncertu s petstotimi pevci iz vseh regij Slovenije ponosno zastopal naš mladinski pevski zbor.

Izkušnja je bila izjemna. Predstavljajte si, da nastopate v Gallusovi dvorani, da vas vsi z navdušenjem opazujejo in uživajo ob vašem nastopu ... Res izjemno!

Vendar je bilo v to, da se je naš zbor sploh pojavil na taki sceni, potrebno vložiti veliko, ne veliko, ogromno truda naše mentorice in nas pevcev. Očitno spadamo med najboljše zbore Slovenije, da so nas izbrali za ene izmed nastopajočih in na to smo lahko ponosni.

S pripravi smo začeli že konec lanskega šolskega leta. Naučiti smo se morali 12 novih pesmi, ki smo jih neprestano vadili. Vaje smo imeli zadnji teden v avgustu (poletne počitnice), v tem šolskem letu pa smo začeli s polno paro. Vaje med predurami, prostimi urami, po pouku ...

In daleč od tega, da nam je vedno šlo in da je vse šlo na izi. Bilo je noro.

V novembru smo na naši šoli imeli regijsko vajo, ki so se jo udeležile OŠ Adama Bohoriča Brestanica, OŠ Planina pri Sevnici in seveda naša šola. Prišla sta zborovodji Zlatka Terlevič in Damijan Močnik in šlo nam je odlično. Lepo smo se uskladili in izboljšali težavne dele pri pesmih.

Na dan koncerta, v nedeljo, 6. 12. 2015, na dan zborovskega petja, pa smo vstali že zgodaj in se z avtobusom odpeljali v Ljubljano.

Zbrali smo se v OŠ Majde Vrhovnik in se upeli, nato pa nas je čakala dolga vaja v Gallusovi dvorani, ki je bila zelo naporna. Dogovorili smo se, kje bomo stali in šele tedaj se je pokazalo, koliko nas bo nastopilo. Dvorana je kar velika in živci so noreli sto na uro, a ko se je vsak od nas prepustil petju, je pozabil na gnečo, veliko dvorano in lakoto, ki nas je mučila. Pri nekaterih pesmih so nas spremljala godala, pihala, tolkala in kozarci, kar je popestrilo dogajanje. Po koncu vaje nas je v Maximarketu čakalo kosilo, nato pa sprehod po Ljubljani in preoblačenje v OŠ Majde Vrhovnik. Nato pa je ozračje postalo bolj napeto in čas nastopa se je bližal in bližal. V zaodrju so se kazali še zadnji znaki nervoznosti in treme, potem pa smo prišli drug za drugim na oder in publika je že bila v dvorani. Bistvo vsega je bilo uživanje med koncertom. Še preden se je vse začelo, nas je publika nagradila z velikim aplavzom, kar nam je dalo veliko podporo in nam na obraze prineslo nasmeh. Občutek je bil dober. Pesmi smo peli lepo po načrtu in za konec smo prihranili veličastno Alelujo skladatelja Handla, ki je publiko spravila na noge. Nepopisno adrenalinsko!

Rebeka Koračin:

Koncert se mi bo vsekakor vtisnil v spomin, saj sem spoznala, da je za uspešen koncert potrebno veliko vaje in prostega časa. Ko sem stala na odru, me je cel koncert spremljala posebna energija, ki je ne občutiš vsak dan. Izjemno je bilo stati ob nekom, ki zelo rad in tudi dobro prepeva in potem skupaj s tabo poje pesmi. Res je bilo neverjetno!

Marija Klara Cimermančič:

Na takem koncertu nisem bila še nikoli; ne le koncert, tudi ustanova Cankarjev dom je prečudovita. Na koncertu je bilo lepo peti. Ko sem bila na odru, sem imela tremo, ampak sem preživela. Upam, da to ni bil zadnji tako pomemben koncert.

Iris Željko, 5. a

Tekmovanja

Logika: 17. 10. 2015 je potekalo državno tekmovanje iz logike. **Sinja Mežnar** iz devetega razreda je osvojila zlato priznanje. Srebrnega priznanja v letošnjem letu ni osvojil nihče. Mentorica: Mojca Kavčič.

Razvedrilna matematika: V soboto, 28. 11. 2015, je na Osnovni šoli Brusnice potekalo državno tekmovanje iz Razvedrilne matematike. Iz naše šole se ga je udeležilo šest učencev. Zlato priznanje so osvojili **Lana Traven, Katarina Vrbinc in Sinja Mežnar**, srebrno priznanje pa **Lana Božič, Marin Gazvoda de Reggi in Nik Radovičević**. Mentorici: Mojca Kavčič in Špela Ravnik.

Matemčik: V soboto, 21. 11. 2015, je na Osnovni šoli Center potekalo državno tekmovanje iz matemčika. Na državno tekmovanje se je uspelo uvrstiti trinajstim učencem z naše šole. Zlato priznanje je osvojila le **Lana Božič**. Srebrno priznanje pa so osvojili **Erik Radovičević, Amika Zoja Jelič, Janja Omerzel, Nel Hočevnar Nahtigal, Maja Košmrlj, Polona Moretti, Nik Radovičević, Marin Gazvoda de Reggi, Katarina Vrbinc, Jernej Avsec, Maja Pureber, Gašper Cekuta**. Mentorja: Simon Turk in Špela Ravnik.

Biologija: 21. 10. 2015 je potekalo šolsko tekmovanje iz znanja biologije. Letošnja tema so bili Metulji Slovenije. Bronasto šolsko priznanje so osvojile tri učenke: **Manca Novak, Danila Prah in Miša Modic**. Žal se nobena od deklet ni uvrstila na državno tekmovanje. Mentorica: Vesna Zobarič.

Sladkorna bolezen: V soboto, 21. 11. 2015, je na Osnovni šoli Brežice potekalo državno tekmovanje iz znanja o sladkorni bolezni. Državnega tekmovanja so se udeležile tri učenke naše šole: **Manca Novak, Zala Zagorc in Maša Saje**. Zala in Manca sta osvojili srebrno priznanje. Na šolskem tekmovanju je tekmovalo 33 učencev, bron jih je osvojilo 15. Mentorica: Vesna Zobarič.

CANKARJEVO TEKMOVANJE: V sredo, 9. 12., je potekalo šolsko Cankarjevo tekmovanje. Možnost udeležbe na področnem tekmovanju, ki je bilo 21. 1. v Mirni Peči, so imeli osmo- in devetošolci. Bronasto priznanje je osvojilo pet osmošolcev, na področno tekmovanje pa sta se uvrstili **Miša Modic in Metka Vrbinc**. Med devetošolci je 8 prejemnikov bronastega priznanja, tekmovanje pa so nadaljevali 4 učenci, in sicer **Zala Zagorc, Karolina Blagojevič, Nuša Gaia Brezovar in Aljaž Kranjčević**. Mentorja: Tomaž Koncilija in Jerica Eržek.

Tekmovanje v astronomiji: Dobitnik zlatega priznanja je Marin Gazvoda de Reggi.

Nik Radovičević

ŠPORTNE NOVIČKE

Občinsko prvenstvo v malem nogometu za starejše dečke:

1. OŠ DRSKA
2. OŠ BRŠLJIN
3. **OŠ GRM**

Občinsko prvenstvo v košarki za starejše deklice:

1. OŠ DRSKA
2. **OŠ GRM**
3. OŠ ŠMIHEL

Občinsko prvenstvo v košarki za starejše dečke:

1. **OŠ GRM**
2. OŠ BRŠLJIN
3. OŠ DRSKA

Občinsko prvenstvo v rokometu za starejše dečke:

1. **OŠ GRM**
2. OŠ ŠMIHEL
3. OŠ STOPIČE

Področno prvenstvo v atletiki za dečke:

1. OŠ ŠENTJERNEJ
2. **OŠ GRM**
3. OŠ TREBNJE

Področno prvenstvo v atletiki za deklice:

1. **OŠ GRM**
2. OŠ ŠENTJERNEJ
3. OŠ TREBNJE

Področno prvenstvo v košarki za starejše deklice:

1. **OŠ GRM**
2. OŠ DRSKA
3. OŠ VAVTA VAS

Področno prvenstvo v košarki za starejše dečke:

1. **OŠ GRM**
2. OŠ BRŠLJIN
3. OŠ VAVTA VAS

Državno prvenstvo v atletiki za deklice:

1. **OŠ GRM**
2. OŠ ŠENTJERNEJ
3. OŠ PRESKA

Državno prvenstvo v atletiki za dečke:

1. OŠ JURIIA DALMATINA KRŠKO
2. OŠ ŠENTJERNEJ
3. **OŠ GRM**

Tin Hvalec, 9. c

Državno prvenstvo v atletiki:

DEKLETA DRŽAVNE PRVAKINJE, FANTJE TRETJI!

V letošnjem letu se je atletska ekipa punc in fantov odpravila na državno prvenstvo v Velenje. Tam so nekateri podrli svoj osebni rekord in z veseljem smo odšli domov z zmago punc in s 3. mestom fantov.

O pripravi in samem tekmovanju nam je nekaj več povedala ponosna **sokapetanka atletske ekipe OŠ Grm:**

»Letošnje prvenstvo v atletiki je bilo zame nekaj posebnega, saj sem trenirala že med počitnicami. Velika zahvala gre učiteljici Majdi Križe, ki nas je že v septembru zbrala na treningih. Sadovi le-teh so se kazali že

na področnem prvenstvu, kjer smo tekmovali brez najboljše 300-metrašice in najboljše štafete. Postale smo področne prvakinja in se z drugim rezultatom v državi uvrstile v finale. V času pred finalom smo se uspele zbrati na dveh treningih, kjer nas je učiteljica Majda predvsem psihično pripravila na tekmo. Na tekmi smo potem svoje rezultate s področnega tekmovanja vsaj ponovile, večinoma pa presegle. Postale smo državne prvakinja, in pokal po treh letih spet prinesle na našo šolo.

Kot sokapetanka bi se rada zahvalila vsem puncam, ki so tekmovali s kakršnokoli poškodbo, in naši kape-tanki Ines, ki nam je dvigala moralo. Na koncu pa bi se še enkrat rada zahvalila osebi, ki nas je zbrala na treningih, vedno rekla pravo stvar, ki je skoraj pol ekipe polepila s terapevtskimi trakovi (tudi brez teh ne bi bile prvakinja) in predvsem osebi, ki je vedno verjela v nas, tudi ko nobena ni prišla na trening. Hvala, učiteljica Majda.«

Maja Pureber

Eko kotichek

Na naši šoli eko dejavnosti že vrsto vodi Lili Vavžik. Vprašali smo jo, kaj se je in se še bo dogajalo na šoli v tem šolskem letu na eko področju. V letošnjem šolskem letu je novost ta, da smo poskušali k delu in načrtovanju pritegniti tudi učence in ne samo učitelje. Učenci naj bi torej sodelovali že v samem načrtovanju dela, ki ga bodo opravili v šolskem letu. Predvsem so to učenci predmetne stopnje, niso pa zanemarljive ideje mlajših otrok.

7 korakov ekologije ostaja naša stalnica, kar pomeni, da je treba v eko šolskem odboru načrtovati delo za celo šolsko leto, izpeljati vse načrtovane akcije, se vključevati v različne projekte, ki smo jih načrtovali, zato da prejmemo za naše delo nagrado ter da šoli pridobimo sredstva, ki jih z določenimi projekti lahko pravzaprav dobimo. Predvsem je letos to projekt Toyote, ki je zelo podprt s strani sponzorja avtomobilске industrije Toyota. Govorimo o biotski raznovrstnosti oz. raznolikosti. V tem projektu bomo sodelovali 2 leti in v primeru, da bomo resnično dobri in izbrani kot dobri ekologi, lahko prejmemo denarno nagrado. Pred tremi leti smo tudi sodelovali v tem projektu ter tako pridobili 1600 evrov.

V letošnjem letu imamo 45 dodatnih aktivnosti, od gozdov, eko

branja ... Ostali pa smo pri zbiranju zamaškov za dečka iz Šentjerneja, ki je tetraparaplegik, in bi mu poskušali omogočiti lažjo mobilnost s sredstvi, ki jih dobi s prodajo zamaškov.

Pri begunski krizi na začetku leta smo takoj prva dva tedna zbirali humanitarne prispevke v smislu dobrin, torej hrane z daljšim rokom trajanja, oblačila, nekaj pa je bilo tudi pripomočkov za osebno higieno. Odpeljali smo jih direktno preko Rdečega križa v begunski center na Bregano.

Pripravili smo tudi sejem prinesi - odnesi, to je vsakoletni zamenjevalni sejem, kjer otroci sami prinesejo še dobre stvari in jih zamenjajo s prav tako uporabnimi stvarmi, ki jih je prinesel kdo drug. Letošnje leto ni bilo tako obiskano iz preprostih razlogov: zaradi premajhnega opozarjanja učencev s strani učiteljev.

Zavetišče za živali smo tudi že obiskali ter tja odpeljali okoli 400 kg hrane. Oskrbnik je povedal, da se nam bo zahvalil preko svoje spletne strani, saj smo edina šola na Dolenjskem, ki vsako leto redno prihaja in bogato obdari njihove živali.

V prihodnje imamo zelo malo velikih načrtov. Želimo ohraniti trenutni standard ekološke ozaveščenosti med otroki, želimo širiti vse ideje, ki se dogajajo v šoli, tudi v domove otrok, predvsem obdržati nivo ločevanja odpadkov in količino zbranega papirja, saj se s takimi stvarmi pomaga tudi socialno šibkejšim družinam. Želeli pa bi, da otroci drug drugega opozarjajo o pravilnem ekološkem delovanju in skrbi za okolje.

Tomo Testen, 8. b

EKO KOTIČEK

DOBRODELNA AKCIJA:

Tudi preteklo leto je v decembru na naši šoli potekala dobrodelna akcija prinesi - odnesi, ki smo jo na naši šoli priredili že 3. leto. Namen te akcije je kroženje blaga. Ogromno je predmetov in igrač, ki jih imamo doma, med drugim tudi oblačil, ki jih ne nosimo več ali jih ne potrebujemo. Namesto da bi rabljene predmete zavrgli, so učenci v šolo prinesli rabljene stvari in si jih med seboj izmenjali. Na dan akcije se je v avli nagnetlo veliko učencev, kar pomeni, da je akcija ponovno povzročila veliko zanimanje.

Karolina Blagojević

Zbiralna akcija papirja

Prvi del zbiralne akcije papirja je že za nami in tudi letos smo bili izjemno uspešni. Predstavljamo vam lestvici najuspešnejših, seveda pa imate tudi vsi ostali še možnosti za zmago.

Najboljši trije na razredni stopnji:

1. 2. c (2130 kg)
2. 5. c (2020 kg)
3. 4. c (1992 kg)

Najboljši trije na predmetni stopnji:

1. 9. a (4850 kg)
2. 9. b (4070 kg)
3. 9. c (3170 kg)

Tudi tokrat smo za izjavo o zbiralni akciji poprosili pomočnika ravnateljice, gospoda **Tihomirja Troho**:

»Akcija zbiranja starega papirja poteka že petnajst let in nas vedno znova preseneča s količinami zbranega papirja. V zadnjih letih zberemo okoli 100 ton, kar pomeni okoli 10.000 € denarja (odvisno od cene na trgu), ki ga porabimo skladno s sprejetim dogovorom: tretjino namenimo nagradam najuspešnejšim oddelkom, drugo tretjino namenimo v humanitarne namene in tretjo tretjino za naložbe v kvalitetnejše vzgojno in izobraževalno delo na šoli. Tako smo letos za boljše počutje učencev v prostem času nakupili pohištvo (sedežne

vreče in sedeže), ki ga učenci z veseljem že uporabljajo v šolski avli.

V tem letu smo tretjino sredstev namenili v humanitarne namene. Socialno šibkejšim smo pomagali pri sofinanciranju prehrane ali šole v naravi.

Zbiralna akcija omogoča velike pozitivne učinke na vzgojnoizobraževalno delo. Zato vas, učence, učitelje in starše, tudi v bodoče vabimo k tako zagnanemu zbiranju papirja.«

Tomo Testen, 8. b

Obisk v zavetišču

Naša šola je redna donatorka hrane zavetišču Turk in tako so zavetišče tudi letos obiskali eko predstavniki iz razredov, ki so zbrali vsaj 15 kg hrane za živali. Povedali so mi, da jim je bilo zelo všeč, saj so kot vsako leto lahko sprehajali pse. V zavetišču pa so se hrane za živali zelo razveselili.

Karolina Blagojevič

Grmsko srečanje

10. decembra 2015 je na Grmu zopet potekalo Grmsko srečanje, ki so se ga udeležili tudi nekateri upokojeni učitelji, sedanji učitelji in učenci Grma. Srečanje je vodil Tomaž Koncilija, osrednji gost pa je bil Uroš Topić, nekdanji učenec grmske šole, ki nam je povedal, kako in zakaj se je odločil za pisanje romana Emma Storm:

Bratovščina Culis, kako je roman nastajal in kje je dobival ideje za pisanje. Med pogovorom smo se tudi malo nasmejali, ko je mladi pisatelj obujal spomine na bivše učitelje in prigode na naši šoli.

Karolina Blagojevič

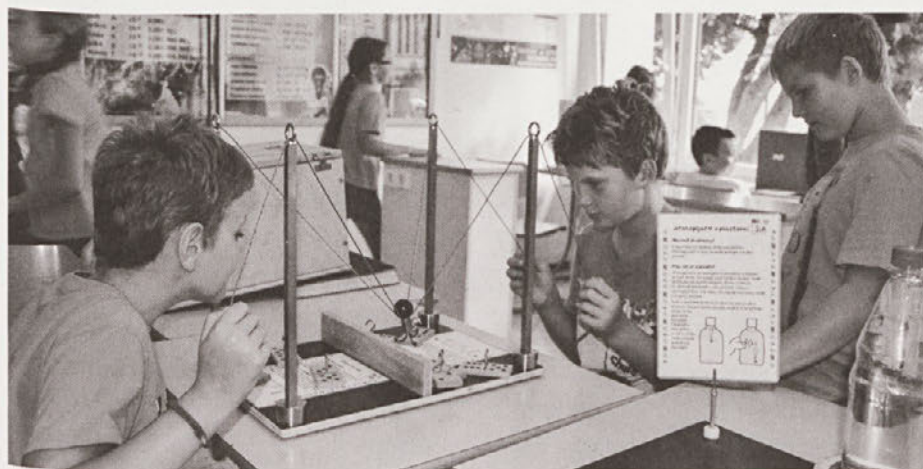

HIŠKA EKSPERIMENTOV spet pri nas

Dne 3. 9. 2015 je HIŠKA EKSPERIMENTOV obiskala OŠ Grm Novo mesto in za en dan ustvarila majhno hiško eksperimentov z eksperimenti in dvema dogodivščinama. Učenci 8. in 9. razreda so imeli tehniški dan. Pridružilo se nam je tudi astronomsko društvo Astronomsko jutro, ki je izvedlo 6 delavnic za učence.

Učenci so raziskovali, postavljali vprašanja in iskali odgovore. Naloga, ki smo si jo zadali vsi organizatorji in izvajalci je, da učence navdušimo za učenje, da potešijo radovednost, da spodbujamo domišljijo in jih popeljemo v svet znanosti.

Dušan Plut

Poklicna orientacija

Zdravstvenik in zdravstvenica

Poklic je nekaj, kar človeka spremlja skozi celo življenje. Pomembno je, da izberemo oz. se odločimo za poklic, ki nas zanima, še pomembneje pa, da nas veseli in da se v njem vidimo kot koristni delavci. V ta namen je na šoli potekala predstavitev zdravstvenega tehnika.

Poklic zdravstvenega tehnika ni za vsakogar, zato je pomembno, da vemo, s čim se soočajo zdravniki, medicinske sestre, kirurgi in ostali delavci v zdravstvu, saj je za ta poklic pomembna tudi sposobnost potrpežljivosti in sočutja do sočloveka. To smo učenci 9. razreda spoznali v torek, 8. 12. 2015, na obisku v bolnici in v domu starejših občanov. Nekateri so občutili pomembnost zdravstvenega delavca in se soočili tudi s čustvi, ki prevladajo ob pomoči šibkejšim. Spoznali smo način dela v bolnici, ki se zelo razlikuje od dela s starostniki v domu starejših, saj starejši ljudje potrebujejo veliko časa in ljubezni s strani zdravstvenih tehnikov, ki jih morajo vsak dan motivirati in si vzeti čas zanje. V bolnici pa je tempo hitrejši in potrebno je veliko koncentracije za dojemanje vseh možnih oblik poškodb in bolezni bolnikov.

Karolina Blagojevič

Andreja Spudič

»Lepo je videti, kako šola živi«

Najbrž med vami ni nikogar, ki po šoli ne bi opazil koticov, kjer se učenci družimo, igramo igre ali se le pogovarjamo. Koticiki so letošnja novost, ki nam jo je v pogovoru predstavila učiteljica Andreja Spudič.

■ **V tem šolskem letu ste na novo postavili koticke, v katerih se lahko učenci igramo različne igre, čakamo na pouk in se nasploh družimo. Kje ste dobili navdih za te koticke?**

Ta navdih smo oblikovali skupaj z ravnateljico, ki je na uvodni konferenci v letošnjem šolskem letu

predlagala, naj učitelji razmislimo, kako bi zapolnili prosti čas učencev v šoli. Učenci bi lahko proste ure med čakanjem na različne dejavnosti in odmore zapolnili z dejavnostmi, ki bi jih sprostile, zabavale in obenem tudi povezovale. Ideja nam je bila zelo všeč, zato smo učitelji podaljšanega bivanja poiskali ustrezne prostorčke na šolskih hodnikih in v avli, zbrali obstoječe pohištvo, nekaj družabnih iger ter oblikovali omizja oziroma koticke. Nekaj iger (tri v vrsto, spomin) smo naredili sami. S cvetličnimi lončki na oknih smo dodali še ščepec domačnosti. Nestrpno smo pričakovali prvi šolski dan, teden ter zve-

davo oprezali, kako boste sprejeli novost. In bili smo navdušeni!

■ **V koticikih je na voljo veliko družabnih iger. Zakaj ravno igre?**

Mislamo, da se v današnjem času premalo družimo in igramo, razen vseh možnih oblik interaktivnih iger, pri katerih pa smo pogosto osamljeni, saj nam manjka pristni osebni stik. Igre, ki so v koticikih, v glavnem vsi poznamo, so hitro pripravljene, pa tudi pospravljene, niso predolge, tako da lahko zanje izkoristimo tudi krajši odmor. Omočajo družjenje različnih generacij, igra se lahko več otrok, so zabavne,

poučne, preizkušajo spretnosti, taktiziranje in omogočajo zdravo tekmovalnost, začinjeno s kančkom sreče. Nekaj iger smo kupili, nekatere pa tudi sama prinesem od doma. V dveh igrah Sestavi kocko in Svizčev domek smo izzvali učence k reševanju ugank. Uspešne učence smo nagradili. Igre bomo menjali in jih tudi dodajali.

■ Zaenkrat zgleda, da so kotički dosegli svoj namen ...

Glede na to, da videvamo vse odmore zasedene kotičke, nasmejane in razigrane obraze, globoko zamišljena čela igralcev šaha, moram reči, da sem osebno zelo vesela. Zadovoljni so tudi učitelji, ostali sodelavci in vodstvo. Dobivamo pa tudi povratne informacije, kako lepo je stopiti na šolo in videti, kako šola živi. Živi pa zaradi učencev, vaše mladostne energije, katere se nalezemo tudi delavci, ko vas opazujemo v sproščenem igranju. Šolski hodniki so brez vas dolgočasni in v času pred kotički smo na hodnikih med odmori videli le malo otrok, v glavnem so se zadrževali v učilnicah, le nekaj posameznikov, ki so se odločili izboljšati rekord v teku na kratke proge, je prevetrilo hodnike. Ni bilo organiziranega druženja, med seboj so se tiho pogovarjali, nekateri mrko gledali. Zadnja leta pa smo tudi opazali, da učenci sedijo

vsak sam s svojim, pogosto najboljšim prijateljem – telefonom. Najbolj žalostno pa je to, da so bili, kljub množici otrok, osamljeni. Kotički jim nudijo veliko možnosti za druženje, izmenjavanje mnenj, za povezovanje, razvedrilo, spoznavanje in sklepanje novih prijateljstev ter aktivno osmišljen prosti čas.

■ Ali boste morda razširili kotičke še kam drugam po šoli oz. pripravljate v njih še kakšne novosti?

Da, ravnateljica je zelo dovzetna za naše nove ideje in je pripravljena tudi finančno podpreti ta projekt. Postavili smo tudi »jabuse« in »tabureje« na katerih lahko poležavate in se družite; ti so dobili svoje mesto na našem odru. Želimo, da vam bodo dolgo v veselje in sprostitev ter popestritev zimskih dni ob pogovorih s prijatelji. Zato bodite nežni z njimi. Načrtujemo tudi nov kotiček nad galerijo, kjer je več miru. Namenjen bo opravljanju domačih nalog med prostimi urami ter nudenju medsebojne učne pomoči. Za ta prostor ravno izbiramo ime. Mogoče gulilnica? Dobrodošli z vašimi predlogi!

Tudi na razredni stopnji imajo učenci na hodnikih kotičke oziroma mizice za druženje, igre pa imajo v razredih in jih med odmori prinesejo v kotičke.

Komur ni do igranja, si lahko krajša čas z branjem različnih knjig, stripov in revij in prav lepo je videti, da so revije po mesecu dni prelistavanja in branja izmučene do mere zadovoljstva. Pripravljamo tudi različna tekmovanja, nove vrste iger in razstavo ter postavitev talnega šaha. Iščemo dobro rešitev za veliko talno šahovnico, ki se jo da hitro in enostavno položiti in pospraviti. Kasneje bomo omogočili učencem tudi predstavljanje svojih konjičkov v slikovni obliki ali s plakati, razstavljanje njihovih del (slike, fotografije ...), predstavitev njihovih potovanj in interesov. Naslednje leto pa bi radi pritegnili tudi vas, da bi s svojimi idejami pripomogli k oživitvi prostega časa na šoli, mogoče v obliki krožka. Tudi sedaj me lahko kadarkoli pocukate za rokav in predstavite svoje želje in ideje. Zadovoljna sem, da dokaj lepo skrbite za družabne igre in igrače. Velja pravilo pospravljanja za sabo. Saj veste, če pospraviš, lahko hitro najdeš in uporabiš. Spomnila pa bi še na nalogo dežurnega učenca, da te igrače in igre po odmorih pregleda in uredi kotičke. Ob koncu vam želim še veliko sproščenih, zabavnih trenutkov in »kotičkarskih« druženj!

Ula Zelnik Gregorčič

ŠOLA V NARAVI - Štafetne igre v Poreču

Ena izmed najljubših stvari v osnovni šoli so mi prav šole v naravi. Na naši šoli je v navadi, da gredo učenci v šolo v naravi dvakrat. Prvič v četrtem razredu, in sicer na zimsko, drugič pa kot novopečeni sedmarji v septembru na poletno. Naša generacija ni prav nič drugačna. Šli smo v prelepo obmorsko mesto Poreč.

Medtem ko so naše knjige in zvezki samevali doma, smo se mi zabavali in učili ob poreški plaži. In ne, ni smo se učili o sekantah pa o veliki začetnici in tudi ne o površju Evrope in Azije. In nismo imeli slovenščine, nemščine, likovne ne matematike. Imeli smo morsko geografijo, etiko, naravoslovje, angleščino in plavanje. Seveda pa se nismo samo učili. Imeli smo tudi prosti čas, ki smo ga vsak dan aktivno preživljali na prostem, kjer smo se nadihali svežega morskega zraka.

Zvečer pa nam učitelji niso takoj rekli, da je treba spat. Vsak večer ali popoldne smo imeli tekmovanja: košarko, namizni tenis, šah, nogomet, odbojko in meni najljubše – štafetne igre.

Enega od toplih poreških večerov so nam učitelji priredili zabavno tekmovanje, kjer smo imeli vrsto domiselnih in zabavnih nalog. Igralo je deset učencev v ekipi,

vendar so pomemben del iger odigrali tudi navijači, katerih glasovi so bili zelo spodbudni. Meni najljubša igra je bila pretakanje vode v plastenko. Pri igri si s kozarčkom zajel vodo in z njim tekel okoli stožcev. Zmagala je ekipa, ki je prva napolnila plastenko. Ko so učitelji sešteli točke vseh iger, smo b-jevci na štafetnih igrah zasedli zlato sredino.

A rezultat se nam ni zdel tako pomemben, saj smo se zabavali in še bolj tesno povezali kot razred. Očitno smo bili tako zabavni, da je še lisičke zamikalo in so nas prišle pogledat.

Naslednje jutro smo imeli poleg bolečih nog še boleča grla in glasilke, kar pa je bil plus za učitelje, ker so nas za klepetanje preveč bolela grla. Naslednji dan so si na žalost, no ja, za učitelje seveda, glasilke že opomogle.

Nič ni večno, tudi naša šola v naravi ni bila. Ampak nečesa pa se bomo gotovo spominjali še dolgo – kopice lepih spominov na poreško šolo v naravi.

Nina Knoll, 7. b

Gabrijela Železnik

»Dvignimo zavest z mandalo«

Gabrijela Železnik živi v Ljubljani. Po izobrazbi je agronom, v svojem prostem času pa skupaj z Vando Omejc ustvarja posebne energetske slike v obliki kroga – mandale. Rišejo jih na steklo s posebno tehniko. Kaj pa pravzaprav sploh je mandala? Gabrijeli smo zastavili nekaj vprašanj ...

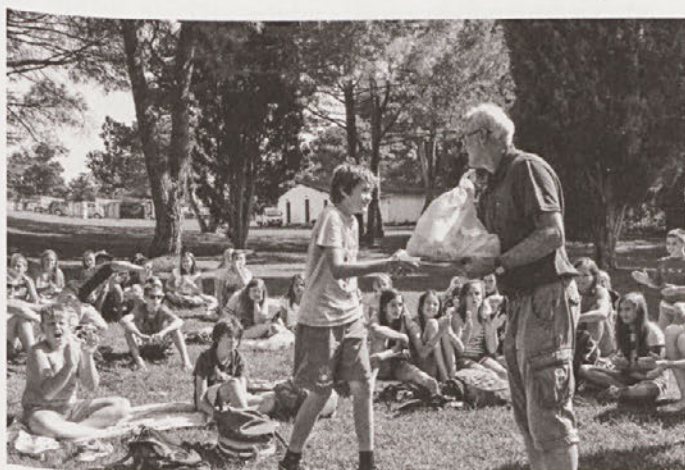
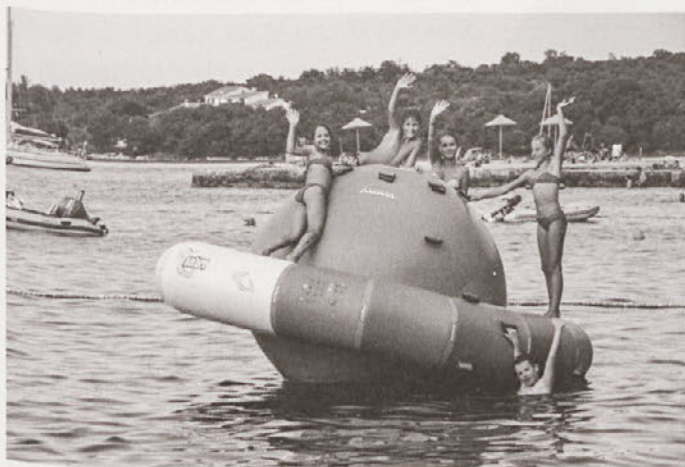

Švicarski psiholog C. G. Jung je opisal mandalo kot grafični prikaz centra vsega, kar obstaja. Nas pa bolj zanima Vaše pojmovanje mandale...

Mandale so duhovne slike, prenesene iz naše notranjosti v naš vidni svet. Središče je poudarjeno in predstavlja stvarstvo vsega. Iz centra potuje energija navzven, zato ima močan vpliv na našo zavest. Vsak krog ni mandala, samo tista, ki nastane kot duhovna slika, je, ostalo so zunanji prikazi.

■ Kakšen pa je njihov namen?

Njihov namen je zaščita in zdravljenje, predvsem pa dvig zavesti. Sprva, ko pogledaš mandalo, jo vidiš kot umetnostno sliko. Šele poglobljen pogled v mandalo, preko koncentracije, meditacije in kontemplacije nam prikaže duhovni svet. Ko dlje časa delaš z mandalami, se ti resnično dvigne zavest. Potem gledaš popolnoma drugače na svet, z duhovnega stališča, ne z zemeljskega.

■ Kako izgleda mandala?

Kot sem že prej omenila, je pri vsaki mandali poudarjen center. Zgrajene so iz likov, znakov in različnih barv predvsem mavričnega spektra; mavrica predstavlja uravnoteženost med levim in desnim ali emocionalnim in mentalnim. Pravzaprav mandala predstavlja stvarstvo vsega, živega in neživega sveta.

Kje so prisotne?

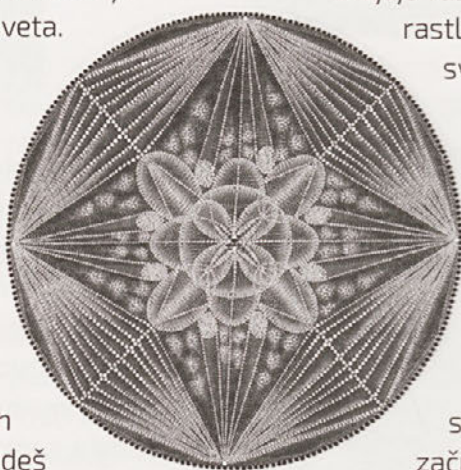
V vseh religijah, naravi, makrokozmosu, mikrokozmosu ... Torej kamor seže naše oko. Mandale so že od nekdaj prisotne tudi v naši kulturi za zaščito prebivalcev, npr. na slemenu hiš ali na zibkah. V krščanskih cerkvah jih vidiš na tlakovcih in oltarjih. V muslimanski religiji jih najdeš kot ikonografijo ali na tleh, zavesah ali posteljnini. Ravno tako tudi v hinduizmu. Tam jih tudi vsak dan zjutraj rišejo na tla, da ne pride do nasilja v hiši. V Tibetu posipajo pesek na že narejeni vzorec mandale. Tudi Indijanci zdravijo s tem, da položijo bolnika na mandalo.

■ Kako si lahko človek z mandalo pomaga?

Z mandalo si lahko pomagamo tako, da se zberemo in jo gledamo v center prek koncentracije, in ko dlje časa gledamo v center točke, postopno preidemo na meditacijo. Tu se nam ustavijo naše misli in čustva; ko se to zgodi, preidemo v kontemplacijo (stik z vsem) in takrat se nam začne dvigovati zavest.

■ Kako pa je to sploh mogoče, da slika predstavlja center?

Vse je narejeno iz ene točke. Tudi sam človek, drevo, živali ... (kot molekula) Vse izhaja iz enega centra – bistva, ki je med sabo povezano. Iz tega centra nastajajo različne oblike. Stvarstvo je v vsem – v rastlini, človeku, živalskem in mineralnem svetu, samo zunanja oblika je drugače prikazana.

Kakšen je proces ustvarjanja mandale?

Najprej grem postopno v meditacijo, da se mi slike začnejo prikazovati v tretjem očesu. Potem vzamem šestilo, ravnilo, svinčnik, bel kos papirja in začnem risati.

■ Pri svojem delu sodelujete z Vando Omejc. Kako sta se spoznali in začeli sodelovati?

Leta 1998 sem šla na potovanje v Indijo. Takrat sem na poti spoznala Vando in njeno prijateljico. Začeli sva se pogovarjati o malo bolj duhovnih stvareh, med drugim o tem, kako v resnici zgleda človek kot duhovno bitje. Ko sem ji to razlagala, je rekla, da lahko to nariše. In res je narisala. Tako je nastala najina prva mandala: Človek – duhovno bitje.

Marin Gazvoda de Reggi, 8. c

TRIKOTNIK UČENEC – STARŠI – UČITELJ

ZA USPEŠNO SODELOVANJE JE POTREBNO ZAUPANJE!

Tema, ki je letošnja prednostna naloga naše šole in tudi rdeča nit tokratne Najče, je tema, ki je in bo aktualna vedno, zlasti pa v teh časih, ko lahko govorimo tudi o krizi medsebojnih odnosov. Svoje razmišljanje o odnosih nam je predstavil tudi pomočnik ravnateljice Tihomir Troha.

Na vprašanje o odnosih se bom odzval kot učitelj predmeta DKE v 7. razredu. Pri tem predmetu namreč namenimo kar nekaj časa dejstvu, da smo ljudje, torej tudi učenci, učitelji in starši v medsebojnem odnosu nenehno, vsak trenutek svojega življenja. Tako izpostavim tudi ta naš pedagoški trikotnik.

Šolo sestavlja trikotnik UČENEC – STARŠI – UČITELJ, v katerem so odnosi zelo zapleteni. Za uspešno sodelovanje v tem trikotniku se mi zdi ključno ZAUPANJE.

Zaupanje starša, da je učitelj pošteno in strokovno ovrednotil otrokovo znanje, zaupanje učitelja, da je izostanek res upravičen, da je starš s podpisom zagotovil, da je učenec 2. razreda res deset minut bral doma ..., zaupanje učenca, da bo učitelj pravičen pri presoji njegovih napak.

Žal vedno ni tako. Vse prepogosto prevlada ugotavljanje, kdo ima in kdo nima prav in kdo je naredil napako.

Tako se dogaja, da starši ugovarjajo na učiteljevo oceno. Na primer: učenec je ocenjen s trojko ali štirico in starši s tem niso zadovoljni, ker pri nekaterih starših šteje samo petica,

ne glede na otrokovo sposobnost. Nato se učenec znajde v resni stiski in takih primerov je veliko. V tem primeru je stvar lahko zelo huda v tem odnosu

zaupanja med staršem in učiteljem. Takšne pritožbe, ki jih imamo, se ponavadi vlečejo tako daleč, da postanejo že pravniške – se jih gleda po pravnih standardih – in včasih se izve, da je tudi učitelj naredil napako.

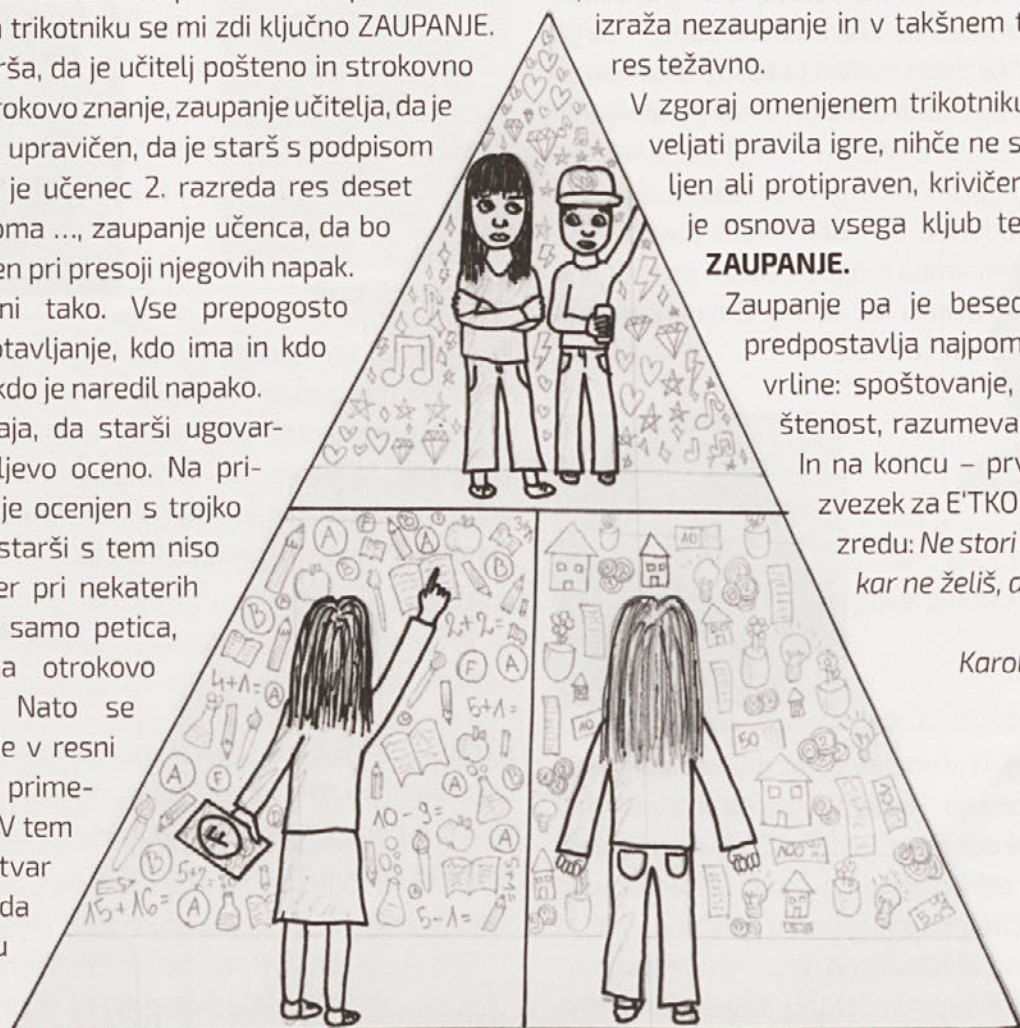
Enako je pri vzgojnih opominih. V primeru, da nekdo od staršev ne sprejme tega, da je njegov otrok naredil napako, lahko uporabi kup nekih pritožb in se gre pravno vojno s šolo. Takšen odnos staršev do šole izraža nezaupanje in v takšnem trikotniku je delo res težavno.

V zgoraj omenjenem trikotniku seveda morajo veljati pravila igre, nihče ne sme biti samovoljen ali protipraven, krivičen, zloben, vendar je osnova vsega kljub temu medsebojno **ZAUPANJE**.

Zaupanje pa je beseda, ki v odnosu predpostavlja najpomembnejše etične vrline: spoštovanje, odpuščanje, poštenost, razumevanje, humanost ...

In na koncu – prvi stavek, ki ga v zvezek za E'TKO zapišemo v 7. razredu: *Ne stori drugemu tistega, kar ne želiš, da drug stori tebi!*

Karolina Blagojević

Odnosi med nami

V razmišljanje o odnosih smo vključili tudi UČITELJE. Zanimalo nas je, kako vidijo odnose med učenci in učitelji, ali se jim zdi, da so se ti odnosi z leti spremenili in zakaj.

Zdenka Mahnič

Odnosi, ki jih imamo z drugimi ljudmi, so pogosto odraz odnosa, ki ga imamo do samega sebe, pa če se tega zavedamo ali ne. Tako so odnosi med učitelji in učenci vedno bili in bodo različni. So dobri in slabši. Gre za človeški faktor. Če vprašamo učence, zakaj imajo določen predmet radi, je odgovor pogosto ta, da jim je všeč učitelj tega predmeta. Brez tega običajno ne gre. Učitelj je vzor, zato mora imeti do učencev tak odnos, kot ga pričakuje nazaj. V tej točki mislim predvsem na obojestransko spoštovanje tako osebnosti kot postavljenih pravil. Seveda pa odnos z nekom ni nekaj, kar je ves čas enako, ampak se neprestano menja in razvija. V katero smer, je pa spet odvisno od obeh strani. Zavedati se moramo, da je sprememba mogoča, začeti pa moramo vedno pri sebi. Tako učenci kot učitelji. Odgovornost za dober odnos je na obeh straneh.

Vanja Jakše

Odnosi med učitelji in učenci se vsakodnevno oblikujejo in s tem tudi spreminjajo. Pomembno je, da se trudimo za dobre medsebojne odnose. Če uspe učitelju vzpostaviti z učencem dober odnos, potem učenec učitelju zaupa in ga spoštuje. Učitelj v tem primeru postane vzor, ki vzpostavi disciplino, ki temelji na dobrem odnosu. Najslabše je discipliniranje preko strahu, ki je neučinkovito.

Na odnos učenca do učitelja vplivajo tudi starši, ki bi morali učitelju popolnoma zaupati, svojega otroka pa pri delu podpirati in usmerjati. Že pred dvajsetimi leti, ko sem začela delati na OŠ Grm, sem se trudila vzpostaviti dobre odnose z učenci. Mislim, da mi je uspevalo, saj se z bivšimi učenci srečujem na različnih mestih ob različnih priložnostih in z veseljem poklepetam. Prijetno mi je, ko mi sodelavka pove, kako je bilo, ko je bila na obletnici valetе in so se pogovarjali o lepih spominih na naš 4. razred. Zanimivo mi je, ko na športnih igrah igram z bivšimi učenkami in se pogovarjamo o lepih starih časih. Čas leti, odnosi se spreminjajo, toda vsak človek je svoje sreče kovač. Za dobre odnose se splača potruditi. Tako je bilo nekoč, je danes in bo tudi v prihodnosti.

Simona Smuk

Na splošno so se odnosi med ljudmi zelo spremenili, ne samo med starši in učitelji. Za to je krivo negativno razmišljanje, iskanje slabega oz. napak pri drugih, pri toževanju, tarnanju ... Ko bodo ljudje v sočloveku videli dobro in razmišljali pozitivno, bodo tudi naši medsebojni odnosi boljši. Tega pa si vsi želimo, kajne?

Gaja Popovič, 7. a

STARŠI so tisti, ki nas naučijo najpomembnejše stvari o odnosih in so naš zgled – tudi v odnosih. Svoje razmišljanje o odnosih med učitelji in učenci ter starši nekoč in danes nam je zaupalo nekaj mam.

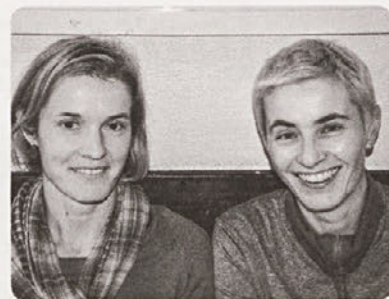
Irena Aš

Zdi se mi, da se je v odnosih med učitelji in učenci vse spremenilo. Odnos je veliko bolj liberalen in odprt, mogoče celo ni več tako velikega razmika. Vse se je zblížalo, spremenila se je komunikacija, odnos prerašča tudi v informacijsko tehnologijo, ki je mi, ko smo bili v šoli, nismo imeli. Ni več tako velikega spoštovanja učitelja, še vedno sicer je, ampak včasih je bil učitelj zelo odmaknjen, sedaj pa so učitelji veliko bolj odprti, bolj demokratični in liberalni.

Zvonka Potočar

Zdi se mi zelo pomembno, da učitelj spoštuje učenca, da pomaga, kadar ima učenec težave oziroma ga vodi do tega, da ima čim boljši uspeh. Pri odnosu učitelj in starš se mi zdi zelo pomembno, da učitelj da pravo informacijo staršu, kako je z njegovim otrokom, in da starš podpira učitelja pri tem in da ne spodbija njegove avtoritete. S podporo pa bo tudi učenec veliko bolj spoštoval učitelja. Včasih so bili ti odnosi veliko bolj hladni. Učitelji se niso ukvarjali z nami, učenci, ni jih zanimalo, kaj mislimo, kaj si želimo. Odnos do staršev je bil bolj formalen, manj pristen, odprt. Mi imamo tudi kakšne slabe spomine na učitelje, naši otroci pa niti ne. Spomnim se, da sem bila prav v tej učilnici, pred katero sedimo in tukaj smo imeli zgodovino, kamor pa nismo prav radi zahajali, ker je bil učitelj izredno strog, starejši, včasih je imel morda celo malo nepedagoške prijeme, bili smo deležni tudi kakšnih fizičnih pritiskov, vsaj tisti učenci, ki so bili malce slabši.

Nina in Darja

Po mojem mnenju je odnos drugačen v tem smislu, da se jaz s svojo mamo nisem nikoli o ničemer pogovarjala in se je zdelo normalno, da se ne pogovarjaš o na primer ljubezenskih težavah, danes pa je čisto normalno, da se. Na nek način so mladi s starši danes bolj povezani, je pa zakomplicirano, ker se včasih starši počutimo, kot da moramo vedeti vse podrobnosti, ki nimajo prav velikega pomena. Moji starši niso nič vedeli, kaj se z mano dogaja v šoli, bilo pa je samoumevno, da mora biti šola pač narejena. Danes pa je tukaj en kup vprašanj, od tega, ali imaš nalogo, preduro ... To je na nek način slaba stran tega odnosa, saj smo preveč vključeni v stvari, ki ne bi smele biti naša skrb, ampak skrb otroka. Torej se mi zdi, da smo bolj vključeni v življenja otrok, pa je to na nek način narobe.

Andreja

Mislim, da je odnos med starši in učitelji v redu, dokler je učitelj odkrit. Če vse pove odkrito in je iskren, je ta odnos odličen.

Ula Zelnik Gregorčič, Nuša Gaia Brezovar

KAJ SI O ODNOSIH NA ŠOLI MISLIJO UČENCI

Sonja Simčič

Letošnja prednostna naloga so odnosi, odnosi na vseh ravneh, to pomeni, da vsi zaposleni poskušamo z različnimi dejavnostmi narediti napredek na naših medsebojnih odnosih, tudi med zaposlenimi. Seveda pa že vsa leta veliko pozornost posvečamo odnosom med učiteljem in učenci, se pravi, da so učenci spoštljivi do učiteljev ter da so učitelji spoštljivi do učencev. Seveda pa so zelo pomembni tudi odnosi med učenci, da je med vami pravi odnos, da ni nasilja, ampak da ste strpni, spoštljivi drug do drugega, da imate prijateljski duh grmčana in da se temu primerno tudi vedete. Ne smemo pa pozabiti tudi na primeren in spoštljiv odnos do staršev.

Aljoša Knap, 8. C

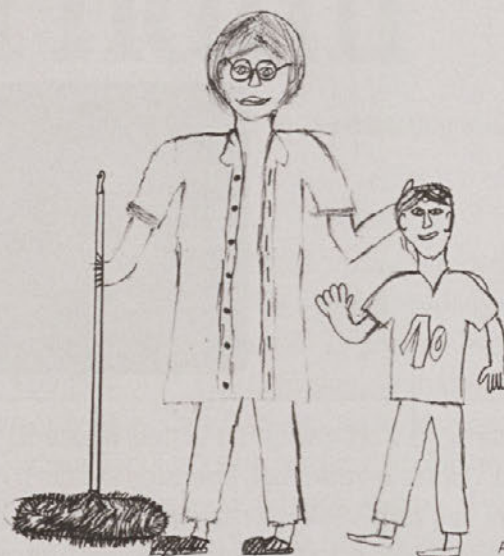
Odnosi niso pomembni samo med učenci, učitelji in starši, ampak tudi med drugimi delavci šole, torej tudi med ZAPOSLENIMI V KUHINJI, kjer nam dnevno pripravijo veliko število obrokov. Za izjavo o tem, kakšni so odnosi v naši kuhinji, smo prosili vodjo šolske prehrane.

Matej Povž

Mislim, da dobro sodelujemo. Res nas je zelo malo glede na to, koliko obrokov pripravljamo, in glede na to, kaj vse bi vam želeli ponuditi - od vseh dodatnih stvari in zelenjave pri malici, od pestrih kosil, do tega, da bi radi več sladici, ki jih damo na jedilnik, pripravljenih pri nas. Naš delovnik je naporen in stresen. Mislim, da vse, kar dobro deluje, sploh ker smo ekipa, ki že dalj časa dela skupaj in tudi če ima kdo kakšno težavo, jo razumemo in upoštevamo. Mislim, da so odnosi med nami super.

Aljoša Knap, 8. c

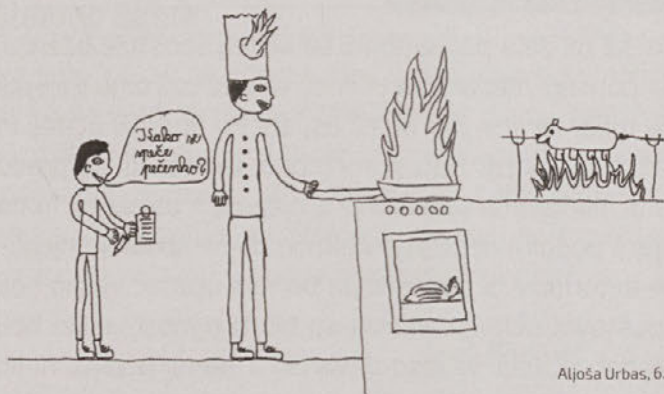

Adrian Rustemi, 6. b

Ker smo učenci pomemben del šole, je pomembno in prav, da se izrazi tudi naše mnenje o odnosih. S tem namenom sva naredili anketo, v kateri smo učenci od 6. do 9. razreda zapisali, kaj nas moti in kaj nam je všeč v odnosih med nami in med delavci na šoli. Izbrali sva naslednje najpogostejše pohvale in graje. Večinoma imamo enaka mnenja.

Pohvalili smo:

medsebojno pomoč učencev,
dobre odnose med učenci in nekaterimi učitelji,
povezanost med sošolci,
odnos s kuharicami.

Aljoša Urbas, 6. b

Ni nam všeč:

nasilje,
prepirljivost med učenci in učitelji,
nekateri učitelji ne odzdravljajo,
žaljenje,
nesporazumi med starejšimi in mlajšimi učenci.

Maja Pureber in Karolina Blagojević

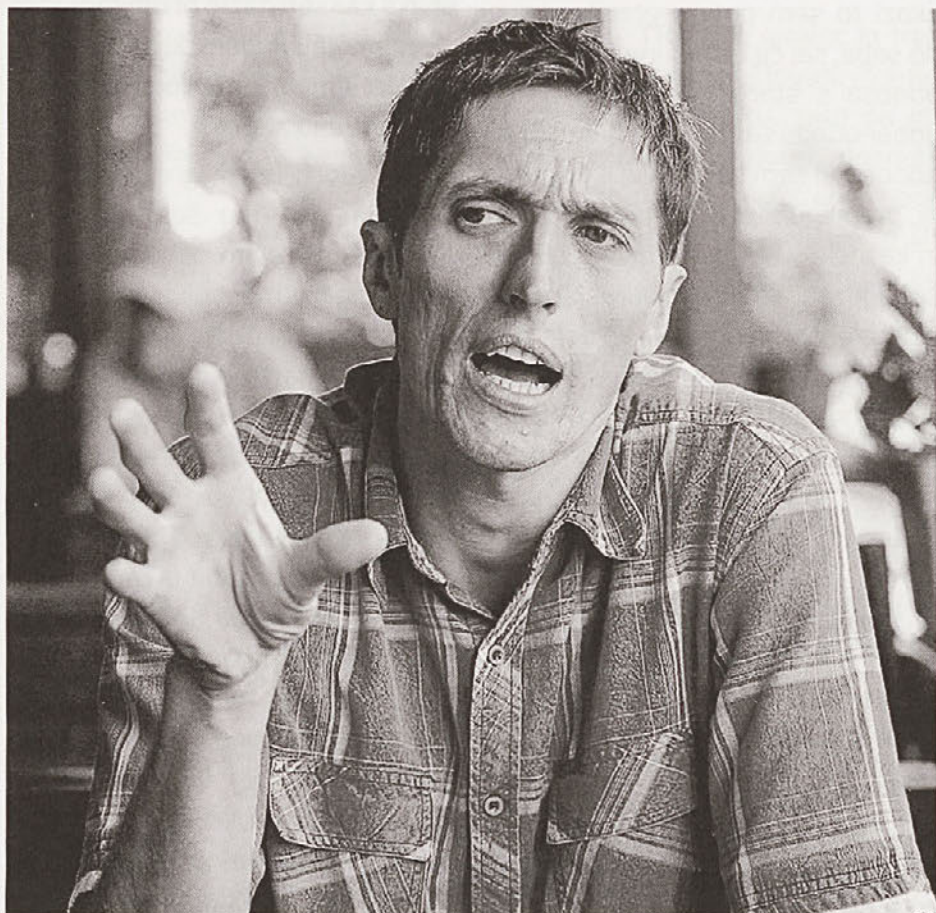
Toni Kočevar

»Včasih so bili odnosi bolj spontani.«

Tema letošnje Najče so, kot verjetno že veste, odnosi, ki vplivajo na veliko stvari. O tem je spregovoril tudi Toni Kočevar, voditelj Lokalne akcijske skupine za preprečevanje zasvojenosti Novo mesto, ki je tudi na naši šoli vodil že vrsto preventivnih delavnic.

■ Zakaj mladi ne morejo več vzpostaviti tako pristnih odnosov?

To je trditev, ki jo postavimo odrasli, jaz pa mislim, da mladi vzpostavljajo pristne odnose na svoj način, ki ga mi odrasli ne razumemo. Po drugi strani pa mi odrasli ne zmoremo več vzpostaviti pristnih odnosov v družini, na delovnem mestu, na ulici ... Na primer nadere mo trgovko v trgovini, ker ni dovolj hitra, kot si mi želimo, in zato ker mi ne znamo vzpostavljati teh pristnih odnosov, potem mladi žal kopirajo od nas in smo jim za slab zgled. Tako posnemajo nekaj slabih navad in ena od teh je zagotovo ta, da ne znamo graditi pristnih odnosov niti med seboj niti z mladimi. Ne znamo biti pristni, iskreni, direktni, neposredni, vse zavijamo v neke vzgojne nasvete, modrosti, ki gredo mladim na živce in se zato potem ne uspejemo z njimi povezati.

■ Najbrž se spomnite svojih najstniških let in odnosa med Vami in Vašimi starši. Se vam zdi, da so današnji odnosi med otroki in starši kaj drugačni kot pred leti in zakaj?

Mogoče so bili odnosi včasih bolj spontani, saj so se dogajali sproti ob družinskem življenju in delu, danes pa so ti pogovori včasih prisiljeni. Preberemo na primer knjigo, da se imamo o čem pogovarjati, ali pa se zvečer usedemo skupaj, da bi se pogovarjali, to pa tako ne gre, saj ne moremo pogovora prisiliti. Ta mora biti bolj spontan, kar je bilo nekoč pogosteje, danes pa ga

je manj zato, ker ga načrtujemo. Mislim, da smo tukaj spet odrasli bolj odgovorni, ker smo tisti, ki ne znamo vzpostavljati teh pogovorov in odnosov. Mogoče se ne znamo niti več veseliti svojih otrok, svojih družinskih članov, se z njimi imeti lepo, se zabavati, smejati ... Vedno imamo neko breme, skrbi, da otrok ne bo uspešen v šoli in potem jaz ne bom uspešen starš. Obremenjujemo se s preveč stvarmi in nas to potem nekako duši in ruši odnose. Zato, da se imamo doma dobro, so vsi pogoji že izpolnjeni, to pa je preprosto to, da imamo eden drugega.

■ Odnos z drugimi je odvisen od odnosa, ki ga gradimo sami s seboj ...

S tem se strinjam, saj se odnos en z drugim prepleta. Ko sem bil majhen, so imeli starši z mano nek odnos. Iz tega sem se naučil, kaj sploh je odnos in kako ga graditi. Skozi to sem potem gradil odnos do sebe, saj če nisem imel dobrega odnosa s starši, sem težko imel dober odnos sam s sabo. Tako torej odnose, ki sem se jih naučil v družini, prenašam tudi v odnos do sebe in kasneje v odnose z ljudmi okrog sebe, ko odraščam, ko odrastem, ko izberem lastno družino, ko delam v nekem kolektivu s sodelavci in spet na primer s prodajalko v trgovini. Če pa so izkušnje iz tega odnosa slabe, imam slab odnos do sebe in naprej do drugih, tako da se vse prepleta.

■ Kaj bi se po Vašem mnenju moralo spremeniti, da bi bilo manj ločitev, sporov in nasilja v družinah?

Najlažje bi bilo reči vse, ampak vse se nikoli ne bo spremenilo, saj se vsi strinjamo, da bi se moralo marsikaj spremeniti, spremeni se pa zelo, zelo malo. Tudi ljudje, ko smo odrasli, se skoraj nič več ne spreminjamo in zato, ker je družinski odnos bolj v rokah odraslih, ker imajo več moči, da vplivajo na te odnose, je pričakovanje, da se bo kaj spremenilo, preveliko. To je preveč odvisno od odraslih, ki pa se ne spreminjamo, vi mladi pa imate v sebi čudovito energijo in ste se pripravljene veliko spremeniti in tudi se, tako ste nam odraslim tukaj lahko vzor. Da bi se nekaj le spremenilo, bi morda morali v odnosih nehati verjeti, da se ta sreča skriva nekje zunaj, na policah Qulandie, pri bližnjem prodajalcu alkoholnih pijač, v novem telefonu ... Ampak verjeti in zaupati, da je bistveni del sreče v nas samih in v

odnosih, ki jih živimo. Če hočeš biti srečen, se moraš z nekom srečati, potem pa je odvisno, kako se srečujemo med seboj, kar pomeni, da če bi se znali preprosto razveseliti drug drugega takšnega, kot smo, bi se tudi v odnosih imeli bolje.

■ Na kakšen način bi lahko pomagali ljudem, ki s težavo sprejemajo kompromise in so čustveno zaprti?

Če so zaprti in jim greš pomagat, se bodo verjetno še bolj zaprli. Predlagam, da jim nehamo pomagati, ampak smo z njimi takšni, kot smo, brez občutka, da več vemo kot oni ali da smo boljši. Morali bi se srečati v nekem odnosu z njimi, kjer ni potrebno, da se zgodi karkoli, ampak se imamo že sami po sebi dobro, ker so ljudje kot mi. Potem se bodo ob nas počutili prijetno in bo več verjetnosti, da se bodo odprli, ker bodo začutili, da se lahko z nami povežejo in jih ne bomo obsojali, kritizirali, ocenjevali. Kar pa se tiče kompromisov, jih ljudje s težavo sprejemamo takrat, ko se nam to ne zdi vredno. Kompromis pomeni, da boš popustil, da ne bo čisto po tvoje, kar se ti zdi vredno takrat, ko ti je nekdo na drugi strani dovolj pomemben. Moč odnosa je tista, ki ustvarja kompromise. Odnos, ki ti ga nekdo ponuja, ti mora biti dovolj vreden, da si pripravljen narediti kompromis, ki ga narediš zato, da ohraniš odnos in ne zato, ker je to boljše zate. Zopet je ključ za kompromise in čustveno odprtost v odnosu.

■ V prihodnosti bodo odnosi ...

Želim si, da bi jih gradili tako, da bi nam ti odnosi dali tisto največ, kar skrivajo v sebi, to pa je preprosto - življenjsko srečo. Mislim, da je sodobna družba izkoristila vsa druga področja, kako si narediti

zadovoljstvo v svoji notranjosti preko materialnega sveta in preko tehnologije, na področju odnosov pa še nismo izkoristili njihovega potenciala. Zelo sem radoveden, kakšni bodo odnosi v prihodnosti, in si predstavljam, da bo to še eno področje, ki se bo še razcvetelo in nas razveselilo, čeprav je lahko človek po eni strani hitro črnogled in bi nas to lahko pripeljalo v neko odtujenost, kar ne prinaša svetle luči, saj se odnosi ohlajajo. Če pa me vprašate, kakšni bodo odnosi v prihodnosti, mislim, da bodo bolj polni ljubezni.

■ Kateri odnos je za vas najpomembnejši in zakaj?

V tem trenutku v življenju mi je vsak odnos pomemben in dragocen, ker prinaša možnost sreče. Žal mi je le, da včasih nimam dovolj energije in tiste otroške zaletavosti, da bi izkoristil vse te odnose, ki so mi na razpolago. Nedvomno trenutno dajem največji pomen mojim družinskim odnosom, torej z ženo in tremi hčerami, do česar čutim neko prijetno odgovornost, da se imam z njimi dobro. Imam velik vpliv na ta odnos in mi je najpomembnejši tudi zato, ker sem največ s temi osebami, ker mi niso vsiljene in je to zame nekaj zelo močnega. Prijateljski odnosi in odnosi v službi pridejo in odidejo, družinski pa so vedno tu, zato mi je pomembno, da se v njih dobro počutim. Vseeno pa na račun tega ne bi rad zamudil drugih odnosov, ki jih imam z drugimi, z ljudmi na ulici, s prodajalko ... Iz odnosov želim čisto preprosto življenjsko srečo, ki je na vsakem koraku.

Nuša Brezovar
in Ula Z. Gregorčič

ODNOSI V KOŠARKI

V športu je veliko odnosov. Ker treniram košarko, jih bom predstavil v košarki. Odnosi so sicer pomembni v vseh športih, ampak v ekipnih športih so še pomembnejši. Predstavil bom 4 najpomembnejše odnose v košarki.

IGRALEC - IGRALEC: Odnosi morajo biti sproščeni, šaljivi, prijateljski. Da se s soigralcem dobro razumeš, je zelo pomembno, saj ekipa zmaguje skupaj. Soigralci morajo biti povezani in se razumeti čim bolje. Morajo si tudi svetovati. To ne pomeni, da ne sme biti konfliktov, ampak bolje

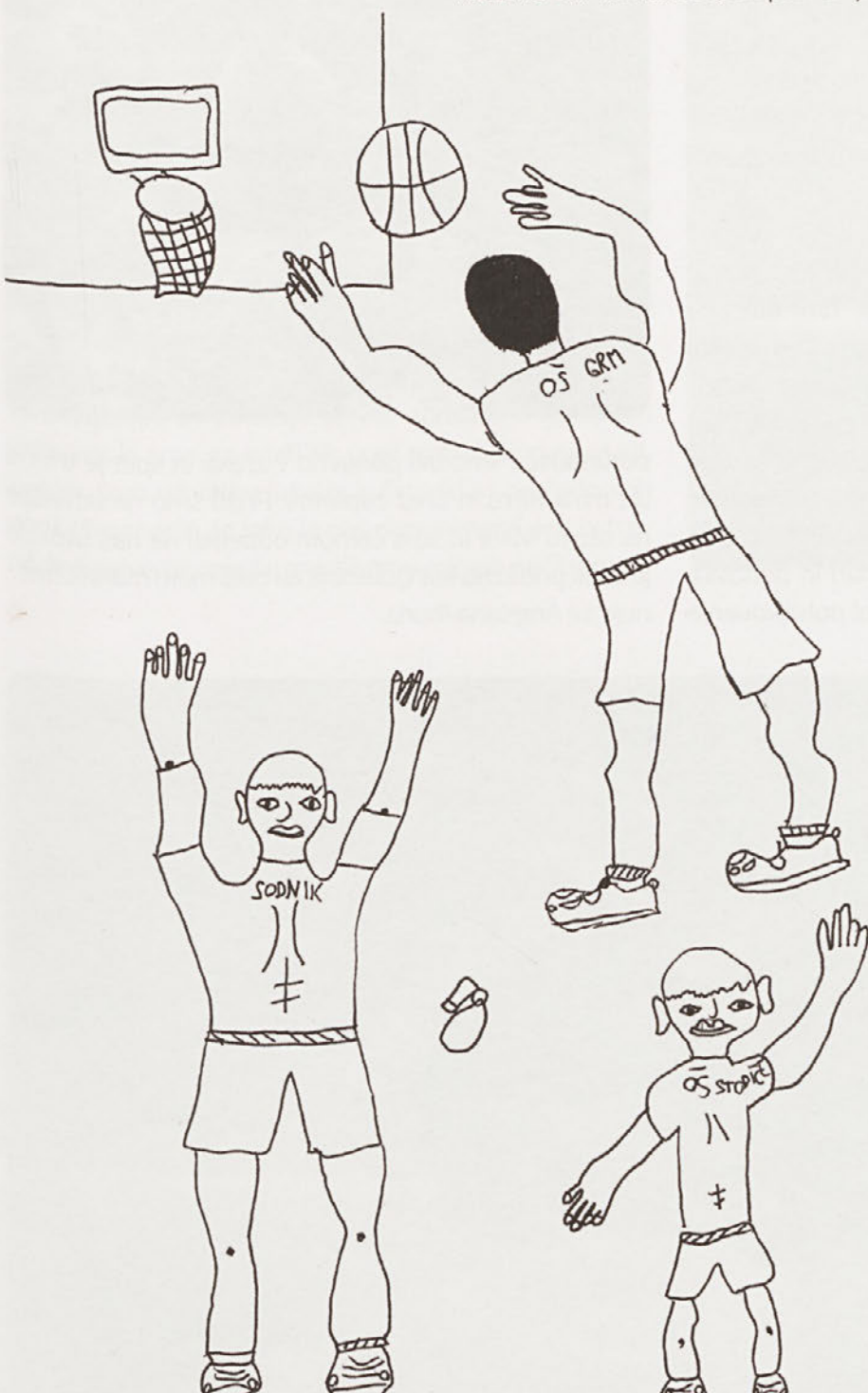
je, da jih je čim manj. Igralci se morajo znati prilagajati drug drugemu in ne smejo biti zahrbtni.

IGRALEC - TRENER: Igralec in trener se morata spoštovati. Trener mora zaupati igralcu, zato pa ga mora najprej zelo dobro poznati. Pomembno je, da tudi trener spoštuje igralce, jih ne zaničuje in jih spodbuja. Dobrodošlo je tudi, da se pošali in tako sprosti igralce. Igralci ne smejo odgovarjati trenerju, lahko mu kaj predlagajo, ampak še vedno ga morajo zelo spoštovati. To ne drži za NBA. V NBA-ju so trenerji manj strogi, bolj svetujejo in spodbujajo, se ne razburjajo preveč in se veliko šalijo. V bistvu je trener v NBA igralcev drugi oče, kot misli tudi Goran Dragić.

IGRALEC - SODNIK: Odnos temelji na spoštovanju. Igralec mora biti v prijateljskem odnosu s sodnikom, se med tekmo kdaj z njim pošaliti in ga ne nadirati, ko naredi namerno ali nenamerno napako. Tako lahko sodnik v ključnih trenutkih tekme dosodi v tvoj prid oz. v prid tvoje ekipe, tudi če ne bi smel.

TRENER - SODNIK: Tudi ta odnos temelji na spoštovanju. Če trener preveč pritiska na sodnika, mu lahko ta dosodi tehnično napako. Sodnik ne sme biti preveč žaljiv, ker to lahko prinese nove konflikte. Sodnik mora vsako napako argumentirati in se zanjo opravičiti, ker drugače spet pride do konfliktov.

Tin Hvalec, 9. c

MALDIVI

Na otoku, velikem kot Qlandia

Kot vsi drugi otroci vsake počitnice pričakujem že tedne, preden se sploh začnejo. No, veliko otrok gre v toplice pa k babicam in dedkom na počitnice in podobno. Oh, da ne pozabim, nekateri pa nadvse uživajo v brezdelju doma. Vsak po svoje. Te počitnice pa so bile zame nekaj zelo posebnega – medtem ko je doma lilo kot iz škafe, smo se mi kopali. Z družino smo rekli: »Adijo slabo vreme, gremo mi v tople kraje!« In smo odleteli na Maldive.

Naše potovanje se je začelo pred hišo, kjer nas je pobral kombi in odpeljal do Münchna. Tam smo na letališču poiskali naš let in oddali prtljago. Takrat sem bila zelo vznemirjena, ker nisem še nikoli šla na tak oddaljen in nenavaden kraj. Vso pot smo prepotovali z letalsko družbo Fly Emirates. Vozili smo se okoli pet ur, ki so, ko zdaj gledam nazaj, minile hitro. Let je bil miren in kmalu smo pristali na dubajskem letališču. Tam smo se razgledali po pregrešno dragih trgovinah in ponovila se je zgodba z letalom. Po dobri uri in pol pohajkovanja

po letališču smo bili ponovno v zraku in spet je triurni let minil hitro in brez zapletov. Prišli smo na letališče na otoku Male in se s čolnom odpeljali na naš otok, ki je velik približno kot Qulandia ali celo malo manjši. Imenuje se Angsana Ihuru.

Naša pričakovanja so se uresničila, dejansko je bilo še bolje, kot smo mislili. Imeli smo srečo z vremenom – deževalo je le enkrat in takrat je lilo kot iz škafe. Za te kraje je namreč značilno, da veliko dežuje, še posebej v deževni sezoni (mi smo prišli ob koncu slednje). Prvi dan smo bili polni pričakovanj in takoj je bilo treba v morje. Bilo je res smešno, ker je deževalo, voda pa je kljub temu imela 30°C. Take temperature so nas spremljale ves dopust. Imeli smo tudi zelo lepe in nenavadne hiške (kopalnica ni imela strehe).

Seveda pa na Maldive nismo prišli zaradi vremena in kopalnic brez streh, ampak zaradi koralnega grebena. Tam je podvodni svet res, res izjemen. Videli smo vse – od morskih zvezd do mant in želv. V morju je bilo res ogromno živobarvnih rib, tu in tam pa sem opazila tudi kakega morskega psa, ampak na srečo niso bili veliki. Šli smo tudi na par izletov: obiskali smo sosednji otok, kjer smo si ogledali hranjenje malih želv in velikih morskih bičev, skupaj z domačini smo reševali koralni greben tako, da smo odstranjevali morske zvezde, ki se hranijo s koralami. In ne boste verjeli – imeli smo tudi čas za počitek! No ja, mi smo ga sicer izkoristili za »snorkljanje« in potapljanje po domačem koralnem grebenu, ki smo ga imeli tik pred našo hišico na plaži. Zvečer smo uživali v lokalni kulinariki in prečudovitih sončnih zahodih. In tako je naš dopust minil, kot bi trenil, kot najverjetneje še marsikomu minejo počitnice.

Z Maldivov smo domov prinesli tono lepih spominov in doživetij. Gotovo pa je ta dopust bil moj najboljši dopust, predvsem zaradi drugačnosti od drugih destinacij, ki sem jih že obiskala. Vsaka nova me preseneti, pa si vseeno vedno znova rečem: »To je bil pa definitivno najboljši dopust kadarkoli!«

Nina Knoll

Potepanje po Srbiji

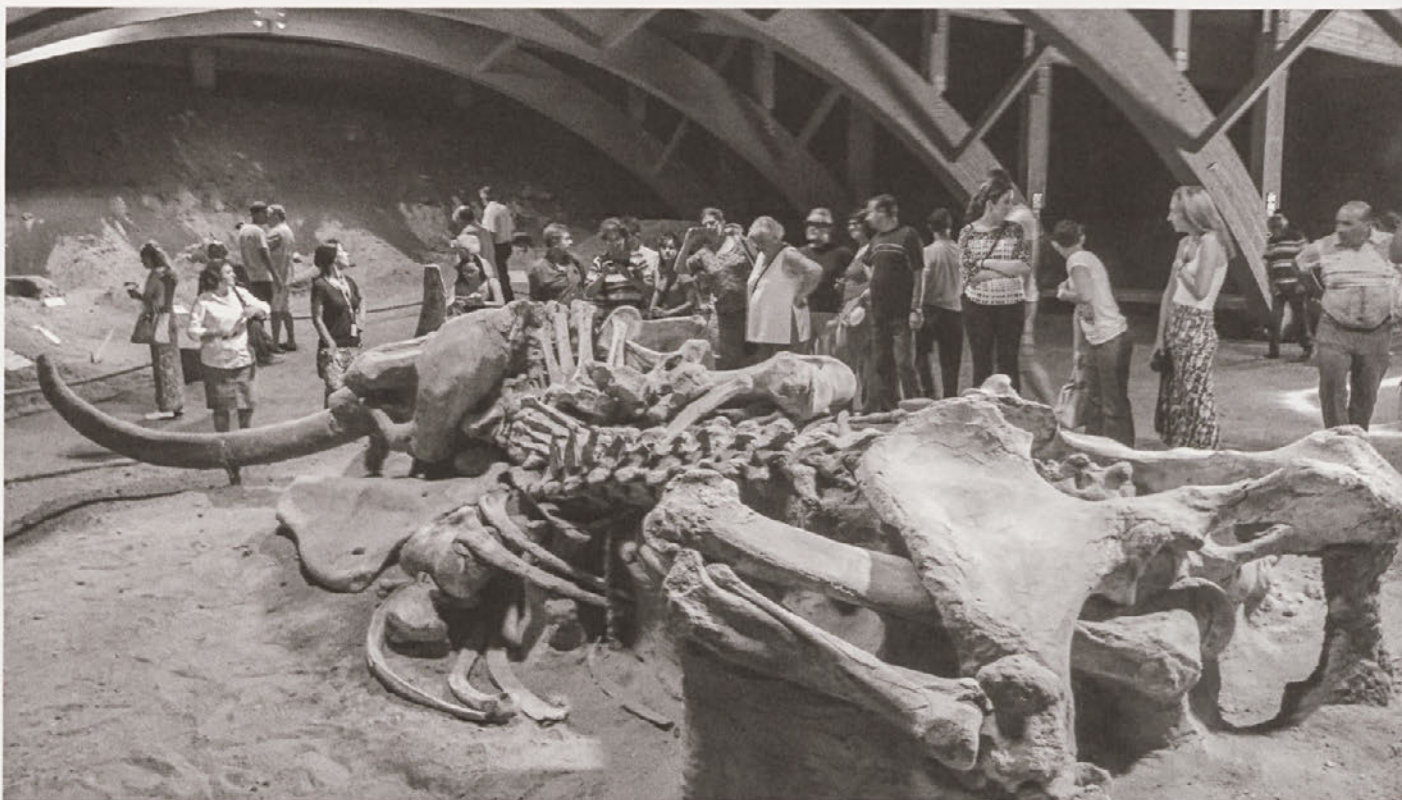
Lansko poletje sva se z mojo prijateljico Leo odločili, da greva za mesec dni v Srbijo. Na pot sva odšli takoj po zaključku šole. Prvič sem na potovanje odšla brez staršev in to me je zelo vznemirjalo. Po svoje sem se tega zelo veselila. Z Leo sva vzeli enosmerno avtobusno vozovnico Novo mesto - Beograd. Vožnja je bila dolga in dolgočasna, saj je bila pokrajina okoli naju ravna. Ko sva prispeli v Beograd, sva nekako začutili, da je to veliko mesto, saj je bil promet tako gost, da smo se z avtobusom le počasi premikali proti končni postaji. Da gre za moderno mesto, sva začutili po mogočnih poslovnih zgradbah, na katerih so bili napisi znanih svetovnih podjetij. Na postaji naju je pričakala moj teta, pri kateri sva se nastanili v čudovitem zelenem predelu Beograda, na Banovem Brdu, od koder je prečudovit razgled na celotno mesto.

Vendar nama razgled ni zadostoval. Z Leo sva hoteli mesto spoznati, začutiti njegov utrip in preveriti trditve tistih, ki so mesto že obiskali. Jezik nama ni delal težav, saj Lea srbsščino govori tekoče. Jaz pa sem se trudila po svojih najboljših močeh sporazumevati z različnimi

sogovorniki in z obojestransko potrpežljivostjo je kar nekako šlo. Zasilni izhod je bila tudi angleščina, ki so jo na moje prijetno presenečenje govorili tudi starejši.

Najprej sva obiskali Ado Ciganlijo, ki je polotok na reki Savi in leži blizu sotočja z Donavo. To je umetno sladkovodno jezero, ki je postalo priljubljeno kopališče in počivališče Beograjčanov. Tukaj se rekreirajo, osvežijo v vodi in poležavajo na ležalnikih, ki jih nudijo obalne restavracije. Tu se nahaja preko 50 športnih objektov. Meni se je zdelo najlepše kolesarjenje okoli jezera. Z Leo sva se več dni predajali čistim užitkom, ki jih je omogočala tudi dobra brezžična pokritost z internetom.

Nato pa sva se podali v center mesta na Trg republike, Terazije, se sprehodili po glavni beograjski ulici Knez Mihajlovi do beograjske trdnjave Kalemegdan. V parku z ogromnimi tisami, obrezanimi v prisekani stožec, sva postali del uličnega vrveža. Zaznali sva, da se Srbi znajo veseliti, zabavati in da imajo smisel za humor. Ker se v neposredni bližini nahaja živalski vrt, sva ga obiskali. Največja atrakcija živalskega vrta je Mujo, najstarejši aligator na svetu, ki je bil vzgajan v ujetništvu.

Isti dan sva obiskali še Hišo cvetja na Dedinju. Tam sva videli grobnico Josipa Broza Tita iz belega marmorja, na njej pa napis z velikimi pozlačenimi črkami in številkami. Poleg nje je v enakem stilu precej manjša grobnica Jovanke Broz. V muzeju poleg so razstavljeni Titovi osebni predmeti in uniforme ter kronološki pregled njegovega političnega življenja. Poleg Hiše cvetja se nahajata še dva muzeja, v katerih so poleg zgodovine prikazana tudi darila, ki jih je Tito prejemal od različnih državnikov.

Po štirinajstdnevnem skupnem doživljanju Beograda, kjer sva poleg letališča, avtobusne in železniške postaje obiskali številne muzeje in galerije, sva se z Leo razšli in namesto nje so prišli starši, da bi obiskali še druga mesta po Srbiji. Odpravili smo se proti severu v Novi Sad. Po eni uri vožnje po pretežno ravninskem delu smo prispeli v Novi Sad, ki je glavno mesto samostojne pokrajine Vojvodine in je drugo največje mesto v Srbiji z okoli 400 000 prebivalcev. Dve največji znamenitosti mesta sta reka Donava in Petrovaradinjska trdnjava z najbolj značilnim simbolom, veliko uro, ki je edinstvena po tem, da mali kazalec prikazuje minute, veliki kazalec pa ure, to pa samo zaradi tega, da bi se z ladij, ki pljujejo po Donavi, od daleč videlo, koliko je ura. Trdnjava dominira nad mestom in spada med največje objekte na Balkanu. Nato smo se podali v center mesta in po ulici kralja Aleksandra smo prišli na Trg osamosvojitve, na katerem je v obliki starega tramvaja kavarna Trčika. Po ulici Mihajla Pupina smo zagledali Banovino, največjo zgradbo v mestu. V njej delujejo najvišji organi pokrajine. Mnogi ji pravijo »lepotica iz marmorja.« Pot smo nadaljevali čez Donavski park, ki je za Novosadčane oaza sprostitve in miru.

Dan smo zaključili z obiskom v ljubkem mestecu - v Sremskih Karlovcih. Mesto je bilo pomemben duhovni in kulturni center od 18. stol. dalje. Tu so odprli prvo gimnazijo v Srbiji, prvo bogoslovno šolo. Tu je bil sedež metropolita in kasneje patriarha. Ogledali smo si glavne znamenitosti mesta, vključno s Patrijaršijskim dvorom, v katerem je danes sedež sremskega škofa. Nato smo se počasi vrnili v Beograd.

Naslednje jutro smo vožnjo z avtomobilom nadaljevali do antičnega mesta Viminaciuma. Peljali smo se po podeželju Srbije, ki je precej revno, hiše so v večini v slabem stanju in veliko je smeti. Ko smo prispeli, smo se priključili vodenemu ogledu. Sprehodili smo se med ostanki starega rimskega mesta, ki se je nekoč ponášalo z bogatimi svetišči, luksuznimi vilami, velikimi

termami in amfiteatrom. Rimljani so urbanemu mestu zgradili še akvadukt in akropolo, za seboj so pustili poganske grobnice in prve krščanske cerkve. Po zanimivem ogledu antičnega mesta smo naslednji ogled namenili prazgodovinskemu okostju mamuta, ki so ga tu odkrili na nekdanji obali Panonskega morja.

Pot smo nadaljevali proti Golubcu, ki se nahaja na začetku narodnega parka Đerdap. Kraj je izredno slikovit in poznan po obrambnih stolpih na obdonavski trdnjavi, ki stoji na rimskih temeljih. Ime mesta pomeni mesto golobov. Tu smo doživeli prave gastronomske presežke srbske kuhinje.

Za končno destinacijo našega potovanja smo izbrali Lepenski vir. To je arheološke najdbišče na desni obali Donave v Đerdapski klisuri. Prva arheološka izkopavanja so bila izvedena leta 1965. Najpomembnejša pa leta 1967, ko so našli mezolitske skulpture. Koče so imele trikotno obliko ali obliko kroga. Najdbišče je shranjeno v izjemno lepem in veličastnem steklenem objektu.

Življenje v prestolnici Srbije in potovanje po Srbiji me je navdušilo do te mere, da si želim ponovnega počitniškega življenja v Beogradu, ki nudi izjemne možnosti za preživljanje prostega časa. Prav tako pa si želim spoznati še južno Srbijo.

Gaja Aš

Srednješolci se oglašajo

Pozdravljeni,

sem nekdanja učenka OŠ Grm in letos sem prestopila tla Splošne gimnazije Novo mesto in postala dijakinja srednje šole. Tako kot verjetno vsak sem se tudi jaz precej bala, kako bo potekal ta velik korak, saj nisem vedela, kaj naj pričakujem. Bila sem polna dvomov in vprašanj, ki še niso izginila, a se moraš z njimi preprosto sprijazniti, ker nas bodo spremljala celo življenje. Za vse pa ti občutki niso enaki, zato vam bom povedala svoje. Prvi dan šole sem bila popolnoma zmedena – profesorica nas je seznanila z mnogo informacijami in pravili, ki mi niso bila čisto jasna. A razlogov za skrbi ne bi smelo biti, saj so bile stvari spotoma razjasnjene. Vtisa novih sošolcev me ni bilo strah, ker imam prijatelje, ki mi stojijo ob strani že od osnovne šole, in to je vse, kar mi je pomembno – tako ali tako pa sem vedela, da si bomo čez mesec dni že vsi domači. Edino, na kar se še zmeraj navajam, je to, da se počutim majhno, saj je na šoli veliko dijakov, jaz pa sem tukaj šele nekaj mesecev. Nihče te ne pozna in ti ne poznaš nikogar ... No, ne poznaš jih veliko. V takih trenutkih pogrešam Grm, saj sem se v šoli počutila domače – učitelji so me poznali in jaz sem njih. Med razredi smo vsi vedeli, kdo je kdo. Glede samega poteka pouka ne vidim veliko sprememb. Najbolj se je spremenilo zapisovanje snovi,

saj profesorji te ne narekujejo. Če hočeš snov sproti zapisovati, moraš dobro poslušati in spremljati, kaj govori profesor, ker časa za zapisovanje nimaš na pretek. Je pa zato težje sodelovati in odgovarjati, saj ti bi potem zmanjkalo časa za zapiske, ki so pomembni za učinkovito učenje. Všeč mi je, ker je, za razliko od osnovne šole, datum ustnega ocenjevanja za vsakega posameznika napovedan. Slabo pa je, da so na teden dovoljeni trije testi, kar poveča stres in napor – rešiš se enega testa, naslednji dan te že čaka drugi in še naslednji dan tretji. Ker je sprotno učenje zame zelo težko zaradi še drugih obveznosti, domačih nalog in poročil, mi ne ostane drugega, kot da se tisto kritično obdobje učim zadnje dneve pred testom. Ni mi všeč, da nas je toliko v razredu (32), saj je predvsem med odmori izjemno glasno. Če pomislim na osnovno šolo, ko nas je bilo v razredu dobrih 18, je bila to prava milina – še posebej, ko smo imeli nivojske ure, ko nas je bilo v skupini le 14.

Ponavljam, da so to moji vtisi in so lahko pri vas popolnoma drugačni. Upam, da se bom čimprej privadila na srednješolsko življenje in si olajšala nekatere stvari. Tudi vam želim obilo uspehov ob prehodu v srednjo šolo.

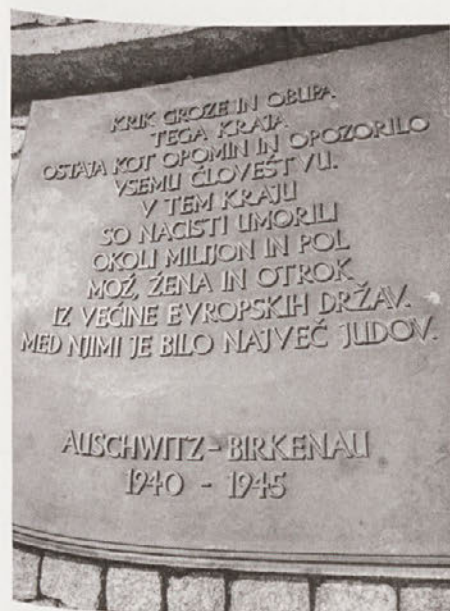
Emma Bauer, dijakinja Splošne gimnazije NM

Comenius na Poljskem

V maju smo obiskali bytomsko šolo s prilagojenim programom v šlezij-skem delu Poljske.

Prvi dan smo si ogledali nemško taborišče iz 2. svetovne vojne Auschwitz. Vodič nam je natančno

predstavil vse grozote, ki so se tam dogajale. Vidno pretreseni smo popoldne zapustili kraj, kjer je življenje izgubilo 1 500 000 ljudi, med njimi tudi 10 000 ljudi s področja naše bivše države.

Torkov dan smo preživel v šoli med učenci in njihovimi toplimi učitelji. Prisostvovali smo na Olimpijskih igrah šol s prilagojenim programom. Zelo so nas presenetili, ker so ekipe poimenovali po državah udeleženkah Comenius projekta. Pomerili so se v različnih športnih disciplinah. Gostitelji so nam predstavili svojo šolo, poljski šolski sistem in specifične svojega dela. Za gostujoče učitelje so pripravili zanimive in poučne delavnice. Plesali smo zumbo, igrali na bum bum role, slikali, izdelovali dekoracije in igrali družabne igre. Večer smo zaokrožili z druženjem in spoznavanjem poljske kulinarike.

Ogledali smo si tudi Krakow, ki je bil 500 let glavno mesto Poljske. Na hribu se bohoti lepo urejen grad z bogato zgodovino. Za Krakow bi re-

kla, da je mesto cerkva, saj jih imajo kar 120.

V bližini Bytoma se nahaja rudnik srebra. Po ogledu muzeja smo se spustili v podzemlje. Labirint podzemnih rogov nas je pripeljal do kanala, kjer smo se vkrcali v čolne in se odpeljali proti izhodu. Prekrasen dan smo zaključili s koncertom Filharmonikov v Katovicah.

Uživali smo v dobri družbi, spoznavali nove kraje in se tudi veliko novega naučili.

Vesna Zobarič

Stoletje in pol fotografskih pogledov na Novo mesto

Na *Ta veseli dan kulture* smo z učenci fotografskega krožka obiskali razstavo *Stoletje in pol fotografskih pogledov na Novo mesto*. Sledila je delavnica s fotografom Borutom Peterlinom, na kateri smo se preizkusili v razvijanju klasičnih črno-belih fotografij in fotografiranju s *camera obscura*. Predvsem pa smo se prepričali, koliko truda je bilo nekdanj potrebno vložiti v dobro fotografijo.

mentorica Tina Dovič

V umetnosti digitalne fotografije se lahko preizkusimo mnogokrat, le redko pa se lahko v fotografiranju z dobro staro *camera obscura* in razvijanju fotografij s filmskim papirjem. Na delavnici smo posneli nekaj lepih fotografij ter se naučili mnogo o zgodovini fotografije, ki je sicer črno-bela, vendar zelo pisana

in zanimiva. Bil je zelo poučno in vznemirljivo, ko smo držali pesti za naše fotografije, ki so dobivale svojo končno podobo. Vse fotografije pa niso bile črno-bele, ampak samo črne. V takem primeru smo si pač rekli: »Ponovi vajo!« Skozi vso delavnico so nas usmerjali mentorji, tako da gre tudi njim zahvala, da niso bile vse fotografije črne.

Nina Knoll, 7. b

»Mami, oči, vesta kaj? Danes sem fotografiral s škatlo za bonbone! Čakajta, saj vama lahko pokažem fotografijo!« so bile prve besede ob prihodu domov, ki smo jih izrekli udeleženci fotografske delavnice na temo črno-bela fotografija in *camera obscura*. Delavnica je potekala v Jakčevem domu v našem Novem mestu, voden pa jo je g. Borut

Peterlin. Čeprav se sliši »noro«, smo res fotografirali s pločevinasto škatlico za sadne draže bonbone. Takole je bilo ...

V ponedeljek nam je mentorica fotografskega krožka Tina Dovič rekla, da bomo v četrtek obiskali delavnico, kjer bomo razvijali »fotke«. Bili smo navdušeni, pa tudi dejstvo, da bomo zadnji dve uri »špricali«, nas ni prav nič motilo. Napočil je torej ta težko pričakovani četrtek. V Jakčevem domu so nas že pričakali drugi udeleženci ter seveda g. Borut Peterlin in ga. Laura Fabjan, ki je zaposlena v Jakčevem domu. Takoj smo opazili vitrino s starimi fotoaparati. Z zanimanjem smo si jih ogledali. Naš učitelj fotografije se je predstavil: »Sem Laura Fabjan.« Vsi smo prasnili v smeh. Nato se je predstavil s svojim pravim imenom

in začel z delavnico. Povedal nam je, da bomo fotografirali s *camero obscuro*. To je škatla z luknjico, skozi katero uhaja svetloba. Tako na ste-no nasproti luknjice projecira sliko. Sledilo je skupinsko fotografiranje s starinskim fotoaparatom. Nato nas je g. Peterlin odpeljal v temnico. Pa ne v grajsko! Temnica je prostor za razvijanje fotografij. Ker je fotografski papir zelo občutljiv na svetlobo, lahko delaš z njim le v temi ali pod rdečo lučjo. V temnici je bilo kar malo strašljivo, bila je tema, gneča in morali smo se klicati: »Si to ti? Ne, oprosti, nekoga drugega iščem.« Nekateri smo najprej začeli fotografirati s *camero obscuro*. V kamero smo najprej pritrdili fotopapir. Nato smo odšli ven fotografirati. Škatlo za bonbone smo postavili pred želeni motiv in dvignili loputo, ki je preprečevala vdor svetlobe v kamero. Tako smo počakali minuto in nato loputo spustili. Vrnili smo se v temnico in tam začeli razvijati svoje fotografije. Fotografski papir iz kamere

smo najprej pomočili v razvijalec, nato v vodo, pa v utrjevalec (fiksir) in nazadnje še enkrat v vodo. Nato smo fotografije osušili. Nekaj slik je nastalo povsem črnih. Izvedeli smo, da je bil čas osvetlitve predolg. Poizkusili smo s krajšim. Pri drugem poizkusu nam je uspelo. Lotili smo se še preostalih dveh fotografij, ki pa jih je z boljšim, a vseeno muzejskim fotoaparatom, posnel g. Borut Peterlin. Tako smo se domov vrnili s kar tremi čudovitimi črno-belimi fotografijami. Doživeli smo svojevrstno fotografsko dogodivščino in postali bogatejši za veliko znanja, ki nam bo še mnogokrat koristilo.

Skupaj z mentorico smo se odločili, da bomo *camero obscuro* izdelali tudi v šoli. Očitno nas čaka še veliko fotografskih pustolovščin!

Amika Zoja Jelič, 6. c

V četrtek smo s fotografskim krožkom odšli v Jakčev dom, kjer smo razvijali črno-bele fotografije. Na začetku smo razvijalni papir, ki je občutljiv na svetlobo, položili na napravo in pritisnili stikalo. Prižgala se je luč in iz filmskega traku se je fotografija prenesla na papir. Nato smo papir dali v razvijalec in sprali z vodo. Postopek smo še enkrat ponovili s tem, da smo uporabili utrjevalec. Papir smo dali sušit in nastala je čisto prava črno-bela fotografija. Vesel sem bil, da mi je uspelo razviti mojo prvo črno-belo fotografijo.

Tilen Weiss, 6. c

Knjižni Kotiček

Pozdravljeni bralci, bralke in knjižni molji!

Ker letošnja tema Najče cilja na odnose, sem se odločila, da vam napišem nekaj o pisatelju Patricku Nessu in njegovi trilogiji Hrup in kaos, ki na lep domišljjski način opisuje odnose skozi celo življenje. V trilogiji pisatelj izpostavlja predvsem odnos do samega sebe ter odnos do bitij, ki se razlikujejo od nas.

Patrick Ness, priznan pisatelj in avtor knjige Sedem minut čez polnoč, ki so jo lansko šolsko leto nagradili z zlato hruško, se lahko pohvali z mnogimi uspešnimi knjižnimi deli in nagradami. Leta 2013 je obiskal tudi Slovenijo in bil gost na RTV-ju. Svoja dela posveča predvsem mladini, ker se mu zdi ta zelo pomembna za svet.

Trilogijo Hrup in kaos morda že poznate. Morda ste jo že brali, a tudi če je niste, ni to noben problem, ker za to nikoli ni prepozno (vsi trije deli namreč počivajo na varnem v knjižnici, na njih se nabira prah, nobenega pa ne premami, da bi si katerega izposodil).

1. knjiga: Na begu

2. knjiga: Zakaj in zato

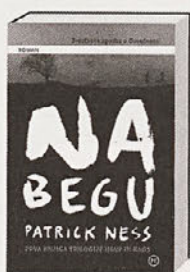
3. knjiga: Vojna pošasti (nagrajena z zlato hruško)

Na begu:

Zgodba se začne v popolnoma novem svetu, kjer leži mesto Prentissstown. Prentissstown pa je daleč od navadnega mesta, saj v njem ni žensk. Sami moški! Ampak ne povsem ... Na obrobju mesta, na

kmetiji, živi fant Todd Hewitt. Edini fant v mestu, ki še ni postal moški. In dejstvo, da ni žensk, ni edini problem. Tudi zasebnosti ni. Vsak lahko sliši in vidi misli drugih ljudi in lahko si predstavljate, kakšna zmeda potem nastane. Mesec pred Toddovim rojstnim dnevom, ko naj bi postal moški, pa Todd naleti na mesto ..., na kraj, kjer je popolna tišina ... in težave se za mladega fanta že začnejo.

Kar me je pri tej knjigi najprej navdušilo, je njena debelina. Res je debela, ampak naj vas to ne odv-

ne od branja, ker ni tako hudo, kot se zdi na prvi pogled. Človek med prelistovanjem strani ugotovi, da črke niso hudo majhne in spet ne premajhne -- ravno prav za užitekarsko branje. Nato opazi pogoste poudarke v tekstu, ki omogočajo, da se v zgodbo še bolj vživiš. Veliko je odstavkov, ki prav tako povzročajo napetost in za povrh je tu še vsebina, ki te prevzame ...

Tako sem v knjigi prepoznala današnje najstnike, ko v določenih trenutkih, ki znajo biti usodni zanje, ne vedo, kaj bi sami s sabo, ne znajo se obrniti v pravo smer ter se iz težav rešujejo s pomočjo le najbolj ljubljenih oseb. In tistim osebam morajo najbolj zaupati, če želijo biti prepričani, da jim bo uspelo. Toda nezaupanja med ljudmi je toliko, da se včasih že sprašujemo, če govorimo resnico. In v zgodbi, kjer misli ne morejo ostate skrite, saj jih vsi slišijo, naletimo na dragoceno zaupanje in tu se pokaže, da brez zaupanja težko kaj dosežeš. Včasih lahko le

en sam slab odnos med osebama spremeni, pokvari ali uniči celo človeštvo. Ker človek ni samo prijazno-misleče bitje, ampak se za njim skriva tudi marsikatera grda stvar. Zavračanje drugih ras, drugih bitij (v tej knjigi) se izkaže za nespametno dejanje.

Ness uporablja zanimiv slog pisanja, s katerim te spravi na rob solz (in še čez), nato pa te pripravi do neprestanega premišljevanja o zgodbi in junakih v njej.

Če želite izvedeti, kaj se zgodi s Toddom, in če želite odkriti pomen te trilogije, jo začnite brati. Verjamem, da so to sposobni prebrati tudi tisti, ki ne berejo radi. In še za spodbudo: po knjigi Na begu nameravajo posneti film.

KOMENTARJI BRALCEV PO SVETU:

»Nepozabni prvi roman trilogije Hrup in kaos predirljivo popisuje naravo posameznikov in razkriva, kaj je potrebno, da ostaneš človek v družbi, ki je zašla na grozljiva pota.«

- Booklist

»Pravkar sem prebral trilogijo Hrup in kaos. Pred tem sem vedno govoril, da sovražim knjige, ampak potem, ko sem prebral prvi stavek, nisem mogel nehati.«

James, spletna stran avtorja

»Ne znam dobro ubesediti, kako neverjetna izkušnja je bilo branje te knjige. Zabavno, napeto, razburljivo, čustveno ... Jokala sem večkrat, kot bi bila pripravljena priznati. Zgodba je preprosto odlična!«

Adrianna, spletna stran avtorja

Karolina Blagojević

Erika Koncilija

»Razidemo se, ko nas od smejanja boli trebuh.«

Na naši šoli je seveda veliko učiteljev, marsikdo pa ne ve, kaj vse počnejo, ko ne poučujejo. Tokrat vam predstavljamo učiteljico Eriko Koncilijo, ki je bila sedem let članica uspešne dekliške glasbene skupine Copacabana.

■ Kdo in kako je sploh prišel na idejo za ustanovitev benda?

Večina nas je obiskovala tedanji mladinski pevski zbor glasbene šole, ki ga je vodila Jožica Prus, povabile pa smo še nekaj prijateljic. Čas po vajah smo izkoristili za druženje in dolge pogovore. Novo-meška glasbena scena je bila polna moških zasedb, ženske v njih niso imele vidnejše vloge. Tako smo 14–16 let stara dekleta stopila skupaj in sklenila, da bomo ustanovila žensko glasbeno skupino kot odgovor moškimi bandom. Prvič smo se zbrale v petek, 22. 1. 1990.

■ Katere so bile prve članice?

Zasedba Copacabane se od začetka ni spremenila. V njej smo prepevale: Irena, Leticia, Nataša, Julija, Jerneja, Tina D., Petra, Tina Č., Joži, Maja, Maša in Erika. Dvanajst deklet. Skupaj smo prepevale 7 čudovitih ustvarjalnih let do aprila 1997, ko smo pripravile odmeven poslovilni koncert in napolnile Športno dvorano Marof. To so bila leta, ko smo

večinoma končevale fakulteto in se odločale o nadaljnjih življenjskih poteh. Začele so se prve poroke, načrtovanja kariere, polovica deklet je ostala v Ljubljani ... Zavedale smo se, da kvalitetno glasbeno ustvarjanje zahteva redno srečevanje in vaje 1–2-krat tedensko v

polnem številu, to je 12 deklet. Ugotovile smo, da to ni mogoče, in raje vložile energijo v prijeten in uspešen koncert.

■ Kako ste si izbrale ime?

Ime Copacabana se nam je zdelo eksotično – tako se namreč imenuje glavna plaža v Rio de Janeiru v Braziliji. Ko je padla ideja, nismo več razpravljale, presenetljivo hitro smo se strinjale.

■ Izdale ste tudi CD. Kakšni so bili občutki ob takem dosežku?

V projektu Mitje Sočiča *Novo mesto glasbe*, ki je bil v Dolenjskem muzeju predstavljen do konca januarja 2016 v obliki razstave, dokumentarnega filma in knjige, je navedeno, da smo

Copacabanke 1994 izdale kaseto *Kapljica ljubezni*, nato pa kot prve v novomeški glasbeni zgodovini izdale samostojni CD z istoimenskim naslovom. V tistem času je bil to kar velik podvig. Danes je veliko lažje priti do studijskih posnetkov kot 20 let nazaj. Izdaja avtorske kasete in CD-ja nam je dala krila.

Čeprav smo do takrat doživele že kar nekaj uspehov. Zmaga na festivalu *Kar znaš, to veljaš* v Laškem 1993 ali 1994, kjer smo premagale *Big foot mamo*, ki je nastopala še brez Gregorja Skočirja. Sodelovanje z Mojmirjem in Majdo Sepe, Marjano Deržaj, Ditko Haberl ... Snemanje v studijih Radia Slovenija, nastopi na TV: oddaja *Zdravo*, *Podarim dobim*, novoletna oddaja ... Celo nastop na hrvaški televiziji v oddaji *Sedma noč*.

■ Letos ste praznovali 25 let od ustanovitve ...

Veže nas čudovito prijateljstvo, kljub poslovljnemu koncertu se že 18 let srečujemo vsak mesec pri eni doma, od Novega mesta do Ljubljane. Dolga leta vzdržujemo rubriko *Kaj je novega*. Razidemo se, ko nas od smejanja boli trebuh. Pele smo tudi na vseh copacabanskih porokah, nazadnje leta 2014.

Lansko leto smo si ob 25-letnici Copacabane podarile vikend v Berlinu.

■ Prav tako je 25 let praznoval bend Društvo mrtvih pesnikov. Ste tudi v preteklosti sodelovale z njimi?

Z DMP-ji smo ista generacija, med nami so bile iskrice. Veliko smo se družili, sodelovali v projektih, dve članici Copacabane sva danes celo poročeni s fantoma iz DMP-ja. 25-letnica DMP-ja in njihov izziv, da bi jo obeležili skupaj, nam je dala posebno energijo, da smo se še bolj povezale. Pogoste vaje, nastop pred publiko, to človeka napolni in hkrati zbudi željo, da bi to še ponovil.

■ Imate še kaj načrtov za prihodnost?

Načrtov in idej v naši družbi nikoli ne zmanjka. Naj ostanejo zaenkrat še skrivnost.

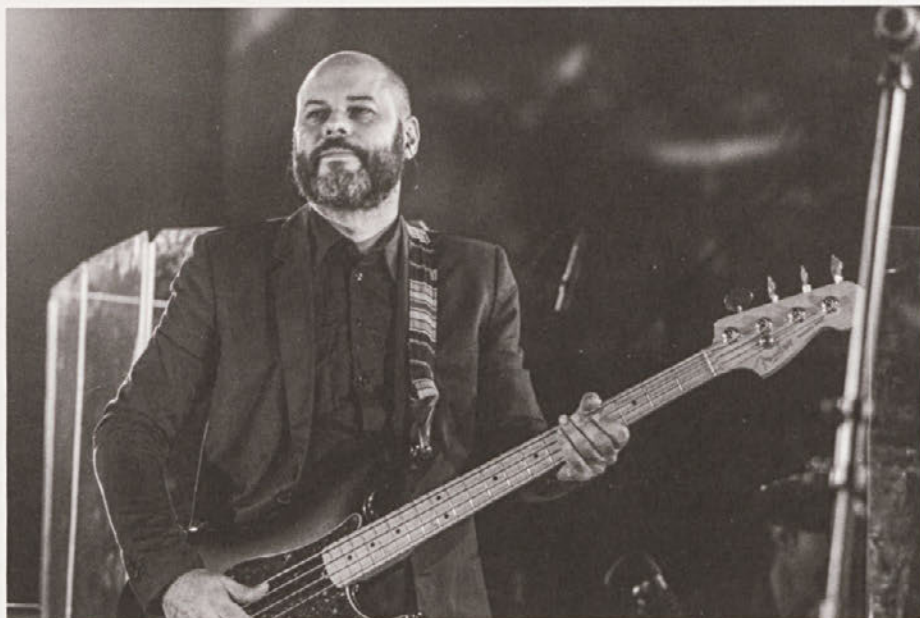

Tomaž Koncilija

»Recept za uspešen bend«

25-let delovanja skupine Društvo mrtvih pesnikov

Zagotovo ste že vsi slišali za Društvo mrtvih pesnikov in za njihovo 25. obletnico delovanja. Najčani smo se odločili, da se malce pozanimamo o bendovi preteklosti in prihodnosti. In kdo je najbolj primeren za tak pogovor? Seveda naš učitelj in član skupine DMP Tomaž Koncilija! Če vas zanimajo začetki skupine DMP in njihovi načrti za prihodnost, le preberite ta intervju.

Pred kratkim je Društvo mrtvih pesnikov praznovalo 25. obletnico. Kako se je vse skupaj sploh začelo?

Začelo se je v bistvu že prej, 25. obletnico smo tempirali bolj na 25

let delovanja pod imenom Društvo mrtvih pesnikov. Začeli smo že mladi, torej v osnovni šoli, ko smo bili v osmem razredu in smo ustanovili bend Proteus. Takrat smo ve-

činoma vsi hodili na Osnovno šolo Katja Rupena, sedaj je to Osnovna šola Center. No, in iz Proteusa, ki je deloval približno dve leti, smo se kot sveže pečeni gimnazijci preimenovali v Društvo mrtvih pesnikov, navdušeni nad istoimenskim filmom (svetujem ogled).

Ste vaje že takoj na začetku vzeli resno ali je bila to zgolj zabava in sprostitvev?

Ja, v bistvu smo že takoj resno vzeli vaje, čeprav smo bili takoj na začetku še več ali manj samouki. Mislim, da je takrat samo Borut, torej takratni pevec in kitarist, ki je bil tudi gonilna sila benda, hodil v glasbeno šolo prav za kitaro, vsi drugi pa smo se priučili svojega inštrumenta. Spominjam se, ko so meni porinili v

Ž družino veliokrat nastopamo. Skoraj vedno, ko ima kdo izmed nas nastop, se zgodi, da naključno nastopa še kakšen član družine. Na koncertu DMP-ja smo nastopali oči, mami, moj brat Martin in jaz. Moja sestra Ema je fotografirala dogodek, oči pa je član skupine DMP že 25 let. Mami poje v COPACCBANI, Martin igra v godalnem orkestru, jaz pa pojem v pevskem zboru OŠ Grm. Edini član, ki smo ga pustili doma, je moj bratec Nikolaj. Nastop je bil ob uri, ko je on še moral "ajati" v postelji. Nad koncertom sem bila zelo navdušena. Bil je veselje in cela družina je uživala. Zato sem uživala tudi jaz.

Aja Koncilija, S. c

roke bas kitaro, pa nisem vedel niti, kako so uglasene strune. V bistvu sem si iz glasbene šole izposodil kitaro, ki je bila razglašena, in sem se kar na takšno naučil igrati. Potem pa je enkrat mimo garaže, kjer smo vadili, prišel naš starejši in izkušeni glasbeni kolega, prijel mojo basovko v roke, se začudil, kako lahko igram na tako razglašeno kitaro, ter mi pokazal, kako se jo uglesi. Kot vidite, smo bili takrat zares še glasbeni naivci. Kasneje smo se nekako priučili vsega z resnim delom. Smo pa bili že takrat glasbeno aktivni tudi na drugih področjih, to pa je treba priznati. Hodili smo v glasbeno šolo in peli v pevskih zborih.

■ Ljudje in njihova mnenja so različna. Kako ste v skupini usklajevali mnenja?

Mislim, da je zelo pozitivna stran našega benda ta, da smo se znali prilagajati in ne preveč gojiti svojih egov. No, včasih je »egotripiranje« dobro, lahko pa je tudi velika nevarnost za razpad benda, če nekdo preveč forsira svoje ideje in ne posluša drugih, se ne prilagaja. Mislim, da smo v Društvu mrtvih pesnikov zelo prilagodljivi glede tega, še danes se medsebojno spoštujemo, poslušamo in upoštevamo želje. To je najbrž recept za dolgo življenje benda.

■ Med delovanjem je skupina doživela nekaj zamenjav članov. Ali ste kdaj podvomili v delovanje skupine?

Ne, v bistvu ne, vsi tisti, ki so zapustili bend, so ga zapustili tako rekoč po lastni izbiri. Ni bilo nobenega ukaza, da kdo ne bi smel ostati v skupini. Ali niso imeli časa ali pa se niso strinjali z neko večinsko usmeritvijo. To so bili za življenje benda gotovo težki trenutki, ampak smo vedno znova zbrali energijo

in nadaljevali, nekaj časa v manjši zasedbi, ampak vedno smo zraven priključili še koga novega, ki je prinesel novo energijo in nove ideje. Danes skupino sestavljamo Alan Vitezič (vokal, kitara), Peter Dekleva (kitara), Boštjan Artiček (klaviature), Marko Zajc (bobni) in moja malenkost.

■ Kmalu po začetku delovanja skupine ste imeli prvi nastop, in sicer na OŠ Šmihel. Kako ste se takrat počutili?

Super, ne vem, kaj drugega naj rečem! Tisti, ki ni izkusil, kako je stati na odru z bandom in zabavati ter navduševati množice, je zamudil lepe in edinstvene trenutke. Izkušnja vam lahko povem, da je imeti bend, stati na odru in igrati glasbo za nekoga drugega eden najlepših občutkov, kar sem jih kdaj v življenju doživel. Takrat, prvič, je bila prisotna trema, predvsem ker smo bili še mladi. Prvič so nas na oder povabili člani skupine Peta avenija, ki so takrat že resno igrali in so imeli bend dve leti več kot mi. Takrat smo se počutili res počaščeni,

čeprav smo odigrali le tri komade. Naš bobnar Simon Žižek, ki je sedaj v APT-ju zaposlen kot mojster luči in vizualnih efektov, je imel starejšega brata Primoža, ki je bil bobnar pri Peti aveniji, in to je bila naša povezava, da so nas sploh spustili gor na oder. Drugače pa je bila to valeta za tedanje OŠ Šmihel. Čeprav še nismo znali zelo dobro igrati, so tisti učenci vseeno skočili v zrak in bilo je zelo lepo imeti tako publiko, ki te kar ponese.

■ Skozi čas ste kot skupina napisali že kopico avtorskih pesmi, začenši s prvo lastno skladbo Sabina. Kaj vas navdihuje, kaj je rdeča nit pri pisanju skladb?

Če se dobro spomnim, ni bila čisto prva skladba Sabina, ampak je to bila skladba Prijatelja, ki je nastala že prvi mesec delovanja skupine. Že takoj na začetku smo torej imeli željo po lastnem ustvarjanju, čeprav so bile prve skladbe še bolj »osnovnošolske«, s preprostim besedilom in glasbo. Potem pa smo od preimenovanja naprej, torej ko smo

Moj vikend v oktobru je bil zelo naporen. Sodelovala sem kar pri dveh nastopih na koncertu DMP in KCST. Vedela sem, da se bom v ponedeljek težko zbudila, vendar je bil vreden ves napor.

Učiteljica je ves čas govorila, da moramo na glas peti in se smehljati. Učiteljicine želje sem upoštevala in se smejala kot sonček, pa ne samo zaradi nje, ampak tudi zato, ker sem neizmerno uživala na odru! Prijela sem skupno pohvalo staršev, prijateljev, kar mi veliko pomeni.
Lusija^a

začeli delati pod imenom Društvo mrtvih pesnikov, začeli pisati zahtevnejše pesmi. Tukaj bi rad pohvalil Boruta, ki je danes znan novomeški odvetnik, saj je ravno on imel tisto vizijo o lastnem ustvarjanju, ki smo jo potem vsi posvojili. Mislim, da lahko v glasbi deluješ na dva načina. Prvi je po-ustvarjanje, da igraš nekaj, kar je že nekdo drug ustvaril in posnel, drugi način je pa seveda ta, da si avtorski bend. Mi smo šli bolj v drugo smer, torej ustvarjamo lastno glasbo. Do sedaj smo izdali že šest albumov, pa še dvojno ploščo največjih uspešnic, kar pomeni več kot šestdeset, skoraj sedemdeset avtorskih skladb. Ustvarjanje te na nek način zasvoji – ko čutiš, da nekdo ceni tvojo glasbo, da ceni, kar narediš, kar napišeš, ko sporočiš nekaj, kar čutiš; in če je to komu všeč, so to zares posebni, lepi občutki.

■ Kakšne so vaše želje za prihodnost, kakšne cilje imate?

Ob 25-letnici smo imeli res krasna, razprodana koncerta v Kulturnem centru Janeza Trdine. Ob tej priložnosti je izšel tudi dvojni album največjih uspešnic Društva mrtvih pesnikov z naslovom 25, ki je v bistvu nekakšen pregled za nazaj. S tem projektom smo imeli kar veliko dela. Več kot eno leto, recimo leto in pol, smo vse to pripravljali, zbirali, organizirali in podobno, nenazadnje tudi veliko vadili. Ampak hkrati smo začeli snovati tudi nov album in nove skladbe. Dve od teh sta že na najnovejšem albumu kot nekakšna napoved za naprej. To sta skladbi Pleši z mano in Na polju zlomljenih besed. Dandanes smo razseljeni – malo smo v Novem mestu, malo v Ljubljani ali še od kod dlje in se zato na vajah dobivamo enkrat v Novem mestu, enkrat v Ljubljani. Redno vadimo in v bistvu snujemo, delamo, aranžiramo nove skladbe, ki bodo izšle na novem albumu v prihodnjem letu, če bo vse po sreči. To je torej naš največji projekt za naprej. Več o Društvu mrtvih pesnikov lahko izveste tudi prek Facebooka, na Wikipediji ali naši spletni strani www.dmp.si.

Nina Knoll, 7. b

Res da hodim v glasbeno šolo in igram violino, vendar se na tem koncertu nisem predstavila z violino, ampak s petjem. Ko se je DMP koncert začel, sem začela peti. Zelo sem bila ponosna nase. Tudi potem, ko sem poslušala koncert do konca, se mi je zdel odličen.

Kaja Bartelj,
5.c

Verjamem, če norim let, nisem dihala veliko rok koncertov, zato sem se tega še posebej veselila. Igrati klavirne šole Gym nam nastopila na koncertu Društva mrtvih pesnikov. Ko je nastopila na nastopu, mi je všeč močno razbijalo. Na odru bi skoraj porabila peti, pa me od teme ali strahu, ampak od zadovoljstva in ponosa. Saj ni bilo prvič, da sem nastopila, a bilo je posebno. Tak nastop bi z veseljem ponovila.
Nika Barbo, 5.c

Velikokrat so mi vaje violine odveč, kaj šele vse vaje za koncert v Kulturni center Janeza Trdine. A vem, da ~~to~~ brez truda, ni rezultata. Ko pa sem stala na odru, sem porabila na vse naporne vaje in ponosno sepla s prijatelji. Polona Šporer 5.c

Pravijo, da glasba povezuje ljudi. Velika dohva za to je koncert skupine DMP, ki je nastopala s godalnim orkestrom in pevci OB Gym. S pevskim zborom smo se poverali in nastopili na rok koncertu v Kulturnem centru Janeza Trdine. Bilo je zelo zabavno in vredno vsega truda na vajah.

Kara Golob, 5.c

Petra Nograšek in Lea Burger

»Pleševa že trideset let.«

Poleg odličnih glasbenikov se na šoli med učiteljicami skrivata tudi dve folkloristki, sicer učiteljici v 1. a. Ker je pred kratkim Folklorno društvo Kres praznovalo 40 let, smo to izkoristili in se pogovorili z njima.

■ Pred kratkim ste praznovali 40 let Folklornega društva Kres. Kako je društvo nastalo?

Folklorno društvo Kres je nastalo 21. septembra 1975. Na pobudo takratne Zveze kulturnoposvetnih organizacij je ga. Bajc naši umetniški vodji Branki Moškon predlagala, da bi tu v Novem mestu začeli s folkloro. Branka je plesala že v Metliki od svojega 3. leta dalje. Dejavnost ji je bila zato blizu. Razposlali so vabila in počasi se je začelo. Na začetku je bilo okoli šest parov, dandanes pa društvo šteje že preko 130 članov v različnih sekcijah.

■ Koliko časa že plešeta pri Kresu in kaj vama folklor pomeni?

Pleševa že 30 let. Pa da ne boste mislili, da sva že tako stari. Začeli sva že zelo zgodaj, v predšolskem obdobju.

Folklor nam veliko pomeni. V tem hitrem svetu je zelo pomembno, kam se mladi usmerite oz. se boste usmerili. Najino mnenje je, da ljubiteljska kulturna ali športna društva veliko doprinesejo k zdravemu odraščanju otrok in mladostnikov. Folklorniki in folklornice smo v letih odraščanja stkali trdna prijateljstva, zgradili pozitivno samopodobo, prevzemali odgovorne funkcije in dela v društvu, ki so nam in nam še kako pridejo prav v odrasli dobi. V vseh letih smo razvijali svoje gibalne spretnosti, ritmičen in melodičen posluš, orientacijske sposobnosti itd. Nagrajeni smo bili z odkrivanjem novih delov sveta, spletali smo domača in mednarodna poznanstva in prijateljstva.

■ Na prireditvi ob 40-letnici društva je bil tudi g. Borut Pahor. So bila občutja zato kaj drugačna?

Kresovcem nam je bilo predvsem v čast in ponos. Veliko je pomenilo tudi najmlajšim, malim folklornikom, ki so ga po koncertu v živo spoznali, z njim poklepetali in ga zabavali z ljudsko pesmijo

■ Koliko časa in kako ste se pripravljali na nastop?

Hmm, pravzaprav na plesnosti in melodiki delamo ves čas. Intenzivno za ta koncert pa smo se pripravljali od maja naprej dvakrat tedensko, dva meseca pred koncertom pa vsak torek in četrtek zvečer.

nedelje smo folklorniki navadno preživeli kar cel dan skupaj.

Vsi nastopajoči ste imeli zelo lepe in slikovite obleke. Kje ste jih dobili?

Ker smo tokrat predstavili zelo široko obdobje, torej od ustanovitve Novega mesta 7. aprila 1365 pa vse do današnjih dni, je bilo potrebno urediti tudi kostumsko podobo. Nekaj oblačil je bilo društvenih, nekaj smo jih šivali in barvali sami, nekaj pa smo jih kupili ali si jih izposodili pri Operi Ljubljana in Folklorni skupini France Marolt.

Mislite, da je folklor ob poplavi modernih plesov še aktualna? Kako motivirate otroke za folkloro?

Čedalje bolj. Največkrat si ljudje povsem ne predstavljajo, kaj je folklor in enačijo narodno zabavo

z ljudsko, kar pa ni res. Že manjši otroci se najraje igrajo ljudske igre, radi imajo ljudske izštevance, besedičenja in napeljanke. To jim je blizu. Dodatne motivacije ne potrebujejo, ker je izročilo samo po sebi tako bogato, da s sodobnim pristopom hitro zleze otrokom pod kožo. Ravno tako velja za starejše, ko enkrat začutijo ljudski ples, ga ne izpustijo iz nog kar tako.

Manca Novak

Pogumno pero

Moj rap

Zvečer doma si prižgem televizijo,
vidim begunce in se vprašam, kakšno majo sploh
vizijo.

Po mestih povsod plakati visijo in nam
probajo prodt vso bedarijo.

Lajf bo lepši, kr naprej nam govorijo in nam hočjo v
glavo ucept to teurijo: več kot imaš, bolj se imaš,
pa sploh ni važn, kolk ljudi poteptaš.

Da je denar sveta vladar, so že ugotovil,
in zdej vidmo, da smo s tem na človeškosti zgubil.
Smisel življenja so ugotavljali že mnogi, al je to
sprehajati se po rdeči preprogi al pomagat
tistim, k so bogi. Ugotovl so samo eno stvar,
da je car tist, k pomaga, ne pa tist, k ma dnar.

Zato pa folk, dejmo si pomagat, lažje
nam bo skupi zmagat.

Martin

Zala Zagorc, 9. b

Košarkarska sodba v Novem mestu

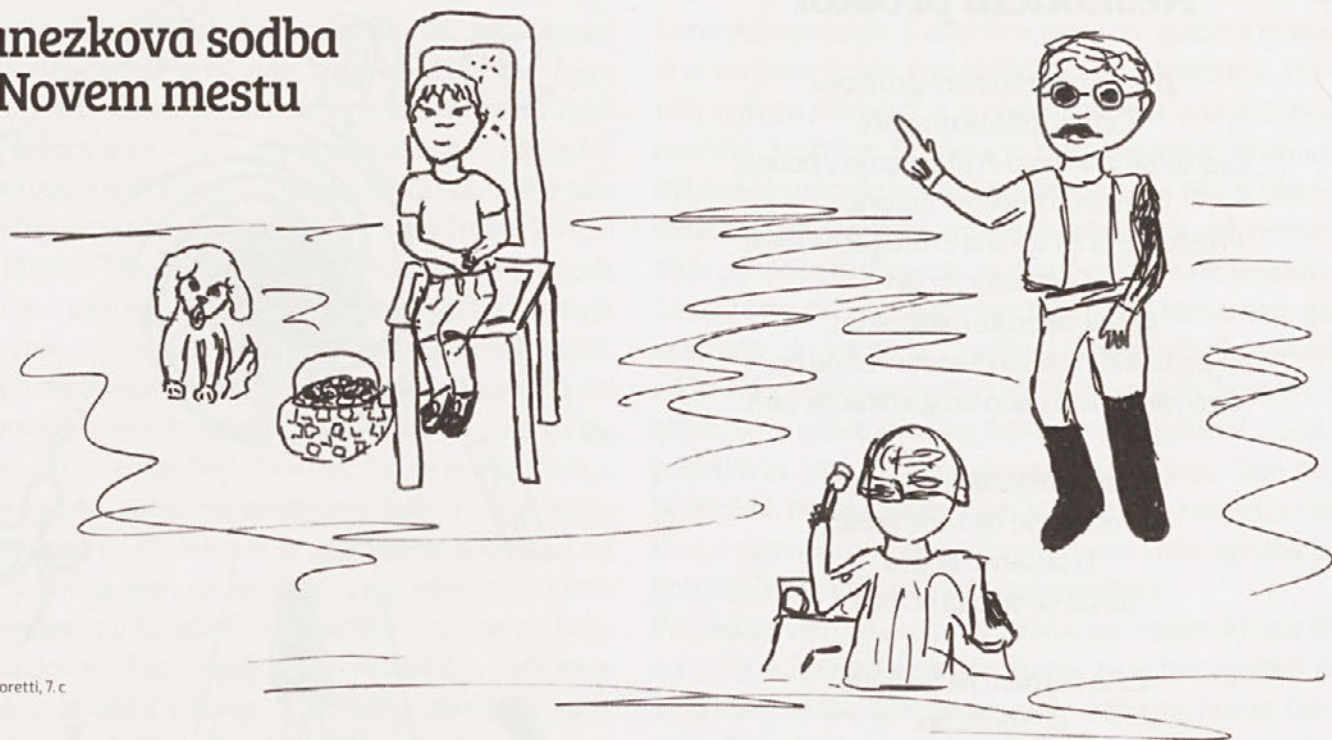
Bila je deževna sobota. Po vseh oglasnih deskah v Novem mestu so viseli plakati s tole vsebino: »Vabimo vas na košarkarsko tekmo Kroketi vs. Medaljoni, ki bo v soboto, 21. 11. 2015, v ŠD Leona Štuklja ob 20:00.« Vsi so komaj čakali to tekmo.

Trume gledalcev so se zgrinjale proti dvorani. Ura je bila točno osem. Sodnik je zapiskal na piščalko in tekma se je začela. Pri Kroketih so bili v prvi postavi Kroketar, Kroketnik, Kroketski, Kroketarski in njihov najboljši Kroketbum, pri Medaljonih pa Medaljončina, Medaljonski, Medaljonar, Medaljončnik in njihov as Medaljonbum. Prva četrtina se je odvijala brez posebnosti in rezultat je bil izenačen, v drugi pa se je zapletlo. Kroketski je podal Kroketbumu, njemu pa je žoga zdrsnila iz rok na rob črte za avt. Takoj je bil zraven tudi Medaljonbum. Trdil je, da je žoga pristala NA črti, Kroketbum pa je zatrjeval, da žoga NI prešla roba igrišča. Razvnel se je hud prepir, tako da so morali posredovati varnostniki in veliki vsaki ekipi oditi na svoj konec igrišča. Nato je sodnik poklical Kroketbuma in Medaljonbuma in jima rekel, naj se pogovorita o dogodku, saj nobeden od sodnikov ni videl, kaj se je zgodilo. Na koncu sta se kapetana odločila, da gre zadeva pred sodišče. Tam se je začela razprava in sodnik je po zelo živčnem sestanku razglasil sodbo: »Nihče ni natanko videl, kam je padla žoga, zato naj kapetana skačeta za žogo in naj se tekma mirno nadaljuje.« Vsem je bila ta razsodba po godu in rezultat po koncu tekme je bil izenačen in nihče ni bil potrjen.

To je bila ena najboljših tekem v zgodovini, saj je trajala ves dan. No, sodnik se je po tisti razsodbi takoj upokojil. Medtem ko je pospravljaval stvari v škatlo, si je mrmral: »Huh, ta mladina ...«

Andraž Svete, 7. a

Janezkova sodba v Novem mestu

Polona Moretti, 7. c

Pred leti je tam pod Gorjanci živel Polde z vnukom Janezkom. Učil ga je, da nas je Bog ustvaril in da si človek ne more lastiti stvari, ker nam jih je on dal. Janezek si je to razlagal dobesedno. Zato si je pač nabral nekaj dobrin s sosedovega vrta od gospoda Korla iz Ljubljane. Seveda ga je Korel dobil pri njegovem početju in tako je prišlo do tožbe.

SODNIK: Janezek, ali si res kradel?

JANEZEK: Gospod sodnik, kradel nisem, sem pa nabral jagode, paradižnik in nekaj češenj, za kar mi je žal, ker me je res trebuh po njih bolel.

G. KOREL: Ja, gospod, ta mali Podgorec je pravkar priznal, da je kradel.

JANEZEK: Gospod, kako Vam bom kradel, če to ni Vaša lastnina?

SODNIK: Ja, Janezek, čigava pa je?

JANEZEK: Od našega Gospoda.

G. KOREL: Ja, kakšnega Gospoda, ti mali tatič?!

JANEZEK: Kako mislite, kakšnega, a ste Vi padli z Marsa, kaj ne veste, kdo Vas je ustvaril?

G. KOREL: Kako pa ti, mali potepuh, govoriš z mano?!

JANEZEK: Lepše kot Vi z mano, Vi, mestna srajca.

SODNIK: Ja no, no, umirita se malo.

JANEZEK: Jaz, gospod, sem čisto umirjen, ampak naš Ljubljančan ne spoštuje Boga, kaj šele nas tukaj v Podgorju, kakor sam pravi.

G. KOREL: Kako naj spoštujem tistega, ki mi krade, pa pravi, da to ni moje?

SODNIK: Janezek, od kod ti tako prepričanje?

JANEZEK: Mene je moj deda učil, da nas je Bog ustvaril in da si mi ne moremo lastiti zemlje. Kar ona da, si pač vzamemo toliko, kolikor potrebujemo. In res sem si vzel toliko, kolikor sem rabil, edino češenj malo preveč. Sem pa res obžaloval, sem Vam že povedal.

SODNIK: Ja, Janezek, ampak moraš razumeti, da vsi imamo nekaj, kar si lastimo.

JANEZEK: Jaz nimam nič!

G. KOREL: Gotovo imaš, in to tisto mrcino, ki mi koplje po zemlji.

JANEZEK: Tista mrcina je Roni, jaz mu dam jesti, si ga pa ne lastim. Vam je pa všeč, če je v bližini, ko ste ponoči prestrašeni kot kura pred lisico. Takrat ste pa hvaležni za mrcino!

SODNIK: Gospod Korel, ali je res potrebno? Mislim, ta tožba?

G. KOREL: Prav, Janezek, samo če mi obljubiš, da boš naslednjič vprašal, če boš kaj potreboval.

JANEZEK: Ja, gospod Korel, bom. Saj bi Vas vprašal, pa sem mislil, da Vas ni. Drugič Vas poiščem, častna podgurska!

Rok Sokač, 7. A

Neskončni prostor

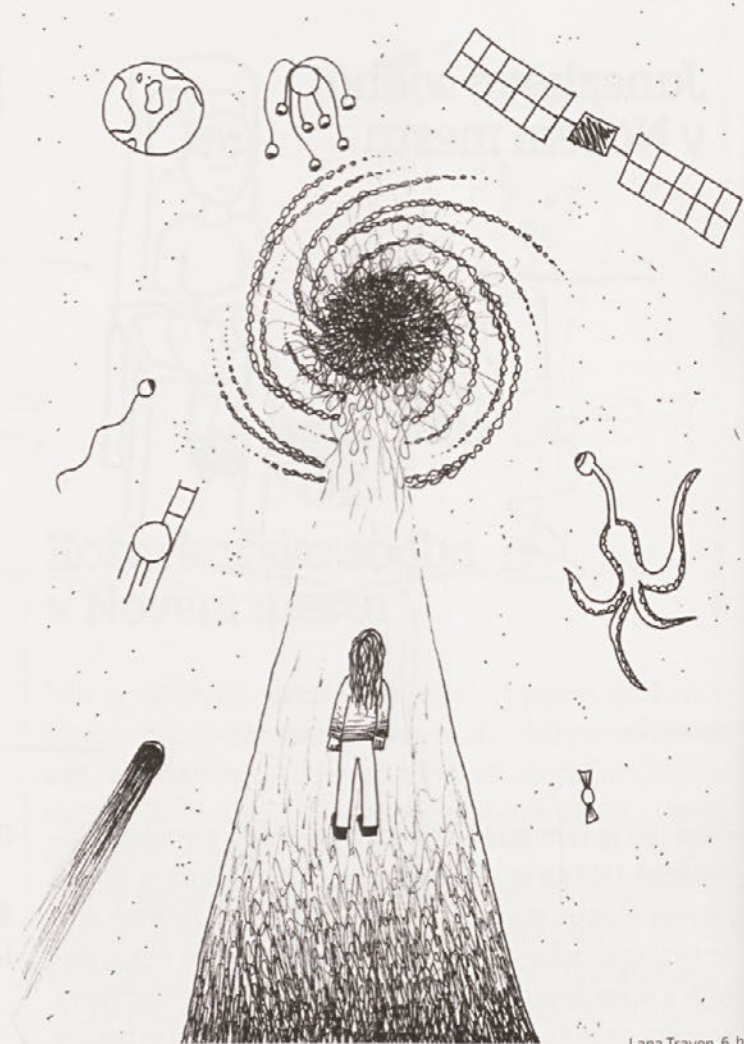
Živimo v ogromnem prostoru.
Četudi mislite drugače.
Čeprav se gnetemo in utapljamo v obupu,
imamo dovolj prostora.
Prostor je tu za takšne in drugačne misli.
Ta prostor se širi
in širil se bo še milijone let.
Do takrat našega planeta več ne bo,
a za njim prišla bodo druga bitja na svet.

V tem prostoru nismo sami.
V vesolju še na kupe je bitij,
ki so lahko boljša
ali pa še slabša od nas.

Zato naj nam ne bo hudo,
ko konec bo.

Kajti tu nič ne gre v nič,
ker konec je šele začetek.
Niti najmanjši metek ne izgine v pozabo.
Sploh pa ne v prostoru, ki se širi v daljavo.

Karolina Blagojević

Lana Traven, 6. b

PARODIJA

Martin Krpan

Naša zgodba se začne nekega neprijaznega ponedelj-kevega dopoldneva, ko se je šolska uprava odločila, da se bodo učenci 9. razreda spet odpravili na ekskurzijo. Na koncu pa se bodo njihovi starši držali za glavo zaradi denarnih vsot. Naša glavna postaja naj bi bila Vrh pri Sveti Trojici, ki, če ne bi bilo Levstika, ne bi bil najbolj prepoznaven kraj.

Imeli smo eno uro časa za kosilo in da si ogledamo kraj. Usedla sem se na klopco zraven starega gospoda, ki je imel tako plešasto glavo, kot da bi si jo postrigel včeraj. Nekaj časa sem sedela, ko me je prijazno ogovoril. Gospod je bil majhne postave in ko je govoril, sem ga morala gledati kot kakšno mravljo. Če pomislim, me je bolj spominjal na Yodo iz Vojne zvezd kot na kakšnega navadnega starčka. Zaradi štrlečih ušes in velikih očal

si je bilo to lahko domišljati. Pogovarjala sva se o najinih življenjih, pozneje o šoli in o nepotrebnih ekskurzijah. Na koncu sva se nekako začela pogovarjati o Martinu Krpanu. Ne vem, kako sva prišla na to temo, a ko se ljudje pogovarjamo, se pogovarjamo o veliko stvareh in zelo hitro znamo spremeniti temo pogovora, še posebej ženske. Na začetku se pogovarjamo o beguncih in kar naenkrat se pogovarjamo, kaj nam je prinesel Božiček, ko smo bili stari pet let. Skratka, starec in jaz sva prišla do te teme, ko sem ga vprašala, če je že kdaj bral Martina Krpana. Rekel mi je: »Nikoli nisem bral Martina Krpana, ampak sem ga poznal, ko sem bil take starosti kot ti, deklica.« Klicati neko punco, ki je trikrat večja od tebe, deklica, je malo čudno, a ta človek je poznal Martina Krpana, zato se nisem obremenjevala s tem. Gle-

dala sem ga s presenečenim obrazom, kot se v takem trenutku spodobi. Rekel je: »Da, točno tako. Poznal sem ga, poznal. Bil je velik možakar, a reven. Bil je spoštovan med vsemi, čeprav je bil ubog kmet.« Skočila sem mu v besedo: »Oprostite, gospod, a to ni res. Martin Krpan naj bi tovoril sol.« »Sol?« me je presenečeno pogledal. »On ni tovoril soli, kajpak če bi on tovoril sol, bi bila tole prava trgovina soli! Kakšen Vrh pri Sveti Trojici, Vrh pri Sveti Slanici! Tako bi se imenovalo to mesto!« »Ampak če je res,« sem mu začela ugovarjati, »Martin Krpan je res tovoril sol s svojo kobilo.« »Pak bedarije!« je rekel. »Martin Krpan ni imel denarja za kobilo, kaj šele za kruh! Ti govoriš o enem drugem Krpanu, Krpan, ki sem ga jaz poznal, je komaj kaj zaslužil.« Položaj se je zdel čuden. Nisem vedela, komu naj verjamem. Šoli, ki naj bi imela zmeraj prav, ali človeku, ki je neverjetno spominjal na Yodo. Odločila sem se za Yodo. Vsak normalen otrok bi se verjetno prej odločil za Star Wars kot pa za šolo. Pripovedoval mi je: »Ubogi Krpan ni imel nič. Ločil se je z ženo, ki je odšla v Italijo, tisti košček zemlje, ki ga je imel, pa je pripadal avstrijski oblasti.« Zgodba mi je počasi postajala jasna. Naprej je govoril: »Ti škrti Avstrijci! Nič ni od njih! Vse hočejo imeti! In vi, Dolenjci, krivite Gorenjce, da so škrti?! Pa kaj še! Moja žena je bila Gorenjka in to kako! Vse je delala po gorenjsko! Molzla je

krave, govorila je po gorenjsko, jedla je gorenjsko, pre-sneto varčevala po gorenjsko ... Skratka vse, kar se za Gorenjko spodobi!« Z odprtimi usti sem gledala moža, ki je verjetno izustil eno najboljših šal 21. stoletja. Hotela sem ga pohvaliti, a je nadaljeval: »Ja, ona je dobro poznala Avstrijce. Poznala je celo cesarjevo družino. Njihova cesarica je hotela vso zemljo zase. Bila je obsedena z lipami. Ne vem, ampak hotela je čim več zemlje, da bi posadila ta drevesa. Ja, bila je zelo čudna ženska.« Sedela sem tiho in začela razmišljati. Na koncu sem ga vprašala: »In kaj se je zgodilo s Krpanom?« Odgovoril mi je: »No, nisem prepričan. Po pripovedkah, ki sem jih slišal, se ni dobro končalo. Neko zimo ni pridelal dovolj pridelka in nato ga je cesarica zaprla v ječo. Tam naj bi umrl ali nekaj takega. Zemljo pa so mu odvzeli.« Na koncu sem mu pritrdila: »Verjetno res. Vaša zgodba je bolj logična kot tista Levstikova zgodba.« Pogledala sem na uro in spoznala, da moram kmalu iti na avtobs. Zahvalila sem se starcu za dobro zgodbo. A še preden se šla, sem ga vprašala, kako mu je ime. Odgovoril je: »Moje ime je Jodalín, a lahko me kličeš Joda, na kratko.«

Gaja Aš, 9. a

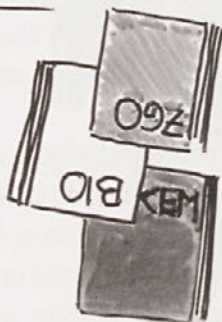
RAP

Bolj učiš se, bolj ti gre,
več kot vadiš, lažje je,
več samozavesti pridobiš
in s tem dobre ocene pridobiš,
ni važno, kakšen si,
bel, črn, mulat,
vsi enako znamo
in vsi ocene pridobivamo,
ni važno, kakšen si,
še zmeraj se učiš in ocene
pridobiš.

Torej, kot sem rekel,
ni važno, če si bel, črn, mulat,
učiš se in znaš lahko tudi,
če si mlad, srednjih let ali
star. Važno je tudi, koliko se učiš
mal - ne znaš, ful - velik znaš.

Skratka, ne glede na raso, starost, državljanstvo,
uči se in naj bo življenje tvoj suženj.

Miha Mohar

Zala Zagorc, 9. b

Ne obsojaj

Zala Zagorc, 9. b

Zakaj ljudje ne marajo drugačnih od sebe,
jow jow jo jow,
zakaj ljudje ne marajo drugačnih od sebe,
jow jow jo jow?

Tukaj se skriva preprosti odgovor,
ne marajo jih, ker mislijo, da drugačni so, lopovi in
prevaranti.

Če so črni in kosmati, če so klošarji in cigani, če so
druge narodnosti in drugače govoreči,
če barva ni taprava in oblačila niso fina, potem
nam ne paše več njihova bližina.

Zakaj ljudje ne marajo drugačnih od sebe,
jow jow jo jow,
zakaj ljudje ne marajo drugačnih od sebe,
jow jow jo jow,
če nimajo za burek in fehtajo drobiž, daj mu ti en
evro, da kupil bi si riž,
da riž bi si skuhal, rabi posodo, posode pa nima in
kuha si ga v starem smetnjaku. Ampak kaj čmo,
svet je krut. Zato treba pomagat takim ljudem,
jaz pa mislim si, ne obsojaj jih, daj jim le priložnost,
da pokažejo svojo svetlo plat in zamisli se, kaj bi
bilo, če obsojali bi tebe.

Čeprav smešno se vam zdi, a tudi brez te diskrimi-
nacije gre.

Zakaj ljudje ne marajo drugačnih od sebe,
jow jow jo jow,
zakaj ljudje ne marajo drugačnih od sebe,
jow jow jo jow,
ta rep vam govori: spoštujte tudi drugačne ljudi!

Tim Medle

Maks Mlakar, 6. a

Rap o rasizmu

Živjo, stari, poglej si ti tega.
 Huh, še do kolen mi ne sega.
 Jst svetu ku sonce,
 on črn ku noč,
 raj bi vidu, da grejo proč.
 Ta njihova država Burkina Faso,
 jst bi raj vidu, da b' na gob'c fasou.

Ej, vidva, a vama je tega res treba,
 sej vesta, da rasizem ni mega.
 Jst sm bel, pa je on moj prjatu
 in on bi z lahkoto tebe namlatu.
 Zdej pa si vidu, kakšn človk je tist,
 k ne razmišla ku kakšn rasist.

Maša Saje

Nina Črtalič, 6. b

V iskanju sreče

Že ptice so z vej odletele
 v oddaljen kraj,
 kjer čaka jih večni raj,
 tja so ptice si želele.

Dolgo žgolele so,
 da prišle bi do sanj.
 Niso trudile se zaman.
 Prišle so do tja. Živele tam.

Z izkušnjami so živeti se učile,
 iskale popolnost v življenju,
 te pa niso našle.

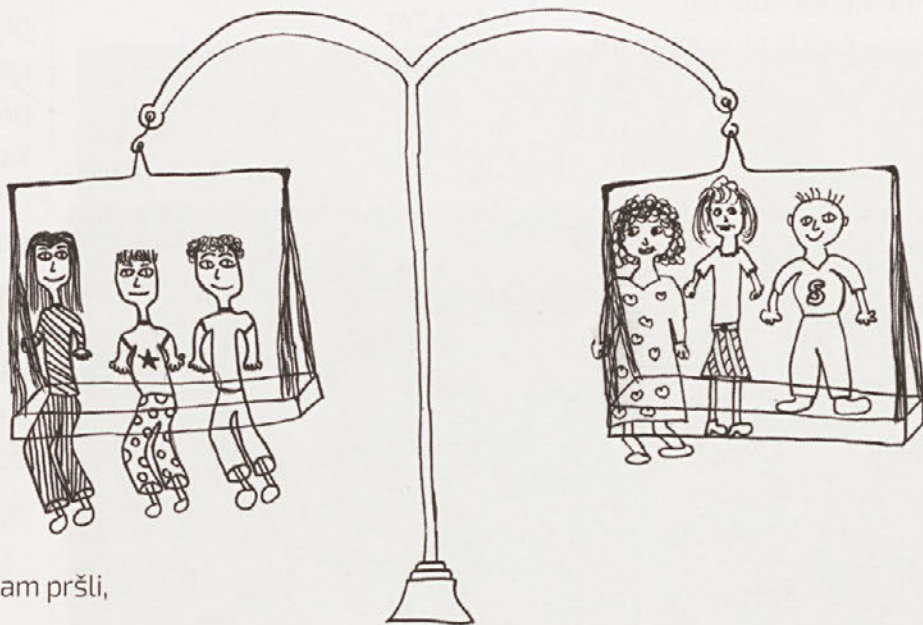
Sledeči spori so vlekli jih h grešenju.
 V iskanju sreče močno so pot zgrešile
 ter izgubile se še v letenju.

Karolina Blagojevič

Vsi ljudje smo enakopravni,
 nekateri mal mn zabavni,
 drugi bl postavni.

Polno stereotipov v moji glavi,
 sam do zdej nism vedla,
 da so lah tut pravi.
 To bi rada spremenila,
 če bi lahk,
 sam vem,
 da uspelo mi ne bo.
 Uživi lajf,
 bod to, kar si,
 če komu kej ne paše,
 naj te ne skrbi,
 reč mu, naj gre stran,
 pa ne teži.
 Sej res, da begunci bodo hmal k nam pršli,
 radi bi bli usi tko k mi,
 dejmo jih sprejet usi.

Ema Blagojevič

Sabina Kmet, 6. c

M a l a N A J Č A

Moja prijateljica

Moja najboljša prijateljica je sošolka Tara. Zelo sem bila vesela prvi šolski dan, ko sem videla, da je v istem razredu kot jaz. Tara me uči skakati čez kolebnico. Velikokrat se skupaj gugava in se pri tem zelo zabavava. Skupaj se tudi spuščava po toboganu. Včasih se igra na ploščadi ali v leseni hiški. Pomaga mi, ko rešujem Škrata Zgubo in pri križankah. Spomni me, če kdaj kaj pozabim. Tudi jaz ji pomagam, če me prosi.

Tinkara Novak, 1. a

ŠOLSKA GUGALNICA

ŠOLSKA GUGALNICA NI NAVADNA GUGALNICA. NA NJEJ SE LAHKO GUGA SAMO SUPER HEROJSKI RAZRED. KADAR SE GUGA SUPER HEROJSKI RAZRED, GUGALNICA POJE:

»GU GU, GU GA,
GUGA SE RAZRED ENA A.«
KADAR SE NA GUGALNICO
USEDE KDO DRUG, PA
GUGALNICA ZAPOJE:

»GU GU, GU GA, VRŽEM TE NA
KONEC SVETA.«

TO JESEN SO SE MLADI
PRVOŠOLCI SPET POSKUŠALI
GUGATI NA GUGALNICI.
IN KDO SE JE OBDRŽAL NA TEJ
GUGALNICI?

JASNO, PRVI A, KI VSE ZNA!
Z LEPILOM SI JE HLAČE
NAMAZAL IN OSLE GUGALNICI
POKAZAL.

MAJ ŽIŽEK, 1. A

PRI DEDKU IN BABICI

Zelo rada grem na obisk k dedku in babici. Stanujeta na Selih pri Zajčjem Vrhu, kjer je zelo lep razgled in se lepo vidijo tudi Gorjanci. Vesela sem, ko skupaj z bratcem včasih prespiva tam.

Dedi naju že v petek pride iskat v šolo in potem se skupaj odpeljemo k babici. Tam lahko vedno kaj počnem zunaj. Nazadnje smo skupaj pospravljali zunanje rože, še preden je zapadel prvi sneg. Včasih postorim tudi kaj na vrtu in pobiram jajčka pri kokoškah. Kokoši so prijazne in se pustijo božati.

Babi nam zvečer pripravi dobro večerjo. Z bratcem imava najraje palačinke. Dedi po večerji pripravi posteljo in dobro zakuri peč, da nas ne zebe. Babi nama pred spanjem rada prebere kakšno zgodbico, midva pa njej pripovedujeva šale. Utrujena sladko zaspim. Zjutraj me nežno zbudi muca Puhka, ki jo zelo rada pocrklijam.

Všeč mi je, da imam dedka in babico, ki živita na deželi in dovolj blizu, da smo lahko veliko skupaj.

TISA ALBREHT ŠUTAR, 1. A

MOJ NAJBOLJŠI PRIJATELJ

IME MI JE BORJA. HODIM V 1. A RAZRED. IMAM VELIKO PRIJATELJEV, A MOJ NAJBOLJŠI PRIJATELJ JE VAL. Z NJIM SE BIL SKUPAJ ŽE V VRTCU. VAL JE PAMETEN, PRIJAZEN IN ZABAVEN. RADA SE IGRAVA, NAJRAJE PA SESTAVLJAM LEGO KOCKE. K VALU HODIM TUDI NA OBISKE, PRI NJEM SEM ŽE TUDI PRESPAL. ŽELIM SI, DA BI BILA Z VALOM ZA VEDNO NAJBOLJŠA PRIJATELJA.

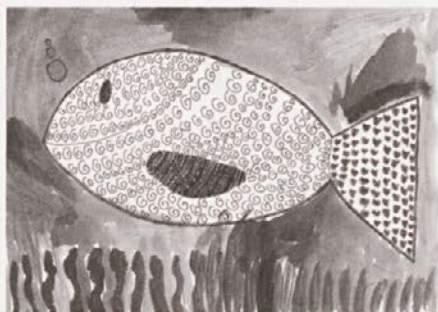
BORJA HORVAT, 1. A

PRAVLJICA O BARVICAH

NEKOČ JE ŽIVEL PRODAJALEC. PRODAJAL JE BARVICE. VSE BARVICE JE PRODAL, RAZEN ENE. IN TO JE BILA ČRNA. NIHČE JE NI KUPIL, KER JE BILA TEMNA. ZATO SE JE ODLOČIL, DA JO BO SPREMENIL V MAVRIČNO BARVICO. NATO SO PRIŠLI KUPCI. NAREDIL JIH JE ŠE VEČ IN VSE PRODAL. ŽIVEL JE SREČNO DO KONCA SVOJIH DNI.

MIA LAVRIH, 1. A

A razred

Naš razred je res 1A,
saj se na vse spozna.

Imamo se lepo,
ko skupaj delamo.

Najbolj všeč nam je to,
da se ne kregamo.

Veselje si delimo,
lep dan si zaželimo.

Zdaj že črke pišemo,
malo že računamo,
številke nas obiskujejo,
v zvezkih zdaj domujejo.

Učenci 1. a razreda

PAJKEC

PAJKEC SE JE ODLOČIL, DA SE BO PRESELIL V ENO HIŠO. V TISTI HIŠI JE BILO VELIKO MUH. PAJKEC SE JE ODLOČIL, DA JIH BO UJEL. KOMAJ JE SPLETEL SVOJO MREŽO, JE PRIŠEL VELIK ROJ MUH IN SE UJEL. PAJEK SE JE TAKO RAZVESELIL, DA JE PRIREDIL VELIKO ZABAVO.

ŽIGA BAT, 1. B

Zajček Hopko

Za moj 5. rojstni dan sem od babice in dedka dobila zajčka. Zelo sem ga bila vesela, ravno tako moja sestra. Mami mi je pustila, da imam zajčka en dan pri sebi doma, potem pa je odšel k babici in dedku na kmetijo. Izbrala sem mu ime Hopko. Ko sem nekega dne prišla na kmetijo, Hopka ni bilo več. Zelo sem bila žalostna. Šele po enem letu sem ga prebolela.

Tara Božič, 1. a

POHOD Z BABICAMI IN DEDKI:

V PETEK, 2. OKTOBRA 2015, JE BIL NEPOZABEN DAN. KLJUB OBLAKOM NAS JE KAR RAZGANJALO OD SREČE IN ENERGIJE. BABICE IN DEDKI SO NAS OBISKALI NA NAŠI PLOŠČADI, POTEM PA SKUPAJ Z NAMI ODŠLI NA POHOD PO BELOKRANJSKI CESTI MIMO REVOZA DO POTOKA TEŽKA VODA. POT NAM JE HITREJE MINILA, SAJ Z BABICAMI IN DEDKI NI NIKOLI DOLGČAS. POLEG TEGA SMO ZVEDELI, DA JE HOJA ZA ZDRAVJE ZELO KORISTNA, PREDVSEM GIBANJE NA ZRAKU. PRI HOJI NAM LAHKO PRAV PRIDEJO POHODNE PALICE. ČE PA TI JIH POSODI BABICA, JE HOJA Z NJIMI KOT ZA ŠALO. NAJBOLJ NAM JE OSTAL V SPOMINU VRTILJAK IN BRKI IZ KORUZNH LASKOV, KI SO SI JIH NAREDILI TAI, MARTIN IN NJEGOV DEDEK. NA IGRIŠČU OB TEŽKI VODI SMO SE MALO POSLADKALI IN POIGRALI, POŽGEČKALI PA SO NAS TUDI SONČNI ŽARKI. KO SMO SE VRAČALI PROTI ŠOLI, SMO UGOTAVLJALI, DA BI Z BABICAMI IN DEDKI ZMOGLI POT CELO DO LUNE IN NAZAJ.

DORA, ALJA J., ALJA R., MARTIN,
EVA LANA, ANA; 1. B

MOJA NOVA PSIČKA Z IMENOM PIKA

NEKOČ JE BIL ZELO LEP DAN IN TISTEGA DNE SE JE ZGODILO, DA JE PSIČKA SKOTILA 5 LJUBKIH MLADIČKOV. ČAS JE HITRO MINEVAL IN PSIČKI SO ZRASLI. KER SO BILI TAKO UBOGLJIVI, JIH NISEM IMELA NA POVODCU. KER SE JIM JE ČEZ DAN DOGAJALO VELIKO ZANIMIVIH STVARI, SO UTRUJENI ZASPALI.

ALJA RETELJ, 1. B

KAM PA KAM

NEKOČ JE ŽIVELA PIKAPOLONICA. IME JI JE BILO POLONCA. IMELA JE PRIJATELJA METULJČKA MARTINČKA. SKUPAJ STA SE IGRALA IN POTEM JO JE METULJČEK MARTINČEK ODPELJAL DO SVOJEGA ZLATEGA GNEZDA. NATO MU JE ŠE PIKAPOLONICA POKAZALA SVOJE MALO SREBRNO IN MALO ZLATO GNEZDO. V GNEZDU STA SE IGRALA IN NAENKRAT STA SE OBE GNEZDI PODRLI. SKLENILA STA, DA BOSTA NAREDILA DRUŽNO GNEZDO, DA BO VELIKO ZA OBA.

MATIC ŠPORAR, 1. B

ZIMSKÉ DELAVNICE S STARŠI

V MESECU DECEMBRU SMO K NAM POVABILI STARŠE, BRATCE IN SESTRICE. NAJPRED SMO SE PREDSTAVILI S KRATKIM PROGRAMOM, NATO PA SMO STARŠE POVABILI, DA SE NAM PRIDRUŽIJO PRI OKRAŠEVANJU RAZREDA. KMALU JE RAZRED »DIŠAL« PO ZIMI IN NEPOZABNIH KOKICAH. NAJBOLJ NAM JE OSTALO V SPOMINU PETJE, IGRANJE NA INSTRUMENTE IN SNEŽENI MOŽ, KI JE PRIKLICAL DEL ZIME V RAZRED. ZELO SMO UŽIVALI OB IZDELOVANJU SNEŽAKA, DIŠEČIH ŠKORENJČKOV IN PAPIRNATIH OKRASKOV. PRI ŠIVANJU NAM JE PRAV PRIŠLA POMOČ NAŠIH DRUŽINSKIH ČLANOV. NAŠIM GOSTOM PA NISMO PONUDILI LE KOKIC. PREJŠNJI TEDEN SMO V GOSPODINJSKI UČILNICI V VZDUŠJU ZIME PRIPRAVILI BELE SNEŽINKE - KOKOSOVE KROGLICE. TUDI NAŠE ZLATE BABICE SO POSKRBELE, DA SMO SE LAHKO POSLADKALI S SLASTNIM MARMORNIM KOLAČEM.

ŽIGA, DORA, ELA, ERIK, MARTIN,
DANICA, ANA ALJA R. TIA, VUK,
VID; 1. B

PRI BABI IN DEDIJU

KADAR SEM BOLNA, GREM
ZJUTRAJ K BABI IN DEDIJU.
BABI MI PRIPRAVI ZAJTRK IN
MI SKUHA ČAJČEK. POTEM
POGLEDAM KAKŠNO RISANKO
ALI SE IGRAM S KONJIČKI
IN BARBIKAMI. BABI MI DA
TUDI SADJE ZA MALICO. Z
DEDIJEM SE IGRAM ČLOVEK
NE JEZI SE ALI ENKO. VČASIH
TUDI KAJ IZDELUJEVA ALI
BEREVA PRAVLJICE. MAMI ME
POKLIČE PO TELEFONU IN MI
POVE, KAJ SO DELALI V ŠOLI.
POTEM Z DEDIJEM NAREDIVA
NALOGE. RADA SE TUDI MALO
POCRKLJAM.
PRI BABI IN DEDIJU SE IMAM
LEPO IN IMAM JU ZELO RADA.

ELA GOŠNIK, 1. B

MOJA NAJLJUBŠA IGRAČA

MOJA NAJLJUBŠA IGRAČA JE
VOLKEC. IME MU JE VUČKO.
DOBIL SEM GA LETOS POLETI,
KO SMO Z DRUŽINO POTOVALI
PO BOSNI IN HERCEGOVINI.
MAMICA MI GA JE KUPILA
V MAJHNI TRGOVINICI V
SARAJEVU.

VUČKO IMA RJAV KOŽUŠČEK.
SAMO PO REPU, GLAVI IN
TAČKAH JE BEL. OKOLI VRATU
IMA ORANŽEN ŠAL. JE
MASKOTA ZIMSKIH OLIMPIJSKIH
IGER, KI SO BILE V SARAJEVU
PRED 31 LETI.

VUČKA IMAM VEDNO V SVOJI
SOBI, NA ROBU POSTELJE.
SKRBIM, DA SE NE UMAŽE IN
DA SE NE POŠKODUJE.

JE MOJA NAJLJUBŠA IGRAČA,
KER PREDSTAVLJA LEP SPOMIN
NA ČUDOVITO POTOVANJE PO
BOSNI IN HERCEGOVINI.

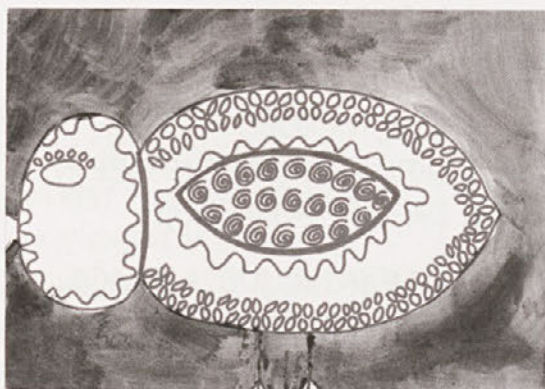
LAN KINCL SKUBE, 1. C

MOJA NAJLJUBŠA IGRAČA

Moja najljubša igrača je punčka. Lansko leto mi jo je prinesel Miklavž. Dala sem ji ime Maja. Ima modre oči, majhen nasek in usta, v katerih ima dudo. Njena glavica, roke in noge so narejene iz gume, trup pa je mehak, narejen iz blaga. Punčka Maja zna tudi jokati in se smejati, če so vklopljene baterije v njenem trupu. Oblečena je v moja oblačila, ki sem jih nosila, ko sem se rodila. Obute ima rumene ali zelene copatke. Večkrat jo z vozičkom odpeljem na sprehod po stanovanju. Vsak večer pa jo z veseljem odnesem v posteljo, kjer skupaj zaspiva in sanjava lepe sanje.

Manja Nograšek, 1. c

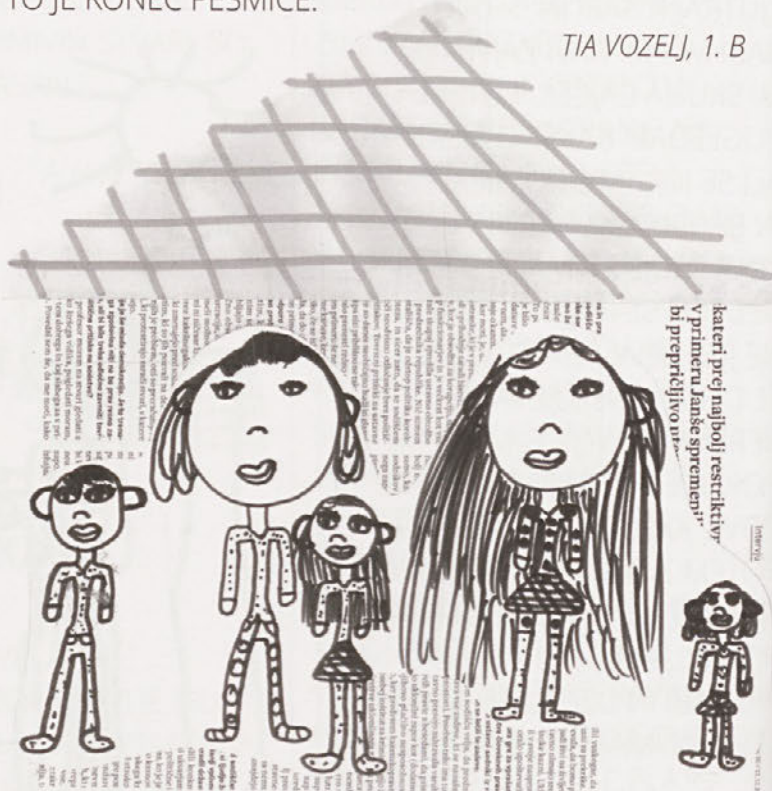

PIKAPOKA LETI OD CVETA DO CVETA

PIKAPOKA LETI OD CVETA DO CVETA.
NA ENEM ZASPI
IN SE ZRAVEN VESELO SMEJI.
TAKO VESELO SE SMEJI, DA ČEBELA PRILETI.

SMEŠNE SANJE JE IMELA,
DA JE ČEBELA PRILETELA.
ČEBELA JO ZBUDILA JE
IN TO JE KONEC PESMICE.

TIA VOZELJ, 1. B

PRI ZDRAVNICI

ZDRAVNICA PRITISNE NA IGLICO
IN TEKOČINA GRE V NAŠO MALO ŽILICO.
ZDRAVNICA PREŠTEJE 1, 2, 3
IN EVA SEVEDA MALO ZAKRIČI
IN TUDI SOLZE POTOČI.

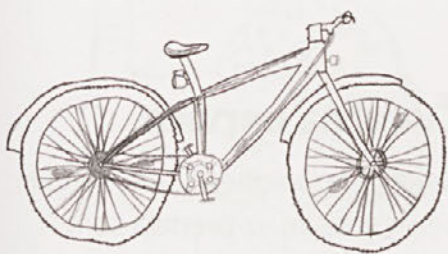
NA KONCU SE EVA VSEENO MALO ZASMEJI.
TAKRAT EVA UGOTOVI,
DA IGLA NIČ HUDEGA NE STORI.
IN DA SE ŠPIKNIT MORA
ZARADI ŠOLE.
ZDAJ SE IGLE VEČ NE BOJI
IN SMEHEC PRIDE, KADAR ŽELI.

EVA PODKRIŽNIK, 1. C

KOLESARSKI IZLET NA DUNAJ

Mi smo se odločili, da bomo odšli na kolesarjenje. Odločili pa smo se, da bomo odšli od Šentilja do Dunaja. Po poti smo se ustavljali. Šli smo na kopanje v bazen. Zelo je bilo prijetno. Prespali smo, kjer je bilo prosto. Imeli smo srečo, ker smo v vsakem mestu dobili prenočišče. To je bilo zelo naporno in dolgo potovanje. A smo zmogli! Potem smo se domov vrnili srečni.

Sibila Mežnar, 2. a

MOJA NAJLJUBŠA IGRAČA

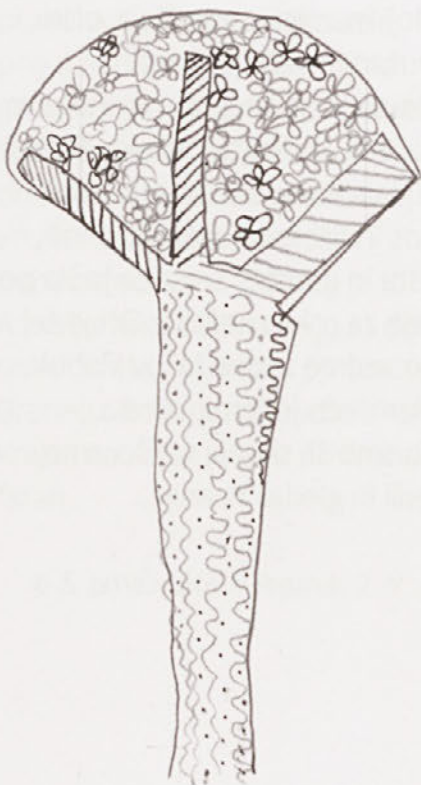
MOJA NAJLJUBŠA IGRAČA JE OLAF. OLAF JE PLIŠASTI SNEŽAK. JE BELE BARVE. NAMESTO ROK IN LAS PA IMA VEJE. IMA TRI ČRNE GUMBE. IMA ŠIROK NASMEH IN EN SAM ZOB. NIMA NOG, AMPAK LE DVE MAJHNI KEPI. IMA VELIKE ČRNE OČI. OLAF IMAM RADA NA SVOJI POSTELJI. KER GA JE PONOČI STRAH, SPIM Z NJIM. OLAF MI JE KUPIL DEDI, PREDEN SMO POLETI ŠLI NA MORJE. ZELO ME JE RAZVESELIL. SEDAJ JE OLAF PRI MENI DOMA IN GA IMAM ZELO RADA.

LUCIJA KRALJ, 1. C

SREČALA SEM PSIČKA

Zunaj je bilo mrzlo, jaz pa sem bila na poti domov iz šole. Kar naenkrat sem za drevesom srečala psička. Bil je ves premražen in moker, zato sem se odločila, da ga s seboj odpeljem domov. Ko sva prišla domov, sem mamici pokazala psička. Psiček se ji je zasmilil, zato sva mu ponudili hrano in pijačo. Psiček je bil zelo lačen in je vse pojedel. Potem sva ga še skopali in očedili. Nihče drug ga ni maral, zato sva se odločili, da bo živel pri nas. Zaradi njegove bele dlake sem mu dala ime Beli. Skupaj hodiva ven in ko ga pokličem, priteče k meni.

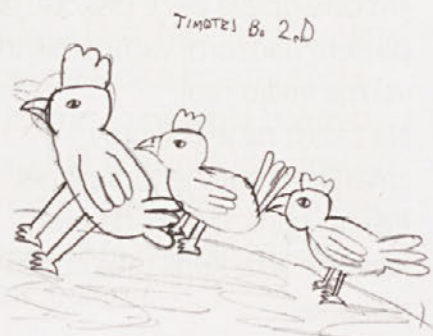
Shejla Srebrnjak, 2. a

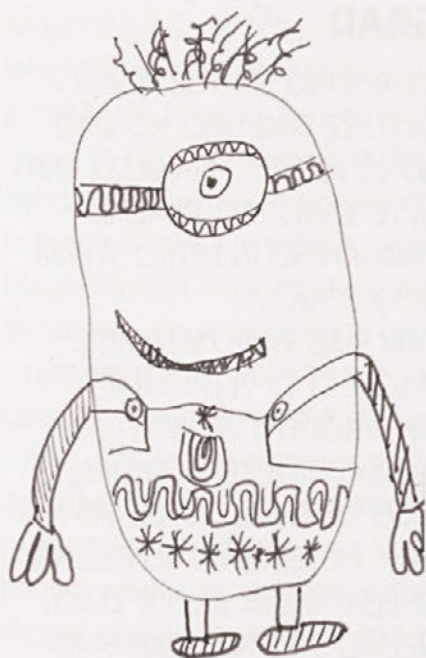

IZLET NA BLEJSKI GRAD

Z DRUŽINO SMO SE VOZILI V AVTU ŽE ENO URO. KO SMO KONČNO PRIŠLI NA BLED, SMO AVTO PARKIRALI, PLAČALI PARKIRNINO IN HITRO STEKLI DO JEZERA. TAM SMO VIDELI VESLAČE. BILO JE TUDI VELIKO RAC IN LABODOV. VELIKO LJUDI JE BILO OB JEZERU. SKUPAJ SMO SKLENILI, DA GREMO NA SOK. POTEM SMO ŠLI PEŠ NA BLEJSKI GRAD. BILO JE ZELO VELIKO STOPNIC. A KO SMO KONČNO PRIŠLI DO GRADU, SMO VIDELI VELIKO TURISTOV. POTEM SMO KUPILI VSTOPNICE. ŠLI SMO POGLEDAT GRAJSKO TISKARNO. Z MAMICO SVA ŠLA PO STOPNICAH IN ZAGLEDALA VRATA Z NAPISOM GRAJSKA JEČA. NA VRHU GRADU SMO OPAZOVALI ČOLNIČKE, KI SO IZGLEDALI KOT MAJHNE PIKICE NA JEZERU. POTEM SMO SE ODPRAVILI NA KOSILO. PO KOSILU SMO ŠLI NA SPREHOD OB JEZERU, PA TUDI NA NAJBOLJŠE KREMŠNITE. DAN JE BIL ZELO SONČEN IN ZELO LEP.

Blaž Čampa, 2. a

Čudežni piškotek

Nekega popoldneva sem se ustavil v mestni slaščičarni. Kupil sem si vrečko piškotov. Prišel sem domov in si privoščil piškot. Ugotovil sem, da je čaroben, ker sem nenadoma dobił moč dobrosrčnosti. To moč sem uporabil za pomoč otrokom v stiski. Obiskal sem begunske otroke. Odločil sem se, da jim bom pomagal. Ustvaril sem planet Piškot. Tam je prepovedano orožje. Planet je zaščiten z varnostno ograjo. Ta ograja preprečuje vstop nasilnim. Če pa se zgodi, da se nasilnež zaleti v ograjo, postane prijazen. Pridruži se otrokom in jim cele dneve peče piškote. Jaz pa sem nadzorni varnostnik in vsi me imajo radi.

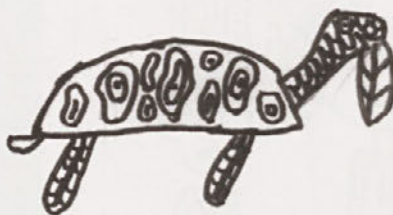
Na žalost mi je piškotov zmanjkalo, zato je tudi planet Piškot izginil. Upam, da bom lahko še kdaj kupil take čudežne piškotke.

Teo Frantar, 2. b

BELI PRIJATELJ

NEKEGA TOPLEGA JESENSKEGA DNE SO ŽIVALI OBČUDOVALE GOZD. ŠE BOLJ PA LISTJE, KER JE BILO LEPIH BARV – RDEČIH, RUMENIH IN ORANŽNIH BARV. POTEM SO ZAČUTILE, DA JE HLADNEJE. POHITELE SO PO HRANO ZA ZIMO. ZAČELO JE SNEŽITI IN VEVERICE SO VESELO POSKOČILE IZ BRLOGOV TER SE VESELO KEPALE. V DEŽELO JE PRIŠEL BELI PRIJATELJ, PRVI SNEG.

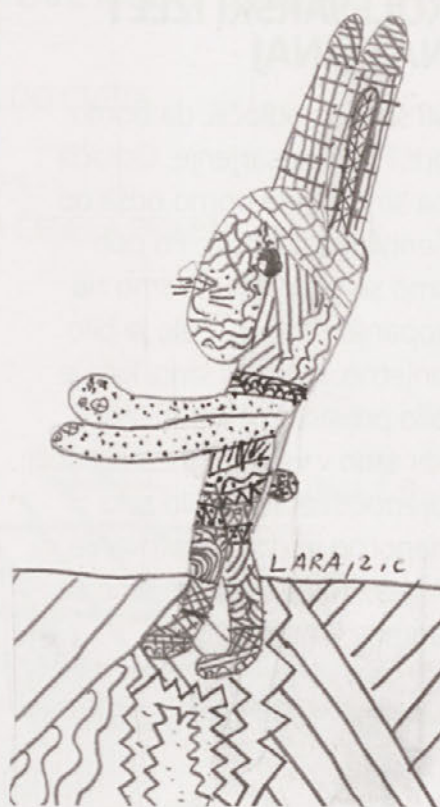
HANA LISIĆ, 2. A

DRUŽINA NA SNEGU

Moji mamici je ime Neja, očku Dušan in sestrici Brina. Skupaj smo se igrali na snegu in naredili velikega snežaka. Babica je dala korenček za snežakov nos in fižole za snežakove oči, usta in gumbe. Sestrica je šla po veje za roke snežaka. Oči je šel po vedrce za snežakov klobuk. Mami nas je fotografirala. Ko smo šli skupaj v hišo, smo jedli in gledali risanke.

Daša Černe, 2. a

Čudežna barvica

Nekega popoldneva sem hotela nekaj narisati. Iz predala sem vzela nenavadno barvico. Ko sem komaj narisala eno piko, se je v moji sobi zableščala nenavadna svetloba. Barvica me je odpeljala v deželo Sirijo, kjer divja vojna. Tam živijo otroci, ki jih je strah za svoje življenje in življenje svojih staršev. Misli so me odnesle v ta grozni svet. V tem groznem svetu je samo eno hudo trpljenje otrok. S čarobno barvico sem jim narisala lepo in mirno državo. Svojo barvico sem podarila otrokom, ki trpijo zaradi vojne. Ko sem se vrnila v svoje življenje, sem si zaželela, da ne bi bilo več vojn na svetu.

Karla Zobarič, 2. b

Bratranec Jakob

Imam bratranca Jakoba. Star je dve leti. Ima očeta Matevža, mamico Jasmino in bratca Nika. Jakob ima rjave oči in rjave lase. Je nasmejan in zelo simpatičen fantek. Rad pa tudi ponagaja bratcu Niku. Jakob se rad igra z mano. Najraje sestavlja kocke. Velikokrat skupaj sprehajava Jakobovo psičko Gvendi. Najbolj se veselim sobote, ko lahko prespim pri Jakobu.

Rok Stojanović, 2. b

Moj ati

Mojemu atiju je ime Marjan. Star je 47 let. Ima tri hčerke: Urško, Špelo in najmlajšo Zalo. Ima sestro Ksenijo. Ati tiska majice in kemične svinčnike. Delavnico ima doma, zato ne hodi v službo. Ati nas vozi v službo in hodi iskat. Rad ima živali, zato jih imamo kar nekaj. Najbolj se jezi na kozla Miho, ker je zelo požrešen. Pujsa Pika in Runo se zelo veselita atijevega obiska, ker vesta, da bosta dobila hrano. Ati mi velikokrat pomaga pri nalogah. Zelo ga imam rada.

Zala Šetina, 2. b

Moja prababica Kristina

Moja prababica Kristina je bila rojena leta 1913 v Ameriki, v mestu Minnesota. Ko je bila stara dva meseca, se je njena družina vrnila v Belo krajino, na Božakovo. Prababica je imela tudi tri sestre: starejšo Karolino, ki je bila tudi rojena v Ameriki, mlajši Stanka in Ema pa sta bili rojeni v Sloveniji. Prababica Kristina je svoje otroštvo in mladost preživela na domači kmetiji, na kateri so vzrejali konje. Poročila se je s pradedkom Ivanom, s katerim sta imela pet otrok, štiri sinove in mojo babico Mileno. Ko so sinovi odrasli in odšli v svet, se je prababi Kristina po smrti pradedka Ivana leta 1937 odločila, da z mojo babico Mileno odpotujeta v Ameriko k sinu Jožetu. Ker moja babica Milena ni imela dokumentov za potovanje, je prababica odšla sama. V Ameriki je moja prababica kmalu postala zelo priljubljena, ker je bila odlična gospodinja, ki je znala pripraviti veliko belokranjskih domačih dobrot. Obdelovala je tudi svoj vrt, kar je bilo tam povsem nenavadno. Leta 2000 se je iz Amerike vrnila v Slovenijo in do smrti živela v Ljubljani pri sinu Branetu. Pokopana je v Beli krajini na pokopališču pri Treh farah.

Maša Praznik, 2. b

PRIŠLA SEM NA SEVER

Ko sem jaz prišla na sever, sem spoznala veliko prijateljev. Ko sem potovala, sem srečala orko. Na videz je bila napadalna, ampak sva se hitro spoznali. Povedali sva si imeni in postali sva prijateljici. Tako sva se skupaj igrali in pogovarjali. Spoznala sem tudi pingvina. Povedal mi je, kako mu je ime. Delali smo vse sorte, potem pa sem žal morala domov, vendar nisem imela prevoza. Zato sem prosila orko, če me lahko odpelje domov. Zares me je odpeljala. Tako se konča moja zgodba.

Laura Klevišar, 2. c

KAJ BOM, KO BOM VELIK ...

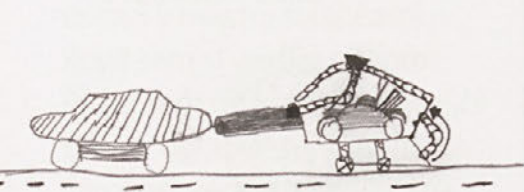
Ko bom velik, bom odkrival zdravila. S tem bom reševal življenja ljudi. Pred dvema letoma sva se s sestro dogovorila, da bo sestra zdravnica, jaz pa bom za njo izdeloval zdravila, s katerimi bo zdravila ljudi. Na internetu sem videl posledice bolezni ebola, ki je smrtno nevarna bolezen. Zaradi te bolezni ljudje umirajo v hudih bolečinah. Zato si želim, da bi odkril zdravilo za take vrste bolezni.

Tosja Živković, 2. c

KROMPIRJEVE POČITNICE

Med počitnicami smo se z družino za tri dni odpravili v Zreče. Prva dva dni smo se kopali v termah. Zadnji dan smo odšli na Roglo. Bilo je zelo lepo in razburljivo. Nato smo odšli v Slovenske Konjice, kjer smo obiskali majhen živalski vrt. Tam smo videli: opico, zajce, želvi, raznovrstne ptice in indijsko grbasto govedo, ki ima v svoji grbi rezervoar s hrano in vodo, podobno kot kamela. Najbolj zanimiv je bil krokodil, ker je ves čas le negibno ležal.

Lučka Ajdišek Rifelj, 2. c

MOJ POČITNIŠKI DAN

Zjutraj sva s sestrice ustvarjali tablico iz kartona. Po kosilu smo se odpravili proti Mirni gori. Pripeljali smo se do planine pod Mirno goro. Hodili smo po učni poti in spoznavali drevesa. Prišli smo do kočice in se najedli. Ko smo se vračali, smo odšli mimo Zmajeve doline. Hodili smo po listju, ki je šumelo pod nogami. Ko smo prišli do avta, sem po gozdni cesti v očkovem naročju vozil avto. Doma smo bili vsi zadovoljni, ker smo skupaj preživeli lep počitniški dan.

Gaj Aleksander Jelič, 2. c

ISTRALANDIJA

Bilo je zelo vroče in oči ter mami sta predlagala, da se gremo ohladiti na morje. Odšli smo v Istralandijo na Hrvaško. Ko smo prispeli, sem zagledala ogromno toboganov različnih barv. Veselo sem se usedla na napihljiv obroč in se spustila po zapleteni poti. Na koncu tobogana sem se prevrnila v vodo. Plavala sem v velikem bazenu, ki je imel prave morske valove. Vsak od toboganov je bil zelo zanimiv. Vsa utrujena od vode sem v avtu zaspala. Bilo je veselo, smešno in zabavno. Z veseljem bi to ponovila.

Ana Šantelj, 2. c

LABORATORIJ

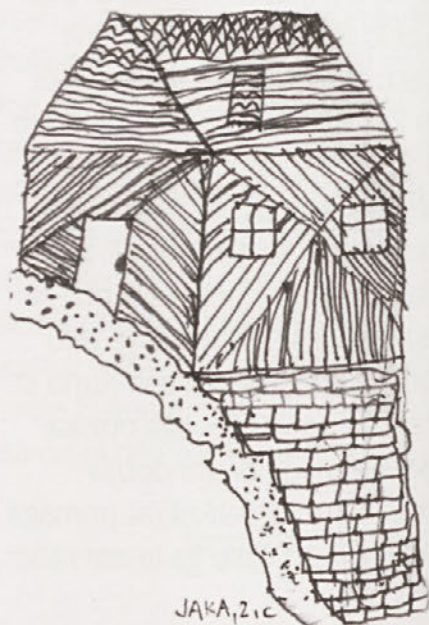
Imam alergijo na jajca. Vsako leto znova moram v laboratorij na odvzem krvi. Igle me je še vedno strah po vsem tem času. Toda vse strahove premagam s pomočjo mamice. Skupaj se usedeva na stol, stisnem jo za roko in štejeva do dvajset. Vsega hudega je hitro konec. Za pogum in premagan strah pa dobim majhno nagrado. Največja nagrada zame pa je, da alergija počasi izginja.

Kaja Šiško, 2. c

NA SMUČIŠČU

Pred leti sem si želela smučke, da se bi naučila smučati. Napisala sem pismo Miklavžu in res sem dobila smučke. Starša sta me odpeljala na smučišče Gače, kjer so me učitelji naučili smučati. Večkrat smo hodili na Gače, kjer mi je bilo zelo všeč. Ker je bilo tisto leto zelo veliko snega, smo vsako nedeljo hodili na smučišče. Neko nedeljo smo zjutraj odšli na Gače in bili tam celo dopoldne, do kosila. Ker sem si želela smučati, smo popoldan odšli v Brusnice. Tam sem se smučala, ker pa sem šla prehitro, sem padla. Očka je hitro pritekel k meni. Močno me je bolelo koleno. Očka me je odnesel v dolino. Popila sem čaj in odšli smo domov. Sedaj ne hodim več v Brusnice, ker se bojim, da bi spet padla in se poškodovala.

Laura Klevišar, 2. c

JAKA, 2. c

PLANET BARV

Na zelo oddaljenem planetu, planetu barv, čas ne obstaja. Namesto jutranje budilke nas tu prebudijo nežni dotiki mavrične svetlobe. V tem svetu hudobija ne obstaja. Tu rdeča diši po sreči, rumena ima okus po banani. Zelena pomirja, roza pa se lahko spreminja v neskončne oblike. Zlata in srebrna sta zdravili za vse vrste. Modra s prijateljicami skrbi za varnost, red in harmonijo. Ob koncu dneva in ko pride čas za počitek, združijo moči, se primejo za roke in ustvarijo most v nov čarobni dan.

Lučka Ajdišek Rifelj, 2. c

POČEČKAL SEM POMEMBEN LIST

Neko popoldne smo bili vsi doma in počeli vsak svoje obveznosti. Mojo mami je poklicala po telefonu babica. Takrat sem na mizi zagledal list papirja in kemični svinčnik. Na ta list sem narisal dve črti in štiri pike. Ko je mami to videla, je bila zelo jezna, ker je bil to pomemben list papirja. Bilo mi je hudo, ker sem ga počečkal. Potem je mami rekla, da drugič vzamem prazen list. Tako bom tudi naredil.

Gaj Aleksander Jelič, 2. c

KLOBUK

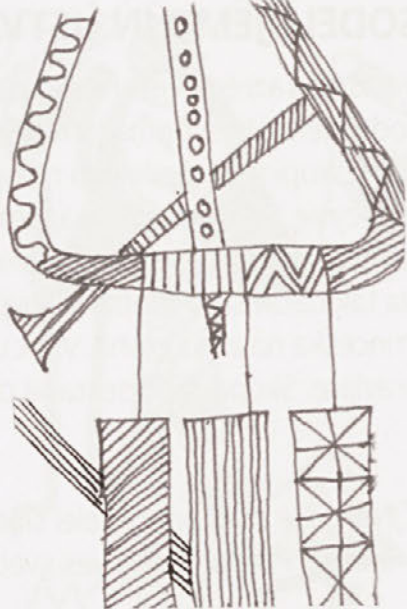
MOJA SOŠOLKA NEJA BI IMELA KLOBUK S KUHINJO. TO PA ZATO, KER RADA KUHA. NEJO SEM SI IZBRALA ZATO, KER JE MOJA PRIJATELJICA. KLOBUK BI BIL ROZA BARVE. NA TEM KLOBUKU BI BILI ŠTEDILNIK, SHRAMBA, HLADILNIK, UMIVALNIK, LEDVIČKA. POTEM BI ŠLA NEJA DOMOV, DA SI SPEČE PALAČINKE.

LUNA KUPLJENK, 2. D

ROBOTEK

Ko sem počečkal mamino radirko, sem ga spet polomil. Zelo me je skrbelo, kaj bo na to rekla mami. Narisal sem robotka. Robotek mi je dal roko. Skupaj sva šla v robotkov dom. Tam sva igrala hokej. Imela sva se lepo. Robotek je imel robotsko želvo. Želva je imela zelo rada robotske brikete. Tudi mi imamo doma želvo. Želva me je spomnila na počečkano radirko. Robotek me je odpeljal z vesoljskim avtom nazaj domov. Opravičil sem se mamici. Mami me je objela.

Gaj Aleksander Jelič, 2. c

DRUŽINSKO DREVO

DANES JE BIL NA NAŠI ŠOLI POSEBEN DAN. NA OBISK SO PRIŠLI NAŠI DEDKI IN BABICE. SKUPAJ SMO IZDELOVALI DRUŽINSKA DREVESA. ZAPELI SMO JIM DVE PESMICI. NA KONCU SMO SE POSLADKALI S SLADICAMI. VSEM NAM JE BILO ZELO LEPO.

AJDA KOČEVAR, 2. D

ELSA TINA
2.D

SODELUJEMO IN USTVARJAMO

V našem razredu večkrat skupaj opravljamo neko delo. Med seboj sodelujemo in si pomagamo. Sodelujemo, kadar delamo v skupini. Člani skupine si razdelimo naloge. Vsak je odgovoren za nalogo, ki jo prejme. Pri delu si pomagamo in smo strpni. Sprejemati moramo namreč mnenja vseh članov skupine.

Na tak način smo skupaj slikovno uprizorili dogajanje v pravljici Princeska na zrnju graha. Vsak učenec je naslikal odlomek iz pravljice. Skupaj smo sestavili celo zgodbo.

Učenci 3. a razreda in učiteljica Mateja

1. Nekoč je živel princ. Želel si je princeso, ki bi morala biti **prava** princesa. Prepotoval je ves svet, a prave ni našel.

Pia Murn, 3. a

2. Nekega večera je bilo grdo vreme. Močno je padal dež, bliskalo se je in grmelo. Nekaj je potrkal na grajska vrata. Bila je princesa. Voda ji je tekla z las in oblačil. Ni bila videti kot princesa.

Neža Dora Brezovar, 3. a

3. Ko so jo sprejeli, so hoteli izvedeti, ali je prava princesa. Pripravili so ji posteljo. Na njej je bilo dvajset žimnic in dvajset pernic. Na dno postelje je kraljica položila grah.

Anja Vrabc, 3. a

4. Zjutraj so se vsi zbrali pri zajtrku. Rekla jim je, da je zelo slabo spala, saj jo je ves čas zelo tiščalo zrno graha. Tako so vedeli, da je prava princesa.

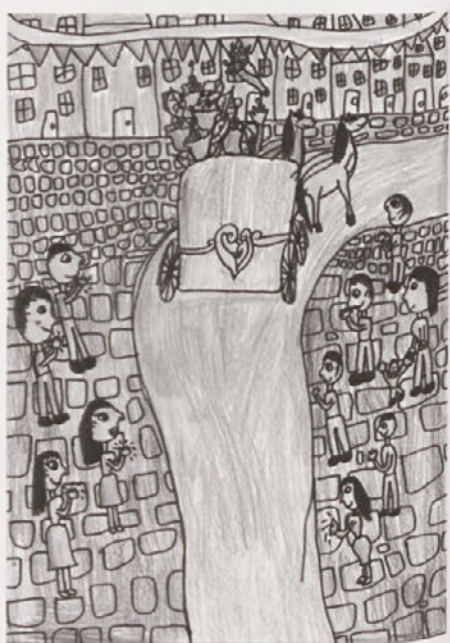
Alja Pureber, 3. a

5. Tako občutljiv ni mogel biti nihče drug kot resnična princesa. Vsi so bili veseli. Princ jo je vzel za ženo.

Alina Marjetič, 3. a

6. Živela sta srečno do konca svojih dni.

Anja Didovič, 3. a

KAKO TI JE LEPO, KO SPOZNAŠ PRIJATELJA

Ko sem bil še v vrtcu, sem hotel imeti družbo. Malo sem premislil in se spomnil, da bi imel prijatelja. Šel sem do enega fanta in ga prosil, če bi bil moj prijatelj. Rekel je, da bi bil moj najboljši prijatelj. Še od takrat se spomnim, kako mi je bilo lepo. Če si prijazen do drugih, so tudi drugi prijazni do tebe.

Mark Črtalič, 3. a

NIKA, 3. A

PRVI ŠOLSKI DAN

Ko sem šla prvič v tretji razred, sem bila zelo vesela, saj sem spet videla sošolce. Učiteljica je zelo prijazna in veliko novega sem se že naučila. Učim se seštevati, odštevati, deliti, množiti, pisati, plesati, peti, o prometnih znakih, kmetiji, kolesu, kako se učiti, o življenju ljudi, rastlin in živali. V šoli se tudi igramo. Po pouku nastopi podaljšano bivanje. Takrat gremo najprej na kosilo, razen če greš po kosilu domov. Potem gremo ven. Če ni lepo vreme, gremo takoj delat domačo nalogo. Ko jo končamo, se gremo lahko igrati. Tudi če mi kdo ponagaja, sem v šoli vesela.

Alja Pureber, 3. a

KAKO SMO POSTAVILI SMREČICO?

En dan pred postavljanjem smrečice smo kupili novo. Moj brat in jaz sva jo postavila. Trajalo je pol ure, da sva jo postavila. Nato smo jo vsi skupaj okrasili. Okraski so bili zlate barve, zato je bila zlata jelka. Brat in jaz sva posadila božično žito in ga zalila. Sestrica je prvič okrasila jelko. Zvečer je Miklavž prinesel darila. V darilih so bile pomaranče, čokolade, bonboni in take reči. Vsi smo se zabavali. Zame je bil čudovit večer.

Ana Brinec, 3. b

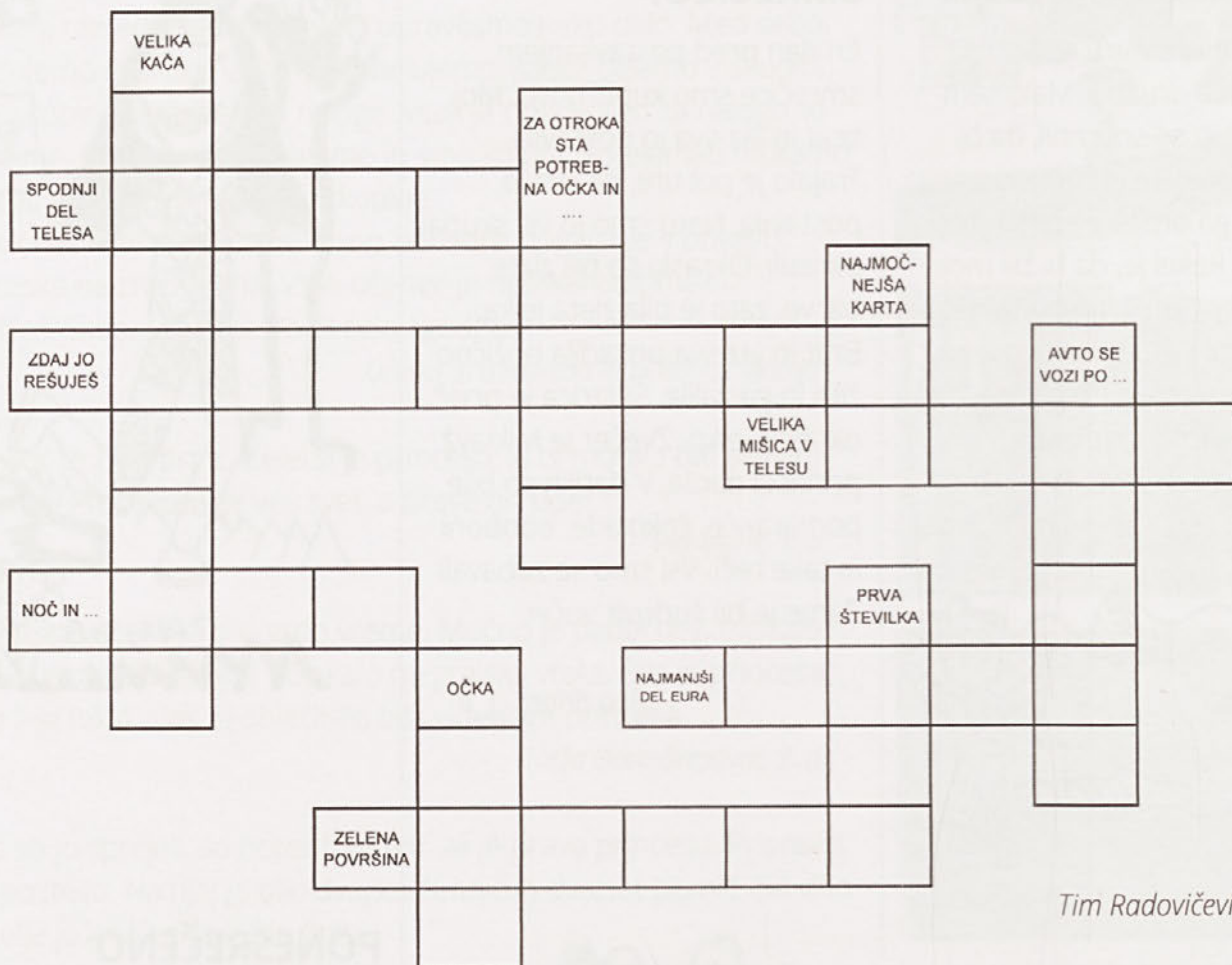

PONESREČENO DARILO

Bližal se je Tonijev rojstni dan. Sonja ni vedela, kaj naj mu podari. Domislila se je imenitne ideje. V lep darilni papir je zavila tri kakije. Ko jo je mama Suzana poklicala, je darilo odložila na kavč. Medtem ko je Sonja pomagala mami, je na vratih pozvonil Toni. Odprla mu je vrata in rekla, naj jo počaka na kavču. Usedel se je naravnost na tisto stran, kjer je ležalo darilo. Zaslišalo se je POK! Nekaj je počilo in takrat je v sobo prišla Sonja. Toni je vstal. Sonja je šla k Toniju in mu čestitala. Dala mu je zmečkano darilo. Šel je domov in dal hlače prat. Na vse grlo je zakričal: »MOJE NOVE HLAČE!«

Zoja Pehnc, 3. b

REŠI KRIŽANKO

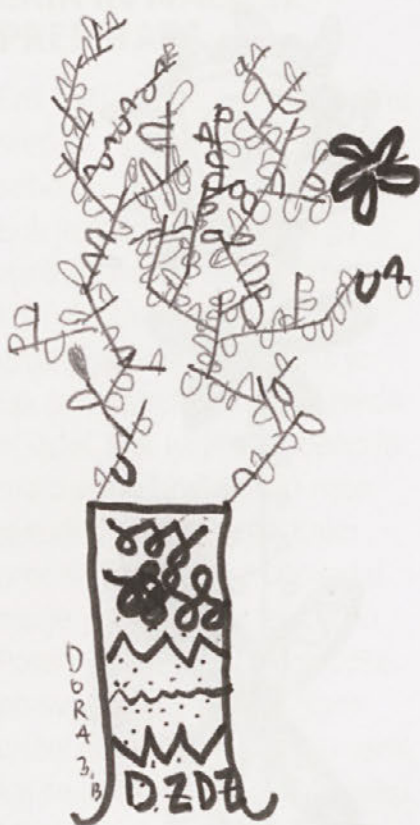
Tim Radovičević, 3. b

MOJA SOBOTA

Na sobotno jutro sem se pozno zbudila. Očka mi je prinesel tableto. Po zajtrku smo odšli k babi in dediju v Mirno Peč. S sestrice Leno sva se igrali s psom Denom in muco Piko. Den ima najraje svojo piskajočo igračo in klobase, ker misli, da so prave. Klobase pa v resnici niso prave, ampak so plastične. Pika pa ima najraje božanje pod vratom. Po kosilu sem šla igrat računalniške igrice. Ko sem prišla nazaj v Novo mesto, sem se igrala z Leno zabavne igre. Zadovoljna sem odšla spat.

Pika Krevs Rupena, 3. b

LEP DAN V NARAVI

V nedeljo je bil lep sončen dan. Z družino smo odšli na vikend. Ati je pred zidanico posadil dve sadni drevesi: višnjo in slivo. Z nami je bila tudi babica Cilka. Mami in ati sta posadila drevesi, midva z babico sva šla v gozd pogledat, če je še kaj kostanja. Bilo ga je zelo veliko. Ko smo končali, smo odšli domov. Doma smo spekli kostanj. Bil je zelo sladek. To je bil zares lep dan.

Leon Cerovšek, 3. b

Učenci 3. b se trudimo, da smo drug do drugega prijazni in vljudni. Seveda pa vedno ni tako. Razmišljali smo, zakaj ...

- Želim, da smo prijazni drug do drugega. Takrat smo srečni in se skupaj igramo. Če se kdaj spremo, ni nič narobe, le pobotati se moramo. **Lana**
- Prijatelji smo zato, da se sploh lahko zabavamo. **Ana B.**
- V razredu imam več različnih prijateljev. To mi je pomembno, saj ko si sam, ni zabavno. **Zerina**
- Do drugih bom prijazen, se z njimi igral in jim posojal igrače. **Leon**
- Potrudil se bom, da bom umirjen, da se bomo med odmori razumeli in lepo igrali. **Kristjan**
- Želim si, da bi si bili blizu, da nismo osamljeni, da druge sošolce še bolj spoznamo. Tako bi imeli še lepše odnose. **Pika**
- V razredu se tudi kdaj spremo. Takrat moramo sošolca opozoriti, naj neha in če nas ne upošteva, povemo učiteljici. Če se jaz s kom sprem, se počutim zelo slabo. Sem žalosten, ker so moji prijatelji.

Maj

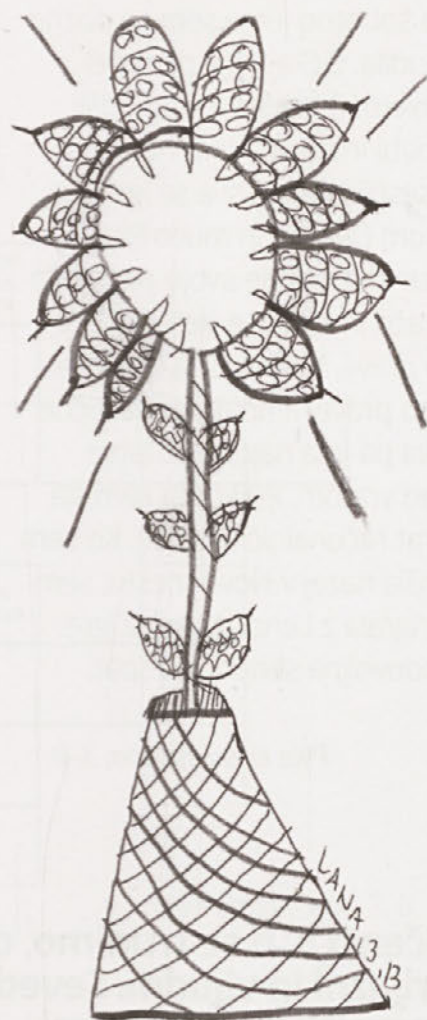
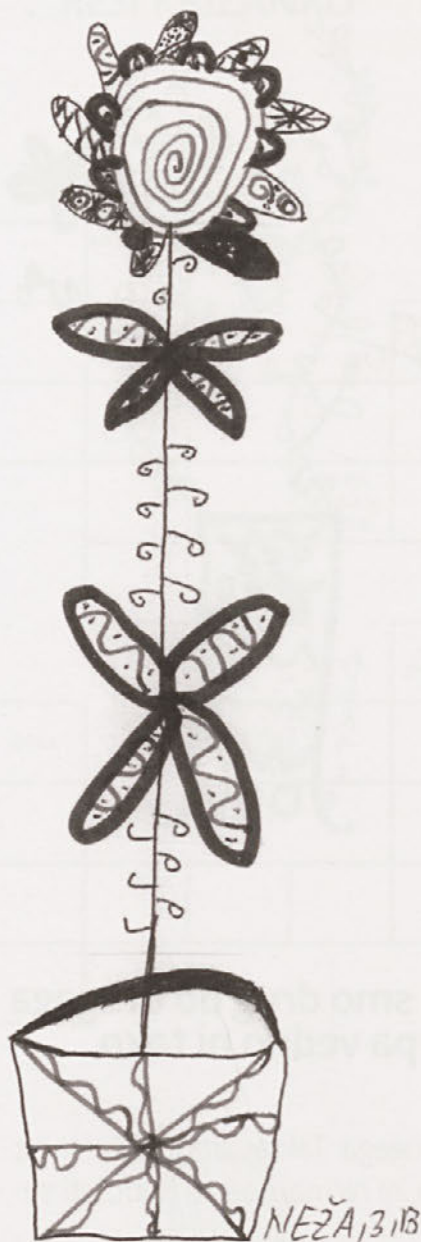
- Nekoč sem se tudi jaz sprla s sošolko. Počutila sem se zelo slabo, ker je sicer moja dobra prijateljica. Naslednji dan se nisva mogli igrati, ker sva bili skregani, zato sem se ji opravičila, ona pa mi je opravičilo vrnila. Tako sva prepir zgladili in se zopet igrali. **Ana K.**

NA BAZENU

Nekega dne smo šli z mojimi bratrance in sestričnami na bazen. Ko smo prišli, smo dobili zapestnice in odšli v garderobo, se preoblekli v kopalke in odšli do bazena. Bil je srednje velik in ob robu je bil mali bazenček z malim toboganom. Moja sestrična Lucija in jaz sva se potapljali, tekmovali sva, katera bo prva preplavala bazen, in še kaj. Starši so naju poklicali k malici. Tam so bili še moja sestra Adriana, bratranec David in Martin ter sestrična Mirjam. Jaz sem popila vodo in pojedla sirovko ter se spočila od norenja. Nato sem spet šla v bazen. Tam je bil v malem bazenčku Martin, star je 2 leti. Šla sem do njega, se igrala in se spuščala po toboganu. Zdaj je sledil najslabši del, tuširanje, oblačenje in sušenje las. Ko smo se uredili, smo si še privoščili topel kakav in odšli domov.

Monika Bitežnik, 3. b

Nejina neizpolnjena želja

Neja si je že od nekdaj želela roza kolo. Mama in očka pa sta ji že ves čas govorila, da ima čisto lepega modrega. Prepričevala ju je, da bi ji ga kupila, ampak nič. Govorila jima je, da je modro kolo pokvarjeno, a nič se ni zgodilo. Kmalu za tem je imela rojstni dan. A od nobenega ni dobila kolesa. Bila je zelo žalostna. In potem presenečenje, dobila je tako kolo, kot si ga je želela. Vsak dan se je vozila z njim. Pokazala ga je vsem prijateljem. Končno se ji je želja izpolnila.

Neža Činkole, 3. b

KONČNO, DRUŽINSKI IZLET

Moja družina je čez teden zelo zasedena, zato gremo ob kakšni redki priložnosti na družinski izlet. Na izlet gremo za zabavo, da smo skupaj, da se imamo lepo in se kaj novega naučimo. Priložnost za izlet je bil mamičin in očkov dopust v petek med krompirjevimi počitnicami. Mamica je že imela vstopnice za ljubljanski živalski vrt. Preden smo prispeli do živali, pa smo naredili še dva ovinka. Najprej smo pomagali očiju v Kamniku kupiti en delovni stroj, potem pa smo obiskali tudi letališče Jožeta Pučnika. Imeli smo srečo, saj je ravno takrat odletelo eno veliko letalo. Končno smo prispeli na cilj, ki smo ga otroci najbolj čakali. Najprej smo pogledali na zemljevid. Prišli smo ravno prav, da smo si gledali šprint geparda. Šli smo naprej do medveda in tam smo lahko pobožali medvedov kožuh, ker je bil opis medveda. Moj mlajši brat Tim je hodil gledat žirafe in noje. Ko smo si ogledali skoraj vse živali, je bila že skoraj noč in po napornem, ampak lepem dnevu, smo odšli domov. Vsi smo bili utrujeni, ampak zadovoljni.

Ana Kastelec, 3. b

ERIK IN NACE SE PREPIRATA

Erik in Nace sta se nekega dne srečala v parku. Nace je imel s seboj svojo najljubšo čokolado. Erik je stopil do njega in ga vprašal, če mu da kakšen mali košček čokolade. Nace ga je grdo pogledal in dejal, da je tak požrešnež, kot ga še nikoli ni videl. Erik ga je začudeno in malo jezno pogledal in nato je tudi on nekaj dejal. Kako prosim, je rekel Erik. Povedal mu je, da je bilo to zelo grdo. Potem pa se je obrnil in odšel po svojih poteh. Ko je Nace prišel domov, je povedal mami, kaj se je danes zgodilo v parku. Mama ga je vprašala, zakaj mu ni posodil vsaj en košček čokolade in dodala je še, da jo imajo doma še tri škatle. Nace se je takoj odpravil k Erikovi hiši in pozvonil na zvonec. Erik je stopil skozi vrata in Nace se mu je opravičil. Dal mu je cel paket svoje čokolade in tako sta oba spet postala prijatelja.

Lana Babnik Zagorc, 3. b

TEKMOVANJE BOBRČEK

Na šoli imamo veliko različnih tekmovanj. Meni je najljubše tekmovanje Bobrček. Že v drugem razredu sem tekmoval in dosegel veliko točk, prislužil sem si bronasto priznanje, zato sem se tudi v tretjem razredu odločil za bobrčka. Na tekmovanje sem se dobro pripravil. Vadil sem v šoli in doma. Na dan tekmovanja sem se počutil dobro in nisem imel treme. Tekmovalo nas je zelo veliko, naloge pa se mi niso zdele težke. Vseeno sem preveril, če sem pravilno rešil test. Na koncu sem imel dober občutek. Učiteljica me je obvestila, da sem bil tudi letos zelo uspešen in zato zopet osvojil bronasto priznanje. Zelo sem bil vesel. Tudi doma so mi čestitali. Odločil sem se, da bom še naprej tekmoval in se potrudil za lep rezultat.

Maj Albreht Šutar, 3. b

MUC MEHKOŠAPEK V DEŽELI KLOBUČARIJI

Muc Mehkošapek je bil čisto navaden muc, ki je živel v Drvečem mestu. Drveče mesto je dobilo ime zato, ker so v njem vsi ljudje nenehno hiteli. Muc je bil zelo žalosten, saj se nihče ni zmenil zanj. Nekega dne se je muc Mehkošapek naveličal življenja v Drvečem mestu, zato se je odpravil po svetu, da bi našel lepšo deželo. Ko je prečkal sedem rek in sedem hribov, je v daljavi zagledal prečudovit travnik. Namesto cvetlic so bili na travniku klobuki najrazličnejših oblik in barv. Na travniku je zagledal tudi skupino otrok, ki se je veselo igrala s klobuki. Muc je počasi odšel k njim. Glasno je zamijavkal, da so se otroci ustavili in zagledali Mehkošapka. Povabili so ga, naj se igra z njimi. Med otroki je bila tudi Jelka, ki je v Klobučarijo priletela s svojim rumenim dežnikom. Povedala mu je, da imajo klobuki čudežno moč. Ko si ga nadaneš, postaneš tisto, kar klobuk predstavlja. Muc Mehkošapek je poiskal oranžen klobuk s črnimi progami in postal čudežni maček. Odločil se je, da bo klobuk preizkusil v Drvečem mestu, ampak je pozabil, po kateri poti je prišel. Na pomoč mu je priskočila Jelka in ga s svojim rumenim dežnikom ponesla domov.

V Drvečem mestu je bil že večer. Maj je delal nalogo, Mehkošapek pa se je ulegel na njegov zvezek in spregovoril...

Srečko Matjaž Berginc, 3. c

PRIJATELJSTVO

Moja mamica in očka sta bila skregana. Ko sta se odločila, da bosta šla narazen, sem bila zelo žalostna. En teden sem bila pri očiju, en teden pri mamici. Vedno sta se kregala znova in znova. Rekla sem si, da bom uredila to zmešnjavo. Naglas sem rekla, da to ne pelje nikamor. Po treh mesecih sta se končno razumela.

Alina Kotorri Ferfolja, 3. c

OPIS DINE

Moji psički je ime Dina. Je rjave barve. Dina je pritlikavi pinč. Dina nima repa, ker so ji ga odrezali, še preden sem jo dobila. Dina je zelo podobna srnici, zato ji rečejo tudi srnasti pinč. Stara je dve leti in pol. Dina se zelo rada boža, crklja, hodi in liže po tleh, zato ji rečemo smetarka ali ciganka. Pritlikavi pinč je pasma, ki izhaja iz Amerike. V starih časih so imeli pritlikave pinče, da so lovili miši, ker so bili tako majhni.

Julija Tašič Šintler, 3. c

MAMINA PRIJATELJICA

Ko je bila moja mama še majhna, je imela prijateljico, ki je bila zelo lepa in bogata, saj so ji starši kupili vse. Bili sta najboljši prijateljici. Ko je mami imela rojstni dan, jo je vedno povabila na zabavo. Njena prijateljica je storila isto. Nekega dne pa je ni povabila. Mamica jo je v šoli vprašala, zakaj je ni povabila na rojstni dan. Prijateljica ji je rekla, da ni preveč lepa za njeno družbo. Mami jo je vprašala, koga je povabila. Odgovorila ji je, da je povabila same zelo, zelo lepe prijateljice.

Julija Tašič Šintler, 3. c

KO SE JE OČI VOZIL S KOLESOM

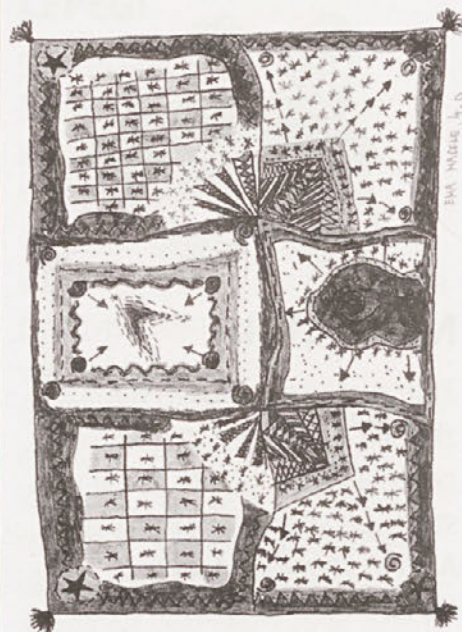
Ko je bil oči še majhen, se je rad vozil z modrim kolesom. To kolo pa je imelo pokvarjene zavore, ki jim po domače rečemo bremze. Nekega dne je tekmoval v hitri vožnji s svojim prijateljem. Zavila sta v dolino. Oči pa je imel pokvarjene zavore. Takrat je zavrl, a zavore niso delale in zletel je po zraku naravnost na cesto. Bil je čisto krvav. Kaj pa se je zgodilo potem? Tega mi pa ni povedal.

Julija Tašič Šintler, 3. c

TIMOTEJ POTUJE V DEŽELO LIZIK

Timotej je fant, ki obiskuje tretji razred. Uči ga učiteljica Tjaša. Ko je Timotej nekega dne prišel domov, mu je manjkala domača naloga, zato so ga starši zelo kregali. Odločil se je, da bo odpotoval v deželo lizik. Tam so na drevesih rasle lizike in bonboni. Timotej se je tako najedel, da ga je bolel želodec. Ulegel se je pod drevo in zaspal. Ko se je prebudil, je pogrešal starše, a se je ustrašil, da bi ga spet kregali. Takrat se je pred njim ustavil škratec in ga vprašal, zakaj je žalosten. Timotej mu je vse razložil. Škrat je malo pomislil, potem pa rekel: »Vidiš tisto goro? Tam raste lizika, ki ima čarobno moč. Ampak pazi, to liziko straži sladkorna pošast. Na, vzemi meč in jo premagaj.« In tako se je Timotej podal na goro. Ko je na vrh prišel čisto utrujen, je nekaj ogromnega skočilo pred njega. Bila je sladkorna pošast. Timotej je skočil na njen hrbet in jo pobožal. Pošasti se je začelo spati in je zaspala. Timotej je utrgal liziko in odšel nazaj domov. Liziko je raztrgal na koščke in jih razdelil. Vsi so ga bili veseli. Starši so mu obljubili, da ga ne bodo več nikoli kregali. Timotej pa, da bo delal domače naloge.

Timotej Butalin, 3. d

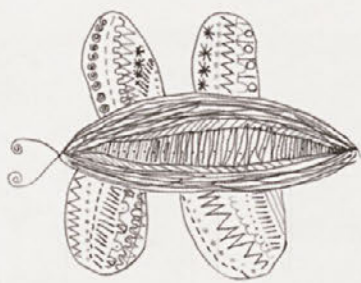

GOVOREČI ZOB

Moj zob je bele barve in govori. Nekega večera sem slišala svoj zobek, kako se pogovarja z drugimi zobki. Pripovedoval jim je zgodbo o zobni vili. Odločil se je, da bo to zgodbo raziskal. Začel se je zibati in se zibal tako dolgo, da je izpadel iz mojih ust naravnost pod blazino. Zjutraj sem se zbudila brez zoba, pod blazino pa sem imela zlatnik in sporočilo, na katerem je pisalo: »Draga Tamara! Lepo mi je bilo pri tebi, toda tukaj imam ogromno prijateljev in ne samo 23 kot pri tebi. Nič se ne boj, ker bo na mojem mestu zrasel moj stalni bratec Kristijan.«

Tamara Cvetković, 3. d

NA KMETIJI

Zjutraj sta se dedek in babica zbudila, se oblekla in obula ter pojedla zajtrk. Ko sta prišla ven, sta ju pri vhodu pričakala vnuk Alen in vnukinja Hana.

Na dvorišču so spustili živali.

Babica je nahranila race in gosi, Hana pa kokoši. Kužku Princu so se kar sline cedile, ko je gledal hrano. Dedek je želel, da Alen pomete hlev. Vnuk je namrščil obraz in začel pometati, kuža pa ga je zvesto spremljal. Babica je medtem pomolzla kravo Milko. Po končanem delu sta odšla v sadovnjak. Alen je obiral sadno drevje, Hana je jedla jabolko, dedek je nalagal zaboje na prikolico, babica pa je skočila na njivo po solato. Ko so končali, so se s traktorjem odpeljali nazaj.

Na dvorišču so pripravili mize s sadjem, zelenjavo in sokovi ter tako pritegnili pozornost ljudi, ki so hodili mimo. Ko so opazili izdelke in pridelke, so prišli bližje s svojimi otroki. Odrasli so kupovali, otroci pa so se igrali. Alen in prijatelj Andrej sta se lovila s Princem, Hana pa je zaljubljeno gledala Brina na gugalnici.

Ko so vsi odšli domov, sta Alena in Hana prišla iskat očka in mamica. Povedala sta, da si želita še kdaj priti na kmetijo.

Tim Gros, 3. d

PISMO PEPETU

Dragi Pepel!

Nisi prav naredil, da si Tonetu Pavčku poslal takšno nesramno pismo. Oprosti, če se ti zdim stroga, a življenje je tako.

Naslednjič, ko boš komu poslal pismo, bodi bolj prijazen in spoštljiv. Če boš spet neprijazen in nespoštljiv, te čaka neprijetna kazen. Pazi se!

V Novem mestu, 8. 10. 2015

Ana Đuranović

Draga Ana!

Prejel sem tvoje pismo.

Upošteval bom tvoje nasvete.

Imam pa eno vprašanje: Kakšna bo ta kazen?

V Mirni Peči, 10. 10. 2015

Pepe Nagaja

Ana Đuranović, 3. d

PRIJATELJSTVO

Prijatelj je dober človek. Temu pravimo prijateljstvo. Nekaterim to pomeni več kot denar.

Odrasli, otroci in starejši imamo prijatelje. Odrasli ali mladostniki se v skupini tudi dobivajo.

Ljudje se družimo s prijatelji, ni pa se nam treba s tistimi, ki jih ne maramo. Prijatelje lahko spoznamo v šoli. Če se punce družijo s fanti, ni nič hudega, ampak je to prijateljstvo. Jaz se najraje družim z Laro, Timom in Živo. Če nimaš prijateljev, se lahko igraš s psom.

Iva Novina, 3. d

ODNOSI V DRUŽINI

Družina Urbančič in Đuranović šteje 4 člane. V družini smo: mami Andreja, oči Daniel, bratec Marko in jaz, Ana. Najbolje se razumem z mamico. Ko sem žalostna, ji vedno povem, zakaj. Z očkom se tudi dobro razumem in zelo se zabavava, ko se skupaj igrava. Tudi bratca imam zelo rada, želim pa si, da se ne bi več kregala in tepla. Z družino zelo rada igram družabne igre in odhajam na potovanja. Mami je tista, ki mi po navadi kupi oblačila, oči pa igrače. Ne predstavljam si življenja brez družine. Zelo sem ponosna, ker imam tako prijazno družino.

Ana Đuranović, 3. d

JELKINO PISMO ODRASLIM

Dragi starši!

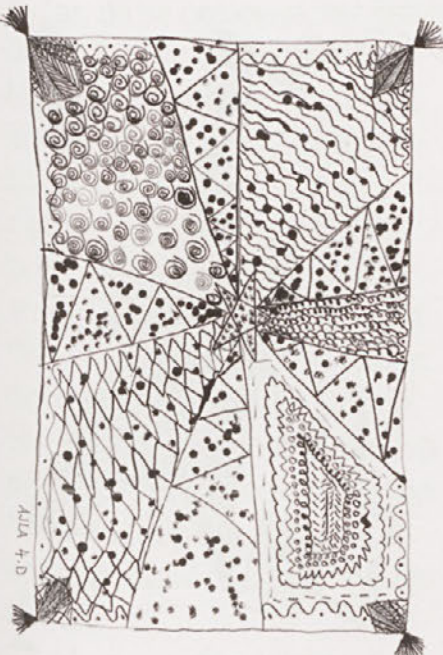
Ko sem se igrala zunaj, sem izgubila žogo. Zelo ste me kregali, čeprav sem se samo igrala. Rada bi, da me ne kregate za vsako malenkost. Vseeno mi je žal. Za vas imam presenečenje. Našla sem žogo in kmalu bom prišla domov. Prosim, da se ne boste prepirali, ko pridem domov. Zdaj boste izvedeli, kakšno presenečenje imam. Mama, ti boš najlepša, oče, ti boš profesor, dedi, ti boš vojak, sestrice, ti boš žoga in ti, teta, boš stevardesa. Upam, da vam bo všeč.

Pia Vidic, 3. d

PES REKS

Ta žival ima lepo glavo s pokončnimi ušesi in črnim smrčkom, s katerim zelo dobro voja. Telo je močno in mišičasto. Njegove noge so hitre. Ima tudi kremplje. Premika se hitro, če vidi mačko, tudi teče. Ko je dovolj velik, gre po svetu in si poišče samico, s katero imata mladiče. Živi v pesjaku, redkokdaj v zavetišču za živali. Hrani se z briketi ali z rebrci, včasih tudi s pasjo hrano iz konzerve. Njegove posebnosti so moč, poslušanje in opazovanje. Potrebujemo ga za čuvanje gospodarjeve hiše.

Timotej Butalin, 3. d

BILO ME JE STRAH

Ko sem prišla iz šole domov, sem se lotila domače naloge. Nalogo sem hitro naredila. Prepričana sem bila, da sem sedaj prosta. Zato sem sošolko povabila v kino. Bil je zabavno. Ko sem prišla domov, je mami zazvonil telefon. Klicala je Evina mami in moja mamico vprašala, kaj imamo za domačo nalogo. Povedala ji je vse, kar sem naredila. Kmalu sem se spomnila, da sem nekaj pozabila. Bil je že čas za spanje. Takrat sem se zelo prestrašila. Bil me je strah, kaj bo rekla mami. Ko sem ji povedala za spis, je bila jezna. Hitro sem odprla zvezek in začela s pisanjem. Dolgo sem ga pisala. Ko sem dokončala spis, mi je odleglo. Mami mi je rekla, naj popravim napake. Napak ni bilo veliko. Strah me je minil. Mami ni bila tako jezna, kot sem mislila. Naloga je bila narejena in postelja me je že čakala.

Anja Predovič, 4. a

LEPEGI

Sem majhna ribica Zlatka. Živim v akvariju v mali hiški, sredi malega mesta, v mali državi Malti. Skrbnica Lea obiskuje 4. razred Osnovne šole Hrastov log. Kot ribica rada pripovedujem zgodbe. Eno pa vam lahko zaupam. Bil je lep sončen ponedeljek in Lea je že s torbo na rami korakala proti šoli. Z rdečo majico in s črnimi hlačami ter pegicami na obrazu je bila znana po vsej šoli. Lea je pridna učenka. Pri prvi uri pa jo je pričakalo veliko presenečenje. Dobila je novega sošolca Ferdija, ki ga domači kličejo Coprnica. To pa zato, ker ima nos tako velik in na njem tako veliko bradavico, da res zgleda kot prava coprnica. Ferdi se je razredu lepo predstavil, vsakemu dal roko. Njegove oči pa so se zazrle v Leine pege na obrazu. Nekaj časa je še stal z odprtimi usti in buljil v Leo. Potem pa se je spet lotil pisanja. Ferdi je med odmorom vprašal Leo: »Ali že imaš vzdevek?«
»Ne.«
»Ali te lahko kličem Lepegi?«
»Kako?«
»Le je krajšava za Lea in tvoje pege so mi zanimive.«
»V redu. Pa me kliči Lepegi.«
Lei je ta vzdevek zelo všeč. Meni pa vzdevek Lepegi ni tako všeč, zato jo raje kličem po imenu.

Tisa Božič, 4. a

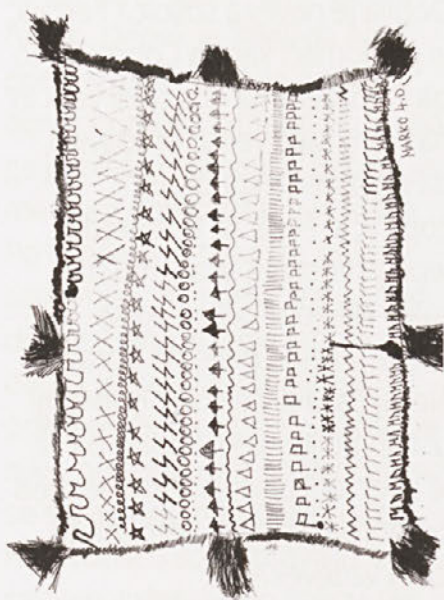
Moja pesem

Let se v letalu skriva,
v pikapolonici se pika najde,
potem je kol v kolbi in v klobasi
bas.

Ah, takšno je pač življenje,
če je v pleskavici ples.

V državi Barcelona skače ona
in v vlaku 14 se skriva štiri
in če je že tako,
najdemo v sestavljanke Anko
in v kravati kravo.

Ana Balaban, 4. a

PRIJATELJSTVO

Prijateljstvo je lepa reč,
vsak prijatelj gre rad na peč.
Če te zmerja kdaj prav rad,
mu ne zameriš in ga imaš rad.

Posodiš mu igrače,
povabiš ga na obisk.
Zašiješ mu hlače,
izmeriš mu pritisk.

Ema Avbar, 4. a

PAPAGAJČEK POBELINČEK

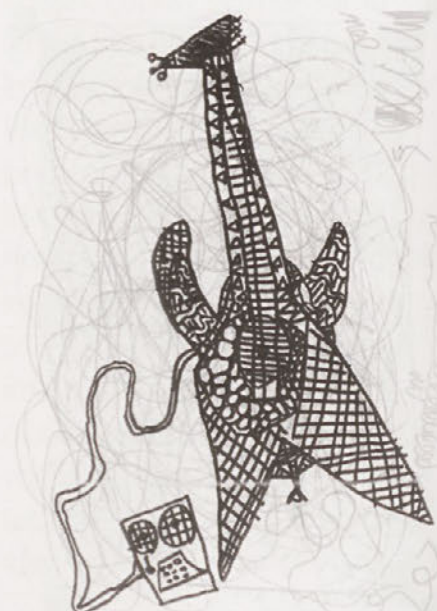
Nekega dne, ko sem bil še
majhen, sem dobil lastnico, ki
ji je bilo ime Metka. Ko smo
prišli domov, me je nahranila.
Dobil sem okusno hrano. Potem
ko sem se najedel, je prišla k
Metki njena prijateljica Hana.
Skupaj sta sedeli pred televizijo
in jedli preste. Nato so prišli še
vsi drugi prijatelji in eden se je
butnil v mojo kletko tako, da so
se vratca kletke odprla. Medtem
ko je bila Metka s prijatelji, sem
jaz poletel v širni svet. Odtrgal
sem malo časopisa, si zavil vanj
hrano in poletel skozi okno, ki
je bilo odprto. Čez nekaj ur sem
postal zelo lačen in zagledal
jagode. Hotel sem jih poskusiti,
pa sem zagledal ptičjo hišico.
Ptiči notri so bili zelo prijazni in
so me povabili, da prisedem.
Po nekaj zabavnih dnevih me
je začelo mučiti domotožje po
domu in Metki. Medtem sta me
Metka in očka iskala povsod v
hiši, na dvorišču in na prostem.
Ko sem prišel domov, so me bili
zelo, zelo, zelo veseli. Na koncu
pa so se odločili, da mi dajo ime
Pobelinček. In jaz, Pobelinček,
sem že velikokrat pobegnil.

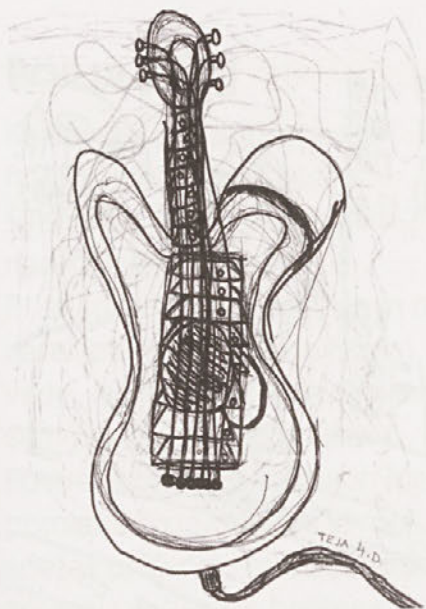
Nastja Lužar, 4. a

PRIJATELJ

Ko sva s prijateljem nekega dne
odšla k moji babici in dedku
na obisk, sva se dolgočasila.
Razmišljala sva, kaj bi počela.
Prijatelj se je spomnil, da bi
lahko iz babičine omare vzela
sladkarije in pojedla vse.
Ampak ni bilo kaj dosti zanimivo.
Tedaj sem se spomnil, da bi
lahko oprala avto. Strinjal se
je. Vzela sva cev in začela prati,
malo sva ga tudi našamponirala.
Bilo je vroče, šampon se je
posušil in avto je bil čisto
zamazan. Ko je ven prišel moj
oče, je videl avto. Videl je naju,
da sediva na travi in pijeva sok.
Okregal naju je in vprašal, zakaj
sva oprala avto. Odgovorila sva
mu, da nama je bilo dolgčas.
Povedal nama je, da je včeraj
oprал avto, da se je kar svetil.
Tokrat sva ga zelo polomila.

Jakob Omerzel, 4. a

ZGODBA S PRIJATELJICO

Z mami sva šli na obisk k Olji. Zelo radi se igrava skupaj, čeprav se včasih skregava. Večkrat ušpičiva tudi kakšno neumnost.

Nekega dne sva se igrali na njenem dvorišču, in ko je začel padati dež, sva stekli v hišo. Sezuli sva si čevlje, slekli jakni in si obuli copate. V njeni igralnici sva si izmislili gimnastični nastop in ga pokazali mamicama. Bili sta navdušeni nad najinim nastopom in naju nagradili z bonbonom. Mami mi je rekla, da je čas, da se posloviva, ker greva domov. Z Oljo sva prosili, če lahko še malo ostaneva. Mami je rekla, da se bo Tia kmalu zbudila. Darja je predlagala, naj gre mami domov, jaz pa prespim pri Olji. Vsi smo se strinjali, še posebej pa midve z Oljo. In tako sva se igrali naprej, dokler nisva šli spat. A zaspali sva šele ob dveh zjutraj, ker sva se pogovarjali in jedle bonbone. Naslednji dan me je mami po kosilu prišla iskat, da grem z njo domov.

Ana Balaban, 4. a

RADOVEDNOST

Neke noči sem zvečer, ko sem bila še majhna, gledala filmsko kriminalko, ki seveda ni bila za otroke. Ker sem tako radovedna, nisem mogla prijeti daljinca, da bi premaknila program. Potem je prišel čas za spanje. Takrat pa se je v mojih mislih pojavil strah. Niti sekunde nisem mogla pozabiti pištol in pušk, ki so jih v rokah držali strašni ljudje in duhovi. Minili sta že dve uri, jaz pa še vedno nisem spala. Začutila sem solze, nisem se mogla zadrževati. Začela sem jokati. Prišel je ati in me vprašal, kaj je narobe. Povedala sem mu vse od začetka do konca filma. Potem me je potolažil in mi ponudil, da grem spat k njima v spalnico. Naslednjega jutra sem se zbudila v mamini in atijevi postelji.

Še zdaj me je včasih strah po zaslugi radovednosti. Zato se velikokrat vprašam: »Zakaj sem tako radovedna?«

Ema Avbar, 4. a

ZGODBICA IZ MOJEGA OTROŠTVA

Bil je lep navaden dan in kot vsakič mi je oči prebral pravljico za lahko noč. Takoj sem zaspala. Moj oči in mami sta imela navado, da sta me, preden sta šla spat, prišla pokrit. Tudi tokrat sta me prišla pokrit. Toda tisti trenutek, ko je oči prijel odejo, sem vstala in v spanju rekla: »Kdo si ti? Sploh te ne poznam.« Oči in mami, ki sta bila zraven, sta planila v smeh. In ko sem se naslednji dan zbudila, sploh nisem vedela, kaj se je ponoči dogajalo.

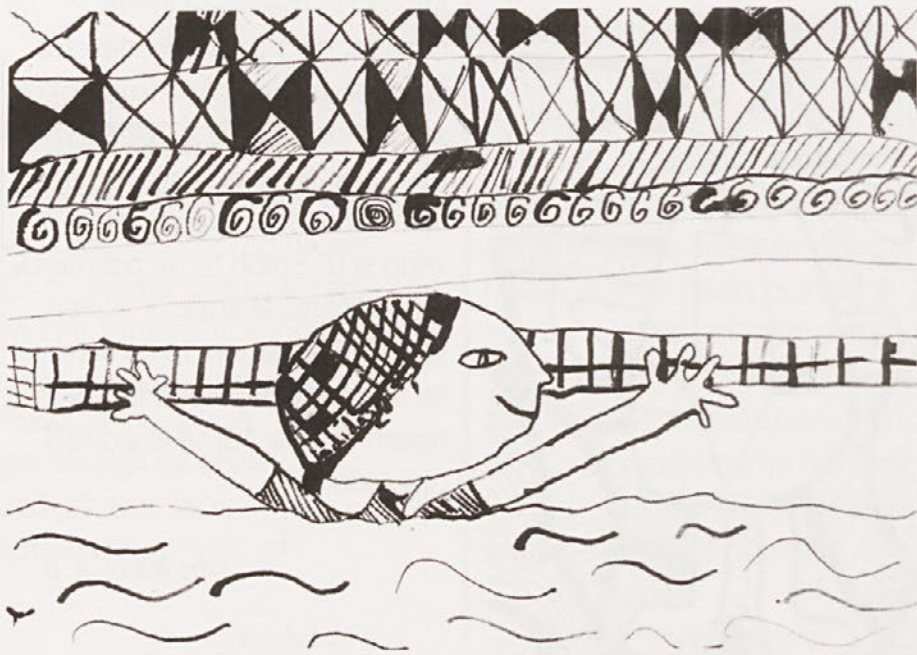
Ema Avbar, 4. a

Juri Muri gre v Novo mesto in sreča škrate Rudija

Živjo, jaz sem Juri Muri in prepotoval bom Slovenijo. Danes sem si izbral Novo mesto. Upam, da bom dobil prijatelja. V Novo mesto sem se pripeljal s kolesom in parkiral pred mestno hišo Rotovž. Razgledal sem se naokoli in nasproti je prišel prijazen škrate. Predstavil se mi je z imenom Rudi. Povedal mi je veliko zanimivih stvari in da je bilo Novo mesto ustanovljeno leta 1365. Rekel je, da je bil Rotovž zgrajen leta 1905 in da je posebnost ta, da so ga zidali z vinom in ne z vodo. Sprehodila sva se mimo Glasbene šole Marjana Kozine do Frančiškanske cerkve svetega Lenarta in samostana. Takoj za tem sva šla mimo Kandijskega mostu do Jakčevega doma. Galerija Jakčev dom deluje v sklopu Dolenjskega muzeja. Božidar Jakac je bil znan slikar in grafik, ki je veliko svojih del posvetil rojstnemu mestu in Dolenjski. Hodila sva tudi po Župančičevem sprehajališču pod Bregom. Pokazal mi je prečudovit razgled z obzidja Šance in Kapitelj. Imela sva piknik na Muzejskih vrtovih in odšla sva v Dolenjski muzej, kjer sva si ogledala vse situle in arheološka odkritja Novega mesta. Odpravila sva se na dolg sprehod na Marof, kjer sva imela razgled na celo Novo mesto. Občudovala sva dolenjsko lepoto Krko. Po zelo ozkih ulicah sva se vrnila na Glavni trg.

Ob vročem kakavu in slastni tortici v Gostišču sva sklenila, da se bova še veliko srečevala. S kolesom sem se odpeljal proti Otočcu, Rudi pa je ostal v Novem mestu. Zelo me je veselilo, da sem srečal škrate Rudija in izvedel veliko o Novem mestu.

Pia Aleksandra Smrekar, 4. b

Moje mesto – Sladko mesto

Če bi bila bogata, bi zgradila mesto iz sladkarij. Imenovalo bi se Sladko mesto.

Hiše v ulicah bi bile pisane in živahnih barv, saj bi bile okrašene z vsemi možnimi sladkarijami. Na oknih bi bila korita s sladkimi rožami, pred hišami pa bi bile ograje iz rumovih ploščic. V trgovinah bi prodajali sladkarije vseh možnih oblik in okusov. V gostilnah bi imeli na meniju samo sladkarije. Ulične svetilke bi bile lizike, na drevesih pa bi rasli bonboni. Pa vendar bi imelo življenje v takem mestu neprijetne posledice. Vrste pred ambulantami bi bile zelo dolge. Zobozdravniki pa bi imeli polne roke dela. Ko na to pomislim, pa nisem več prepričana, da bi bilo tako življenje dobro.

Boža Hajsinger, 4. c

Prvi prijatelj

Ko sem bil star štiri leta, sem hodil v vrtec. Bilo je pozimi. Šli smo se igrat ven, kjer sem naredil snežaka.

Prišli so fantje, stari pet let, in mi začeli podirati snežaka. Nisem vedel, kje je vzgojiteljica. Govoril sem jim, naj nehajo, a niso.

Potem je prišel Benjamin in me potolažil. Ko je videl, da je moj snežak uničen, je rekel, da lahko zgradiva večjega in boljšega. Tako sva z Benjaminom postala najboljša prijatelja.

Luc Hočevar Nahtigal, 4. c

Kakšno bi bilo moje mesto

Rodila sem se v Novem mestu. Tukaj živim in hodim v šolo. Novo mesto mi je zelo všeč, ker je majhno mesto in imam tu veliko prijateljev.

Zabavno bi bilo, če bi imela možnost narediti takšno mesto, kot bi si ga jaz zamislila in želela. Moje domišljjsko mesto bi bilo ob morju. Po šoli bi šla vsak dan s prijatelji plavat in se igrat na plažo, potem pa domov delat domačo nalogo. Blizu plaže bi bila šola, na drugi strani šolskega igrišča pa moja hiša. V mestu bi bilo manj avtomobilov, vsi bi se vozili z mestnimi avtobusi, ki bi bili brez strehe, da bi se daleč videlo in ne bi bilo vroče. Razširila bi pločnike za pešce in kolesarske steze. V središču mesta bi bil zelo velik park, v njem bi stale klopce, košarkarsko igrišče ter veliko dreves. Trgovine bi bile ob robu mesta, v visoki trgovski hiši. V sosednji stavbi bi imeli kino ter kegljišče in pokrit bazen. Takšno mesto bi mi bilo všeč zato, ker bi bila tista polovica mesta ob morju bolj mirna, otroci bi brez skrbi sami šli ven v park in do plaže.

Čeprav bi bilo zanimivo videti mesto iz svojih sanj, je meni Novo mesto tudi zelo všeč. Upam, da bom vedno živela tukaj, ker tukaj živi moja družina.

Ema Kristan, 4. c

Strah me je bilo

Strah je znotraj prazen, okrog ga pa ni nič. Tako mi vedno pravi moja mami, ko me je strah. Strah je zame najbolj neprijetna stvar.

Najbolj mi je ostal v spominu dogodek, ki se mi je zgodil med jesenskimi počitnicami, ko sem bila v tretjem razredu. Z družino smo šli v Opatijo za 5 dni. Tam je bilo lepo sončno vreme. V hotelu je bil tudi bazen in smo se veliko kopali. Z mami sva šli en dan sami na bazen, oči pa je čuval bratca Naja, ki je spal. Ko sva šli v dvigalo, sva bili sami notri in dvigalo se je naenkrat ustavilo. Zelo sva se ustrašili. Kar naenkrat se je dvigalo zatreslo in se začelo spet premikati gor pa dol po vseh nadstropjih. Na koncu sva prišli v klet, tam izstopili in peš šli do bazena. Ko sva se nakopali, si nisva več upali iti v dvigalo. Od takrat naprej se nismo več vozili z dvigalom, čeprav smo bili v sedmem nadstropju.

To je bil najbolj strašen dan v mojem življenju, ki ga ne bom pozabila.

Ema Kristan, 4. c

Strah me je bilo

Strah me je bilo lani septembra, ko smo imeli poplavo. Močno deževje nam je poplavalilo celo stanovanje. Sredi noči me je zbudila mamica in zvok sirene gasilcev. Mamica in sestra sta me dvignili in odnesli k sorodnikom. Od strahu nisem spala celo noč. Zjutraj, ko je voda odtekla, smo začeli čistiti prostore. Vse pohištvo je bilo uničeno. Dva dni sem spala pri sorodnikih. Veliko mojih stvari je bilo uničenih. Ko smo prenovili stanovanje, sem se tega zelo razveselila, saj sem lahko spet spala v svoji sobi. Kadar močno dežuje, me je zelo strah in se bojim, da ne bi potok spet poplavlil.

Laura Pavlin, 4. C

TROJANSKI KONJ

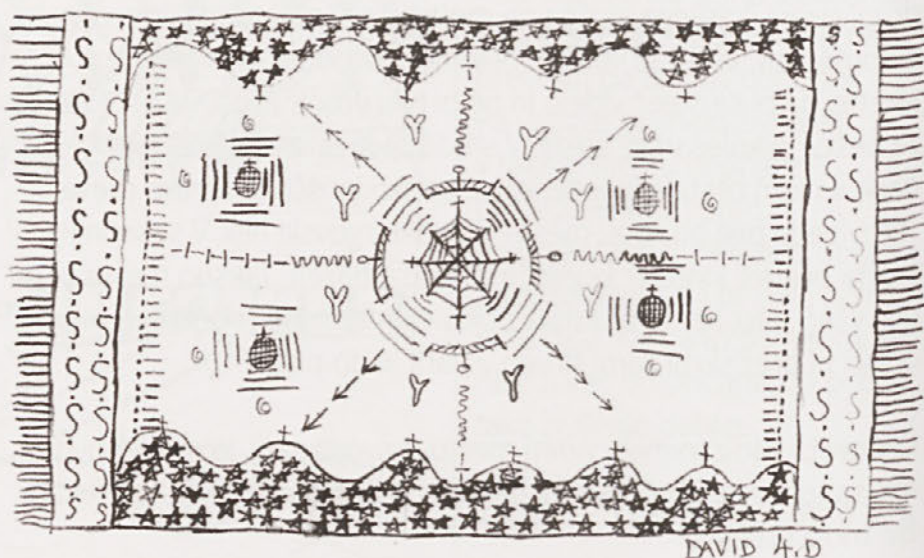
Pravljice izvirajo iz človeške domišljije. Dolgo so bile namenjene odraslim, od 18. stoletja naprej pa so namenjene otrokom. V njih nastopajo izmišljene, pravljичne osebe.

Predstavila vam bom pravljico Trojanski konj. To pravljico sem izbrala zato, ker sem jo želela poslušati vsak večer, ko sem bila majhna in ker sem se iz nje veliko naučila. Brala mi jo je mami, preden sem šla spat.

Zgodba se dogaja v stari Grčiji. Grški vojaki so 10 let oblegali mesto Troja in ga želeli osvojiti. Ker jim ni uspelo, so se hoteli predati in oditi domov. Preden so odšli, je prebrisan poveljnik Ulikses rekel, da če Troje niso mogli premagati z orožjem, jo lahko poskusijo premagati z možgani. Grški vojaki so se po Uliksesovih navodilih lotili dela. Nekega dne so trojanski stražarji z obzidja videli, da so Grki z obale odstranili svoje tabore, na njihovem mestu pa je stal velikanski leseni konj. Trojanci so bili prepričani, da so se Grki predali in jim pustili poslovilno darilo. Nekateri vojaki so opozarjali, da se sovražniku nikoli ne sme zaupati in da gre verjetno za zvijačo. Meščani nasveta niso poslušali, konja so zvezli znotraj obzidja in cel dan praznovali zmago. Ko so šli Trojanci spat, so se na lesenem konju odprla vratca in ven je poskakala cela četa do zob oboroženih grških vojakov. V nekaj minutah so zažgali celo mesto. Odprli so tudi vrata mestnega obzidja svojim soborcem, ki so se z ladjami po temi vrnili na obalo Troje. Tako je po desetih letih Troja z zvijačo postala grška.

Nauk zgodbe je, da s pametjo lažje dosežeš cilj kot z nasiljem in da sovražniku nikoli ne smeš zaupati.

Nika Kincl Skube, 4. c

BONGO IN JURI MURI SE ČUDEŽNO ZNAJDETA V TRDINOVIH POVESTIH

Juri Muri in Bongo sta se nekega sončnega četrтка sprehajala po gozdu in si pela pesmico:

Živali iščejo si hrano,
ko pride k nam jesen.

Gole veje so dreves,
brez pisane odeje so.

Nista je še dokončala, ker se nihče ni mogel spomniti nobene rime. Tako sta bila zatopljena v razmišljanje, da sploh nista vedela, kam gresta. Čez nekaj časa je Juri Muri rekel Bongu: »Pridi, usediva se pod lipo, da bova lažje razmišljala.« Spet sta se zatopila v pesnjenje in sploh nista opazila, da ju je lahek sunek vetra odnesel na Gorjance. Kmalu je Bongo ugotovil, da je gozd postal drugačen kot prej. To je omenil Juriju, a pot sta nadaljevala kljub začudenju. Prišla sta do jase, kjer sta zagledala lepo deklico. Začudeno sta obstala. Sonce ji je svetilo naravnost v oči. Prinesla sta veje in ji naredila streho nad glavo, da je sonce ne bi opeklo. Potem sta se potihoma splazila stran. Prišla sta do nekega doma, pred katerim je veliko ljudi jedlo in pilo. Juri je prebral napis GOSPODIČNA. Bongu je povedal, da je za to ime že slišal in da se tako imenuje izvir GOSPODIČNA, o katerem je pisal pisatelj Janez Trdina. Če se umiješ ali popiješ voda iz tega izvira, se menda pomladiš. Hitro sta stekla do izvira in vsak je popil eno dlan vode. Čakala sta, čakala in čakala. Kar naenkrat pa je Bongo opazil, kako se Juri krči. Ni mogel verjeti svojim očem. Takoj zatem pa se je to zgodilo še njemu. Začela sta jokati. Slišala ju je deklica, ki je prej spala na jasi, in prišla do njiju. Povedala jima je, da je videla, kako sta jo rešila. Spremenila ju je v taka, kot sta bila prej. Vriskala sta od veselja in objela lepo vilo. Podarila jima je zlato pero in povedala, da jima bo izpolnilo tri želje. Prva je bila, da varno prideta nazaj v gozd, druga pa, da bi jima šle rime dobro od rok. Odločila sta se, da tretje želje še ne bosta izkoristila, saj jima bo prišla prav, ko bosta nadaljevala pot po Sloveniji. Te dogodivščine na Gorjancih zagotovo ne bosta nikoli pozabila.

Lina Gošnik, 4. D

Juri Muri, kljukec Juri

Juri Muri, kljukec Juri,
šel je v slovenski raj,
tam ga čaka grajska miza
in točajka lepa Liza.

Juri Muri, kljukec Muri,
šel je po Sloveniji in
zagledal gospodično kraljično,
ki je gledala premično.

Juri Muri, kljukec Juri,
šel je v Italijo,
tam je tombola velika in
nagrada prav velika.

Juri Muri, kljukec Juri,
slišal je za afriški zaklad
in ga šel v Slovenijo iskat
ter tam našel mavrični zaklad.

Tinkara France
in Tina Golob, 4. d

MOJE MESTO

Novo mesto je moje mesto zato, ker sem se tukaj rodil in tukaj tudi živim. Moje mesto imam rad, ker je lepo. Ima reko Krko in veliko znamenitosti.

Moje mesto mi je všeč. Želel bi si, da bi imeli v mestu tudi drsališče, cirkus, luna park, velik park, velik bazen in visok razgledni stolp. Imenoval bi se Rudolfov stolp. Moje mesto bi imelo dva župana, da bi mesto naredila še lepše. V njem bi živeli veseli in srečni ljudje. Želim si, da ne bi bilo nobenih tatov. V mojem mestu si želim, da bi imeli velik živalski vrt. Tam bi živali imeli radi in jih veliko hranili. Če bi bili ljudje veseli in srečni, bi tudi imeli radi naravo in skrbeli za njo.

Če bom kdaj župan, se bom potrudil, da bo moje mesto tako, kot sem napisal.

Mark Štrbenc, 4. D

MOJE RAZMIŠLJANJE O POGOVARJANJU

1. Rada se pogovarjam, ker rada govorim.
2. Najraje se pogovarjam z Ajlo, ker ji lahko zaupam svoje skrivnosti.
3. S sošolci se ponavadi pogovarjamo o stvareh, ki nas nasmejijo, in o tem, kar smo doživeli med vikendom.
4. S starši se največkrat pogovarjam o tem, kar sem doživela v šoli.
5. Pri nekaterih sogovornicah me moti, da povejo stvari, ki jim jih zaupam.
6. Pri pogovarjanju me je strah, da bom rekla prijateljici nekaj narobe in se bo najino prijateljstvo končalo.
7. Sogovorca pozorno poslušam, saj me zanima, kaj mi bo povedal.
8. Gledam ga v oči, ker tako vidim, ali je žalosten ali vesel.
9. Ne segam mu v besedo in ga ne prekinjam.
10. Ne čakam, da neha govoriti, ampak rečem, da bi rada nekaj povedala.
11. Odgovorim na njegova vprašanja.
12. Če predolgo govorim, mi sogovorec reče, da bi rad nekaj povedal.
13. Pazim na to, da govorim o tem, kar zanima tudi mojega sogovorca.
14. Do sogovorca sem vljudna, saj se želim pogovarjati.

Lina Gošnik, 4. d

Ali res ne znamo drugače?

V šoli pogosto razmišljam o svojih sošolcih. Pomislite, kaj vse se v razredu dogaja in s koliko negativnimi dogodki se srečujemo. Zakaj so potrebni vsi ukrepi in kazni za sošolce, ki imajo slab odnos do drugih? Najlepše bi bilo, če bi se imeli vsi radi in drugim ne bi želeli nič žalega. Slabim ljudem bi rada to povedala v obraz. Rada bi videla, kako bi odreagirali. Naj bo to moje pisanje prošnja ali vzpodbuda takim ljudem. Po televiziji vidim grozne stvari. Koliko ljudi trpi samo zaradi nasilnežev, pa čeprav niso čisto nič krivi! Odnosi med ljudmi po svetu res niso ravno najboljši. Na primer: nasilneži zavzemajo ljudem njihove domovine in zato morajo ljudje bežati v druge države, torej postanejo begunci. Nekateri so prišli tudi v Slovenijo in zelo mi je všeč, da imajo prebivalci Slovenije lep odnos do njih, čeprav za sabo pustijo čisto zmešnjavo. Policija je začela v tem času stavkati, kar absolutno ni v redu. Res je, da si zaslužijo višje plačilo za svoje delo, vendar zdaj s stavko delajo samo še večjo zmedo. Zdaj je treba delati, ne stavkati! Menda ne pričakujejo, da se bodo z begunci ukvarjali samo še prostovoljci in predsednik vlade Slovenije? V kriznih časih je treba znati potrpeti in ne ustvarjati še dodaten nered.

Jerca Pavlin, 5. a

Reklama

Dragi lastniki muck!

Ker so vse miši odšle na počitnice v Avstralijo, posezite po najboljših mišjih bedrih. Pozabite na mleko, ribe in mačje brikete. Postrezite vašim ljubljencem z najnovejšim izdelkom iz naše bogate ponudbe Ocvrta mišja bedra. Vaši mucki vam bodo zelo hvaležni.

Ula Höfferle, 5. b

Mali oglas

IZGUBIL SE JE MUCEK

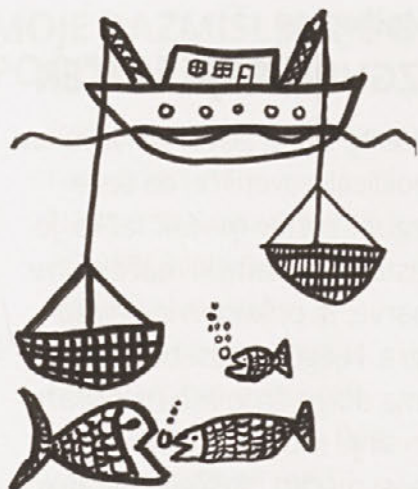
Včeraj, 5. 10. 2015, so Novakovi poklicali zavetišče, da se je izgubil njihov mucek Tačko. Je čistokrvni siamski maček, sive barve. Je prikupen in se rad igra. Njegova posebnost je, da ima dolgo črno liso na obrazu in sinje modre oči. Za vratom nosi modro bleščečo ovratnico z napisom Tačko. Upajo, da se bo kmalu našel tak junak, ki ga bo našel. Najditelj naj pokliče na telefonsko številko 09 300 003, čaka ga presenečenje. Hvala za pomoč pri iskanju Tačka. Novakovi.

Aljana Živković, 5. b

BILA SEM V ŠOLSKEM MUZEJU

V ponedeljek smo se odpravili v Ljubljano v šolski muzej. Tu obiskovalcem pokažejo, kako so se otroci šolali pred sto in več leti. V muzeju nas je pričakal učitelj. Predstavil nam je razstavo in nas poučil najrazličnejše stvari. Ogledali smo si kratek film, ki je pripovedoval, kako so se nekoč učili o kokoški. Ob ogledu smo se tudi malo nasmejali. Nato smo odšli v učilnico, kjer smo dobili posebne oblekice, fantje pa brezrokavnike. Tudi naša učiteljica si je oblekla to oblačilo. Za eno uro je bila tudi ona samo učenka. Učitelj nam je razdelil učne liste in zapustil prostor. Prišla je stroga učiteljica in ura se je začela. V roki je imela palico. Ko je začela razlagati pravila, so se moje sošolke začele smejati. Zelo se je razjezila, vendar ni nobene poslala klečat na koruzo. Pregledovala je prste in nohte. Razjezila se je na našo učiteljico, ker je imela na roki prstan. Tudi dolge nohte si bo morala skrajšati. Sledila je učna ura lepopisa. Naš sošolec ni upošteval navodil, zato je šel klečat na koruzo. Ob koncu ure nam je razdelila listke za posebno pridnost in za spomin. Poslovili smo se in se odpravili domov. V muzeju sem se veliko naučila. Navdušena sem bila nad uro lepopisja. Bilo me je malo strah, ker je bila učiteljica stroga. Prav vesela sem, da živim v enaindvajsetem stoletju in mi ni treba obiskovati te »grozne« šole.

Ula Höfferle, 5. b

ODNOSI MED LJUDMI

Prijateljstvo je nekaj posebnega, zato ga je treba negovati. Tudi če nisi prijatelj z nekom, moraš imeti z njim prijateljski odnos. Prijateljski odnos pomeni, da mu pomagaš, spoštuješ njegove potrebe in mnenje, z njim sodeluješ, se igraš ... Prijatelju, če je pravi prijatelj, pa lahko zaupaš največjo skrivnost in je ne bo izdal. Prijatelj ti stoji ob strani ne glede na vse. Niso vsi ljudje prijatelji med seboj. Zaradi razlik v kulturi, jeziku, navadah in običajih pogosto delamo razlike med ljudmi in jih gledamo postrani. Večkrat človeka tudi ocenimo, preden ga sploh spoznamo. Temu pravimo predsodek. Tudi če ti človek na prvi pogled ni všeč, to ne pomeni, da ni dober po srcu. Zaradi mnogih razlik prihaja velikokrat do fizičnega in psihičnega nasilja med ljudmi. Nasilje ni prijetno. Preden kaj storiš drugemu, pomisli, kako bi bilo tebi, če bi ti kdo drug naredil kaj takega.

Živa Berk, 5. c

Družinski nasveti

Ljudje imamo zelo radi svojo družino. V njej se počutimo varni. Varni se počutimo, ker nas imajo vsi v družini radi. Ampak vse družine niso tako prijazne. V nekaterih družinah prebiva nasilje. Zaradi tega družine počasi razpadajo. To mi ni prav nič všeč.

V to nasilje odrasli pogosto vključujejo tudi otroke. Začnejo jih pretepati, ker bi to jezo radi spravili iz sebe. Družine bi morale biti vesele, prijazne in brez nasilja. Nasilje vpliva na medsebojne odnose. Nasilje v družinah in drugje bi moralo biti prepovedano.

Bodimo v prednovoletnem času še posebej prijazni drug do drugega. Saj božiča in novega leta ne bi radi praznovali sami, kajne?

Lejla Topčagić, 5. c

Moja babica

Imam babico, ki ji je ime Daniela. Najin odnos je zelo dober. Ko sem bila mlajša in še nisem smela sama domov iz šole, me je prišla iskat, mi skuhala kosilo, mi pomagala pri domačih nalogah in šla z mano na sprehod. Ker me ima babica rada, je vse to počela z velikim veseljem. Zdaj pa so se najini odnosi malo spremenili. Sedaj sem že dovolj velika, grem sama domov iz šole, v trgovino in na sprehod. Sedaj babici večkrat pomagam pri različnih opravilih, saj jih več ne zmore sama. Najini odnosi so se obrnili. Ko sem bila jaz mlajša, mi je moja babica pomagala, zdaj pa, ko sem večja, ji pa jaz pomagam. Pomagam ji z velikim veseljem, saj jo imam rada.

Ana Luisa Vogrinc, 5. a

E	K	V	I	S	Č	J	Ž	M	K
N	A	C	I	N	S	U	M	K	R
Č	M	S	Č	A	D	R	E	R	M
K	C	E	I	Š	B	Č	A	E	B
A	D	M	S	R	N	E	Z	S	L
R	H	E	E	A	O	K	T	N	I
M	L	V	B	N	H	V	A	I	S
P	H	O	Ž	T	L	C	K	C	I
A	G	K	Č	S	G	O	T	E	Č
R	J	U	E	T	L	O	Ž	A	K
I	L	B	R	E	Z	O	V	K	E

BUKOVEM, BREZOVKE, LISIČKE, SIROVKE, GOBANČEK, MRAK, KRESNICE, MUŠNICA, JURČEK, SIVKE, PLES, ŽOLNE, TAKT, RDEČ, LUČ, ŽOLTE, PARI

Mark, 5. b

ODNOS DO NOVEGA SOŠOLCA

Vsako leto v razred dobimo novega sošolca, ki mu je slovenski jezik težak in nič ne razume. Zato mu je gotovo težko.

Novemu sošolcu ali sošolki se na začetku nekateri smeji, saj ga (je) ne poznajo. Še posebej, če je pripadnik drugega naroda. Ko pride med nas nov učenec in se hoče z nami igrati, se mnogi umaknejo, ga (jo) ignorirajo, vržejo iz igre. Večina pa ga zafrkava. Nihče se noče igrati z njim, sedeti zraven in se držati za roko, nočejo biti z njim v skupini. Toda to ni prav! Dati mu morajo priložnost! Ko ga bolje spoznajo, se vse spremeni. Vsi mu hočejo pomagati in so prijazni do njega.

Mislim, da o novincu ne bi smeli govoriti tako, ampak bi mu morali olajšati nov začetek.

Zoja Murn, 5. a

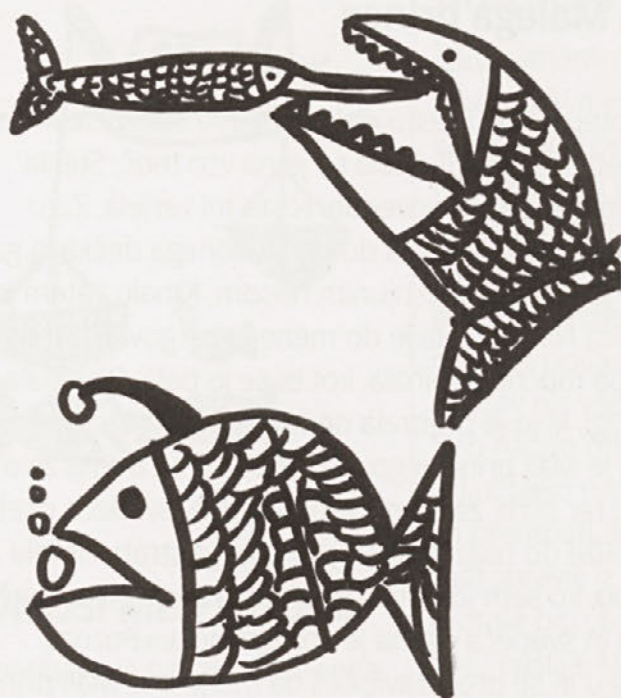

Spoznala sem Malega princa

V soboto sem se potepala po mestu. Pri kapiteljski cerkvi se mi je prikazala čudna, svetla oseba. Bleščala se je na vso moč. Stekla sem do staršev in jima to želela povedati. Nista mi verjela. Zato sem ju povlekla za roke in ju spravila do nenavadnega dečka, a ga nista videla, čeprav je stal tik pred njunim nosom. Kmalu zatem je prišla moja prijateljica Nika. Stekla je do mene in mi govorila o tej čudni osebi, vmes pa močno sopihala, kot bi se je bala. Povedala mi je tudi o novi knjigi, ki jo je prebrala nedolgo nazaj, saj zelo rada bere. Naslov ji je Mali princ in govori o fantiču, ki živi na zelo majhnem asteroidu ter skrbi za edinstveno vrtnico. Svetleča oseba je prihajala vedno bližje do naju in postajalo naju je strah. Hotela sem zbežati! A ravno, ko sem jo hotela ucvreti stran, je Nika končala s pripovedovanjem in svetleča oseba je spregovorila: »Poznaš me?« Stopil je do naju in se predstavil, češ da mu je ime Mali princ. Nisva mu verjeli, Nika pa je celo komentirala, da je videti čisto drugače kot v knjigi. Malo je zardel, nato pa sva ga prosili, naj nama pripoveduje o sebi, da se prepričava, da je res Mali princ. Začel je govoriti o boi, ki je požrla slona, o backu v škatli, ljubi vrtnici, o letalski nesreči svojega prijatelja, o pijancu in geografu. Takrat sva z Niko spoznali, da je pravi Mali princ. Nato naju je povabil, da z njim obiščeva njegov planet in se prepričava o resničnosti njegovega pripovedovanja. Z Niko sva bili navdušeni in takoj sva privolili. Najini starši so šli na kavico v bližnji lokal in naju nekaj časa gotovo ne bodo pogrešali, z Niko pa sva se odpravili na potep po vesolju.

»Kako boljše popoldne od najinih staršev imava,« sem prišepnila prijateljici. Mali princ je slišal moje besede in se rahlo zasmel. Vzleteli smo, leteli smo mimo planetov različnih ljudi; mimo pijanca, geografa, kralja, ki ne vlada nikomur ... Ko smo prispeli na njegov planet, sem najprej zagledala pristrčno kravico, ki je skakljala po travi, malo pred njo je tekal bacek, ki pa se je ob našem prihodu skril v škatlico. Ko smo izstopili iz male vesoljske ladje v obliki krone, sem zagledala še tri male vulkane, a najlepša stvar na planetu Malega princa je bila njegova vrtnica. Ko sva si jo z Malim princem ogledovala, sem mu rekla, da takšne vrtnice še nisem videla. Mali princ mi je odvrnil: »Ja, nekaj posebnega je, ker je moja.« Žal smo morali planet zapustiti in mali bacek je ob slovesu nežno meketal. Tako sva se z Niko odpravili nazaj na Zemljo. Ko sva se spet znašli na Kapiteljskem griču, sva zagledali najine starše, kako naju zaskrbljeno iščejo. Povedali sva vse čisto po resnici, a nama niso verjeli. Mali princ je imel prav, odrasli so čisto brez domišljije. Prepričani so bili, da samo želiva vzbujati pozornost. In še nekaj! Veste, kaj mi je zaupal Mali princ? Če hočete videti, morate gledati s srcem!

Iza Zbačnik, 5. c

MESEČEV PLES

V vsem širnem vesolju, sredi svetlih zvezd,
med planeti začel se
je Mesečev ples.
Zvezdni utrinki so svetlobo dajali,
meteorji pa skupaj ritem trkljali.

Plesali in peli, veseli vsi,
Venera, Zemlja, tudi
Mars se vrti.

Pluton ob strani je stal,
gledal je malo vstran,
ni hotel priznati, da ga je sram.
Njemu pa najbolj všeč je bila
tista s kraterji, to se pozna ...

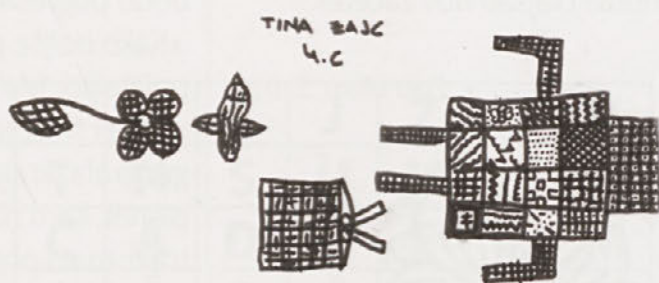
To Luno, po kateri se ples imenuje,
poprosi za trenutek lepe rožnate plati.
A ta prava Mesečnica nič ne pusti,
pravi, da pleše samo za ljudi,
ko ponoči, z zvezdami, na nebu bedi.

Aja Koncilijs, 5. c

Tudi živali potrebujejo ljubezen

Ljudje prevečkrat zavržejo živali. Ponavadi, ker jim ne služijo več ali pa, ker se jih naveličajo. Po mojem mnenju jih moraš imeti večno rad. Tudi v naši družini imamo psa. Vsi v naši družini pravimo, da smo moja sestra, brat in jaz mamičini biološki otroci, naš Darcy pa posvojen otrok. Z živalmi bi morali ravnati lepše. Tako smo tudi mi zbirali hrano za zavetišče na Zajčjem vrhu., kjer bivajo zavržene živali. Nekaterim lastnikom namreč ni mar za pse. Imajo jih le pred hišo, privezane na verigo. Lahko bi se zamislili, kako bi bilo njim, če bi z njimi tako grdo ravnali. Večkrat me kar srce boli, ko to vidim. Nekateri živali celo zavržejo in potem lačne tavajo naokoli. Nikoli nisem in ne bom razumel tako neodgovornih lastnikov. Če ne mislijo skrbeti za živali, potem ne vem, zakaj jih sploh kupujejo. Tako jim samo uničujejo življenje. Tako kot ljudje tudi živali namreč potrebujejo ljubezen in skrb. Potrudimo se, da bomo z njimi čim lepše ravnali. In kakšen je tvoj odnos do živali?

Tim Štrasberger, 5. C

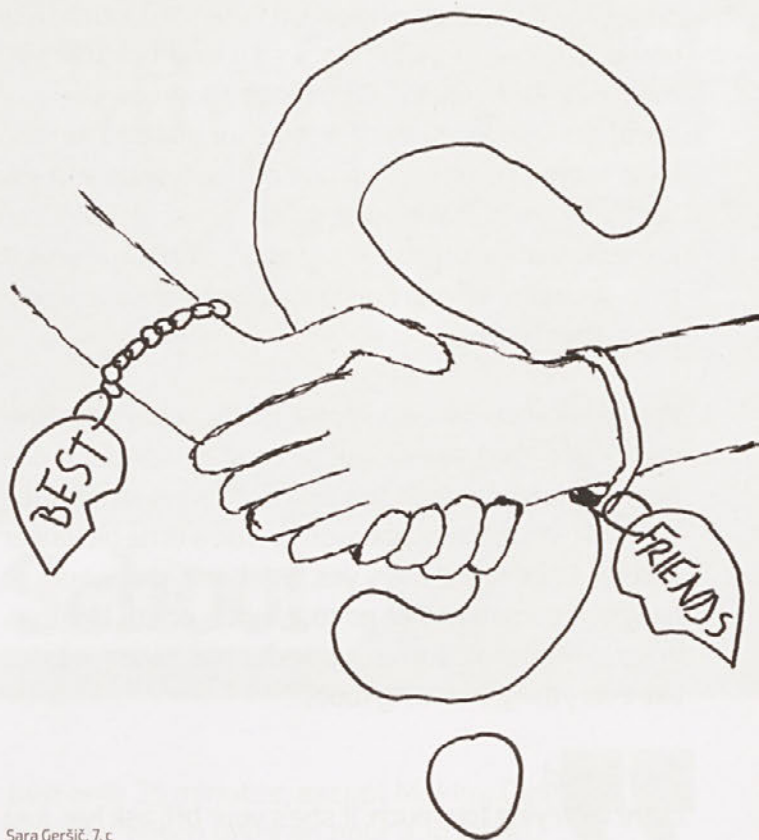

English pages

RELATIONSHIPS

In our life time we go through many different types of relationships. The first one begins with our mums when we're still in her womb. And once we're born we embark on a relationship journey, from parents – child relationship to the relationships between siblings, friends, school-friends, boy-friend – girl-friend relationship and teacher-student relationship. Being teenagers, two kinds of relationships are very important, friendship and boy-girl relationship. *Below, you can read two stories. The first one is a real one taken from a teenage internet site and year 9 students gave advice to this boy in love with his best friend. The second one is made up, but can become real under certain circumstances.*

"So I have known this girl since the 4th grade... Her and I have always been really close (to the point where teachers asked if we dated, and friends told us we should) but she never seemed interested in dating... Always saying "nahhhh" or some way to end that idea. I am a junior in high school now and her and I are still very close. I really think I love her, yes I know high school is a confusing time for teens and all but I have cared about and crushed on this girl for years and years without telling her. She will tell me once in a while that I am her "best friend" and "like her brother" and other things that hint to me being friend zoned by her. She recently she broke up with her boyfriend who she was miserable with and she had me and 4 other people over her house about 2 weeks after the breakup. As the night progressed her and I sat more and more together, closer and closer to the point where at the end of the night her and I were laying on a beanbag together looking into each other's eyes just talking, we were holding hands with our fingers linked together and she was resting her head on our linked hands. Eventually we had to get up cause everybody had to leave and everyone left and it was just me, her and one other girl. She hugged the girl goodbye and hugged me goodbye but it was a really long hug. I really felt like I almost was

Sara Geršič, 7. c

going to kiss her, we had stopped hugging and my arms were over her shoulders and we were just looking in each other eyes again. A few days later she sent me a list of all my traits. The list consisted of how I have a great smile, I'm funny, nice, truthful, very down to earth and easy going... It is a pretty long list. ANYWAYS, and the end of the list, the final bullet was "you're my best friend". I am extremely puzzled and confused by these actions, she loves spending time with me and really seems happy when she is with me, but still calls me a "best friend" and says she is like my "sister". I don't want to risk this close friendship I have with her but I want to know opinions of other people. Does she like me? Or am I doomed to be just her "best friend". The way she acts towards me I interpret both ways, it seems like she likes me back yet also seems like she really thinks of me as a best friend. I understand it was only holding hands but that has never happened with her before and I am not a very confident guy when it comes to asking girls out, I always miss hints and am bad at understanding females in general."

Now read the advice given by year 10 students.

You will never know if you don't take a risk! I think you should tell her because she might be feeling the same way. Even if you think she doesn't like you, you did say you aren't good at taking hints, so it might be that you missed it. And you should tell someone because it is never good to keep your feelings for yourself for too long. Maybe you could tell one of her friends and ask her if she could make some subtle hints. BUT she will like it way more if you tell her yourself because most girls like boys who are romantic and are able to express their feelings.

I think you should wait a little until she really gets over her ex and then slowly, not directly (!), ask her if she wants to have sth with you, and if she says she doesn't want to (which I think she won't), wait a little bit longer and try later. If she says yes, ask her if she wants to hang out sometimes or go to a movie or sth like that, or go to McDonalds' (that works for me, 'cause women like everything including food).

Dear friend,

U are worrying too much. If she's your bff, ask her. Just do it, bro! You won't risk your friendship if you tell her that you like her. Who wouldn't like to hear that somebody likes you? So, ASK HER!

Hi,

I read your post and I think you really should ask her out, even if she says no, don't be sad, just say "Ok, I understand." If you don't want that to happen, wait for the perfect moment, the perfect situation so she doesn't reject you. For example, you should point her in this direction, it worked for me and I hope it works for you, too.

As I can see you're in a very difficult situation. I suggest you stay in a friend-friend relationship; it's a little bit too soon for dating.

No pain no gain! If you don't risk, you will never know if she likes you that much. What is she's only testing if you're brave enough to ask her out? She clearly likes you. Ask her out! If you are only BFFs, you don't need to change a lot. You don't need to date to be a couple. Go

for it! Take a chance! In Slovenia we have a saying – a missed chance never comes back. JUST DO IT!

Hi,

Wow, when I listened to the letter I thought it was a scene from a movie! It's a very tricky problem, but I think you should wait a little longer with asking her out on a date. Maybe you two could go to the movies as friends cause you'd see the signs she gives you. If she doesn't stop with those signs, tell her how you feel and listen to her side too. But remember you're risking a relationship you won't be able to fix if she doesn't feel the same way about you.

Don't be shy! If she's really that good of a friend, then she will understand that you love her. There's 80% chance she won't reject you. You two held hands, so she probably loves you. She says that you're her best friend because she is also shy to say that she loves you. Buy her flowers or take her to the movies. Just do something that she'd like.

You should keep things as they are and don't complicate them. But you could tell her she's your best friend, too.

She probably thinks you're cute and attractive, but she's friend zoning you every time she calls you a bro or bff. You should tell her that you think she's pretty, but I don't think you should tell her straight up 'I love you'. Maybe send her nice good night texts. If she's a good friend, she'll understand.

Dear stranger,

I understand your problem. I think the best thing to do is to tell her. It seems to me she likes you too.

If she's your best friend, she'll keep hanging out with you even if she doesn't love you the way you love her. And yes, it'll be awkward in the beginning, but what if she loves you back, if she wants to be more than just friends? If you don't tell her, you will never know how she really feels about you.

If you tell her, you need to say that you still want to be friends with her even if she doesn't feel the same. Just to make sure you don't lose her as your best friend. Anyway, I hope my advice helped. Good luck!

Emma's Dream School

The story is about Emma and her school. Her school is very different from ours. She goes to her dream school. She goes to Louvre Primary School. But like us, she has problems...

»Hi, I'm Emma and welcome to Louvre Primary School. We have a lot of different teachers and very modern classrooms. On Wednesdays we also have a special class, where we learn about famous artists and their paintings.«

Emma's favourite thing about her school is their small rooms. In those they have got a toilet, a personal bed (in case they are tired), a TV, a kitchen, which is very small. They also have iPads and free Wi – Fi. »The school is in a shape of Louvre – half the school is under the ground. Upstairs there is a reception for pupils, who need a card for unlocking their rooms. So, in case they lose it, they can go to the reception and get an extra one.«

Emma's school day is very exciting. They have many different subjects, such as: The History of Art, Modern Art, French vs. English, Acting, Dancing and Making Desserts with Nutella. All classes

last only 25 minutes, except Making Desserts with Nutella, which lasts an hour and a half.

»My school day starts with Modern Art, followed by Making Desserts with Nutella. And I really enjoy this class. After that I have free time, so I can go for a rest in my room. Next I have French vs. English, and after that I have The History of Art. Than I have lunch with my friends. And I go home around half past twelve.«

There's something we forgot – Emma's friends. Her best friend is Kylie. They have been best friends since kindergarten. After school Emma usually goes to Kylie's place. They never fought before until now. In their school there was a new student...

»Oh my god, that new guy is so cute,« Emma said.
»I know, and his name is Justin, Emma,« Kylie said.
»I bet he likes me,« Emma was convinced.
»That's a joke, Emma! He likes me!« Kylie disagreed.
»I'm going to win anyway, but still good luck.«
And Emma walked off into the classroom. But she couldn't concentrate on her English or French. She was thinking about Justin and Kylie. She was also worried because Kylie was in class with Justin...

»As you know, English has many different accents... Emma, what is wrong, why are you crying?« the teacher asked.

»It's nothing, really,« Emma lied.

»Why don't you come to my office after class, alright?« she said.

»Ok.« Emma replied.

The teacher continued »So, where were we? So, French on the other hand...«

»Now I need a really good excuse, or should I tell her the truth?« Emma thought.

Emma was still very worried, but she also felt relieved that she could finally tell someone. She just hoped Kylie would still be her best friend. When the school ended Emma and Kylie met in front of the teacher's office. Emma was surprised, she wasn't expecting to see her there. She thought there would be just her and the teacher.

»Hello,« the teacher said to us.

Then we both agree that we need a piece of advice on Justin. She listened to every word we said. In the end she told us that we had to decide what was more important – our old friendship or a new boy at school?

When they walked home that day they thought about every word the teacher had said to them. They were sad and worried and they didn't know what to do. Emma was thinking who to choose – Kylie or Justin...

»I'm so confused. If I choose,...« She was still thinking when...

»Oh, my phone is ringing – it's Kylie. What? It's an emergency? Ok, I am coming!«, Emma said.

»Right, what is it?« Emma asked Kylie.

Kylie hugged me and we both knew the solution of the situation.

So they talked and agreed that no boy can ruin their friendship. Boys come and go, but true friends stay forever.

»I'll always be there for you. Now let's go say thank you to the teacher,« Emma said.

»I agree. Our teacher is the best, now let's go.«

Neža Bobnar, Ana Siročič, Nina Knoll; 7. b

Novo mesto crossword

In the last issue of Najča you were set a challenge to do a crossword on Novo mesto. Students who managed to solve it are: Matevž Plisson, Urban Malavašič, Fran Biličič, Neža Keglovič, Tomo Testen, Rok Rudman, Anže Gorjanec, Andraž Klobučar, Sebastjan Prus, Živa Starešinič, and Danila Prah. All the above students are invited to collect their prizes at Mrs Čengija's room.

And here's another challenge for you. Do the following crossword on adjectives, hand it in to Mrs Čengija in a week's time after the new issue of Najča is published. A prize awaits you!

The Gruffalo

The mouse and the Gruffalo are going for a walk. The Gruffalo is walking after the mouse. Every animal sees the Gruffalo and says: »Goodbye little mouse!« At the end the mouse says: »I am hungry. I like a gruffalo cake!« And the Gruffalo runs away. He is afraid of the mouse.

Džemal Rustemi, 3. c

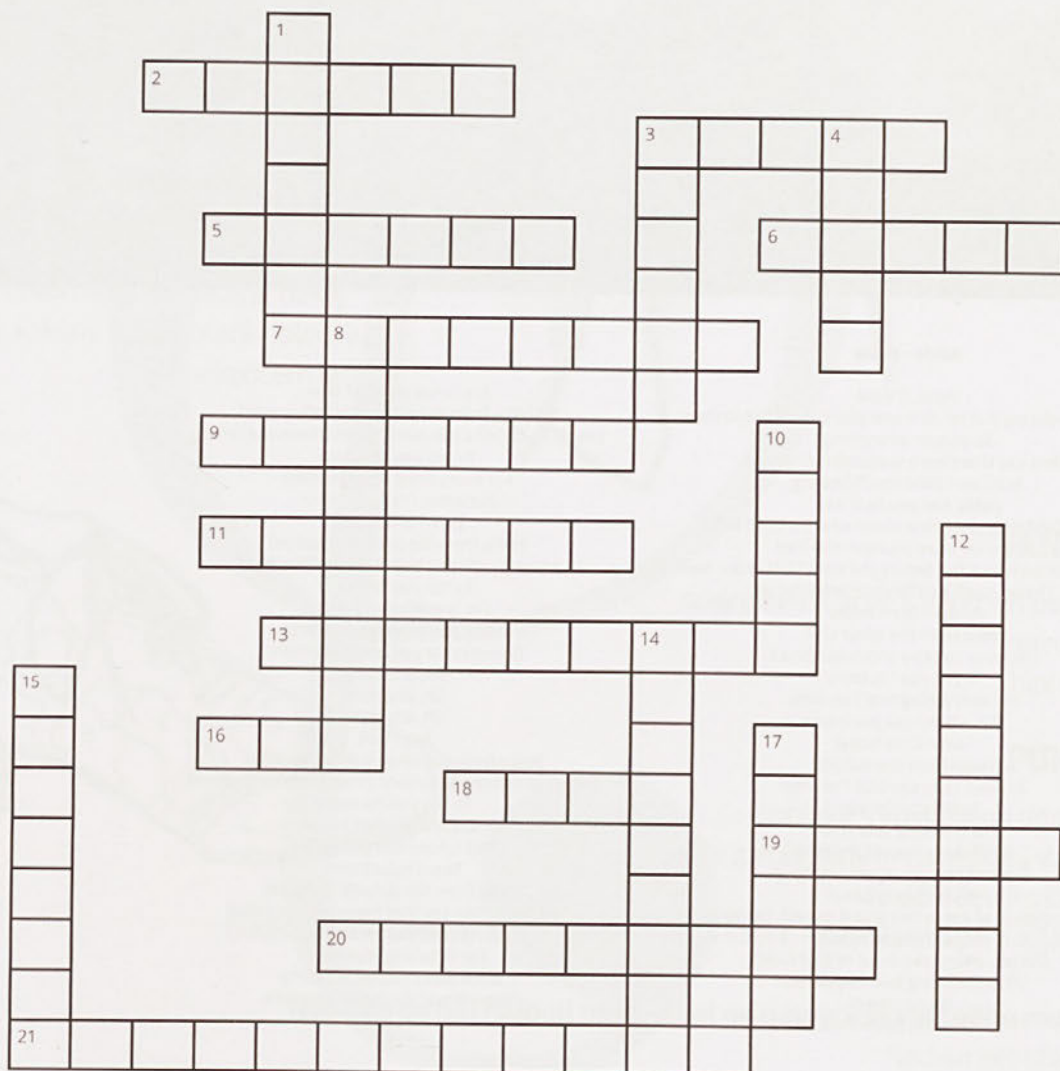
HOW DO YOU FEEL WHEN

ACROSS

- 2 you get ready to go to bed
- 3 you laugh
- 5 you are all alone
- 6 you have nothing to do
- 7 you don't want to change your mind at all
- 9 you have a big problem
- 11 you don't drink at all
- 3 you see something extremely ugly, slimy
- 16 you cry
- 18 you don't feel well
- 19 someone takes your ice-cream
- 20 you win something for the first time
- 21 someone betrays you

DOWN

- 1 I have something that you want
- 3 you don't eat at all
- 4 you get a good grade for your hard work
- 8 a huge bear chases you in the woods
- 10 you run fast for 40 minutes
- 12 you fall in love
- 14 you talk all the time
- 15 you get excited about something
- 17 you see something strange

GLASBENA LESTVICA

Glasbena lestvica je naša stalnica in brez nje bi si Najčo marsikdo predstavljal. Za glasovanje za naj pesem - tujo in domačo - je poskrbela učiteljica Sonja Čibej, za kar se ji zahvaljujemo. Pa pogledjmo zmagovalce!

Tuja lestvica

1. ADELE: HELLO -- 41 glasov
2. JUSTIN BIEBER: SORRY -- 30 glasov
3. JUSTIN BIEBER: WHAT DO YOU MEAN -- 15 glasov

Domača lestvica

1. DMP: KOMU ZVONI -- 28 glasov
2. MODRIJANI: TI MOJA ROŽICA -- 26 glasov
3. DMP: OTROK -- 19 glasov

Tomo Testen, 8. b

Adele - Hello

Hello, it's me
I was wondering if after all these years you'd like to meet
To go over everything
They say that time's supposed to heal ya
But I ain't done much healing
Hello, can you hear me?
I'm in California dreaming about who we used to be
When we were younger and free
I've forgotten how it felt before the world fell at our feet
There's such a difference between us
And a million miles
Hello from the other side
I must've called a thousand times
To tell you I'm sorry
For everything that I've done
But when I call you never
Seem to be home
Hello from the outside
At least I can say that I've tried
To tell you I'm sorry
For breaking your heart
But it don't matter, it clearly
Doesn't tear you apart anymore
Hello, how are you?
It's so typical of me to talk about myself, I'm sorry
I hope that you're well
Did you ever make it out of that town
Where nothing ever happened?
It's no secret
That the both of us

Are running out of time
So hello from the other side (other side)
I must've called a thousand times (thousand times)
To tell you I'm sorry
For everything that I've done
But when I call you never
Seem to be home
Hello from the outside (outside)
At least I can say that I've tried (I've tried)
To tell you I'm sorry
For breaking your heart
But it don't matter, it clearly
Doesn't tear you apart anymore
Oh, anymore
Oh, anymore
Oh, anymore
Anymore
Hello from the other side (other side)
I must've called a thousand times (thousand times)
To tell you I'm sorry
For everything that I've done
But when I call you never
Seem to be home
Hello from the outside (outside)
At least I can say that I've tried (I've tried)
To tell you I'm sorry
For breaking your heart
But it don't matter, it clearly
Doesn't tear you apart anymore

DMP - Komu zvoní

tri sestre v labirintu
stoli na cesti
plešasta pevka
komu zvoní
ženska v rdečem
svetloba v avgustu
umazane roke
znova najdeni čas
komu zvoní čas nedolžnosti
sonce vzhaja in zahaja
potres vzhodno od raja
pod svobodnim soncem
severni sij
sonce vzhaja in zahaja
potres vzhodno od raja
pod svobodnim soncem
vojna in mir
hlapci na klancu
hiša lutk v labirintu
prva hiša na marsu
rdeči sneg
lepa vida na trgu
zvenenje v glavi
vampir z gorjancev
tujec hiša duhov
komu zvoní čas nedolžnosti
sonce vzhaja in zahaja
potres vzhodno od raja
pod svobodnim soncem
severni sij
sonce vzhaja in zahaja
potres vzhodno od raja
pod svobodnim soncem
vojna in mir

>Karolina Blagojević

MODA

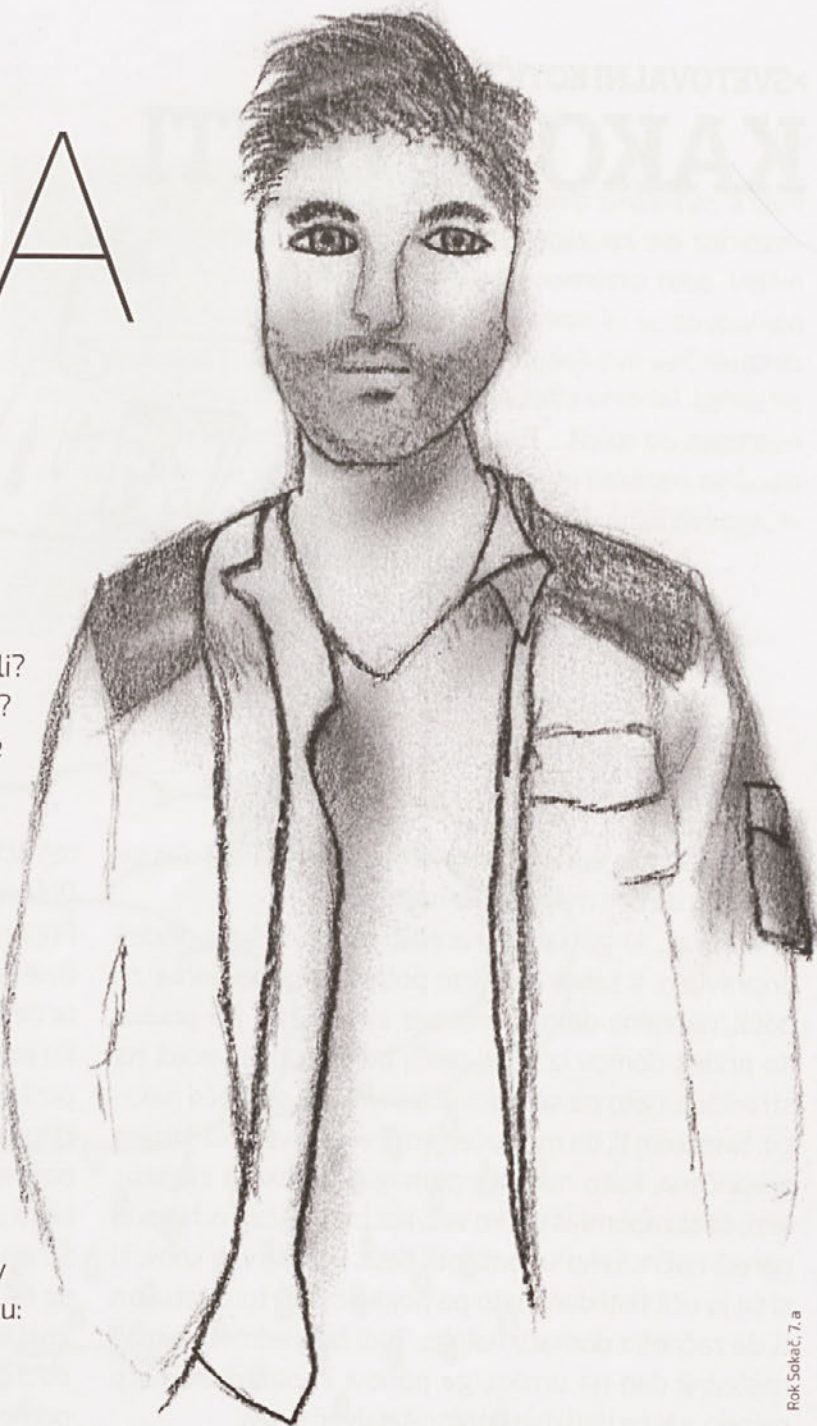
Se sprašujete, kaj bi oblekli?

Kaj je v trendu?

Punce imamo mnogo težav s tem, ker se ne moremo odločiti, katero majico naj spravimo nase, katero ličilo uporabiti, da ne bo preveč nakičeno ...

Potem pa so tu še fantje, ki jih večinoma stil prav malo briga. Važno, da imajo na sebi debelo jopo z žepi, v katere kar naprej skrivajo roke, da se slučajno ne bi razkrili umazani nohti, za povrh pa si nadenejo še kapuco na glavo, ker jim nova pričeska ni všeč ...

Tudi letos so priredili pariški in newyorški teden mode, in tukaj je nekaj namigov, kakšne kose oblačil obleči v prihajajočem letu:

Rok Sokač, 7. a

Ula Zelnik Gregorčič, 9. a

FANTJE

srajce bele barve z vzorci in potiski
retro stil
hipi slog

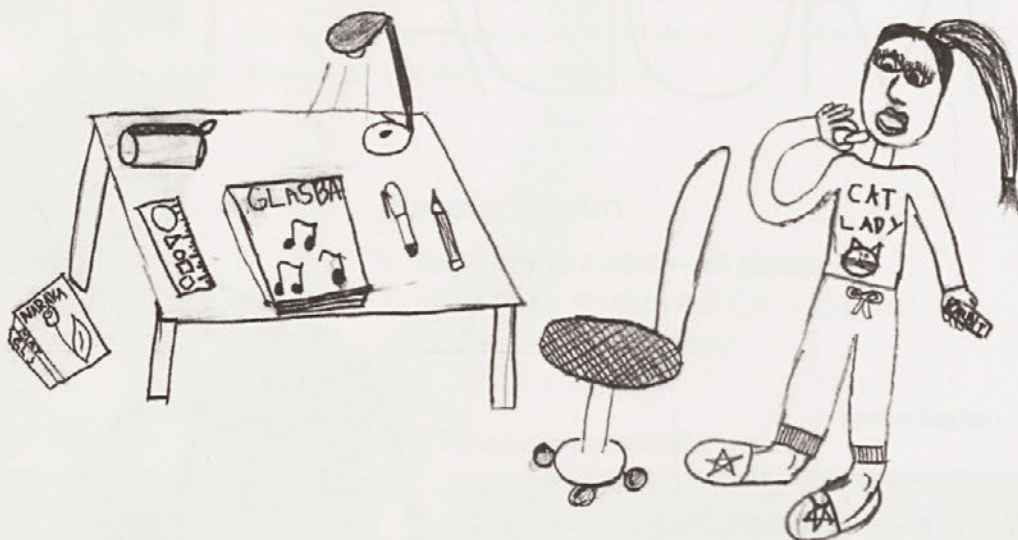
PUNCE

obleke s kovinskimi dodatki
majice z vojaškimi in živalskimi vzorci
klasični čevlji s čipko
(zaželjeni so kosi oblačil s potiski cvetja in črt – popularno pri Italijanih)

Nad čim so bili najbolj navdušeni na newyorškem tednu mode?

Nad street stilom.

KAKO SE UČITI

Nika Zajec Gabrijelčič, 6. c

Veliko je otrok, kot si ti, zato ti bom povedala, kako se učim jaz, da bi ti mogoče pomagalo.

Prvi korak, ki ga lahko narediš, je, da v šolo prideš pripravljen, s seboj imej vse potrebne pripomočke za pouk, narejene domače naloge in poslušaj pri pouku. Ko prideš domov iz šole, nekaj pojej, popij in pojdi na stranišče, nato pa se pojdi učiti in naredi domačo nalogo. Svetujem ti, da med učenjem žvečiš žvečilko. Nisem prepričana, kako natanko pomaga, a lahko ti zagotovim, da si zapomniš veliko več, kot bi si običajno. Najprej naredi načrt, kako se boš lotil dela. Ponovi vso snov, ki si se jo učil tisti dan, nato pa pojdi po načrtu. Svetujem ti, da začneš z domačo nalogo. Tudi če predmeta nimaš naslednji dan na urniku, ga ponovi in naredi domačo nalogo, saj se tisti dan spomniš največ snovi.

Ko končaš domačo nalogo, zopet sledi načrtu. Načrt naj vsebuje vse domače naloge, za kateri predmet in kaj moraš narediti, katere predmete se moraš učiti, katere vaje boš naredil ... Ko napišeš vsako posebej na list ali planer, zraven naredi majhen kvadratik in po opravljenem delu vanj naredi kljukico, da boš vedel, kaj si že opravil in kaj še moraš.

Ko se učiš, vedno imej na mizi vse pripravljeno. Če potrebuješ poleg zvezka in učbenika tudi kalkulator ali delovni zvezek ali kar koli drugega, si to pripravi, da ti ne bo treba pripomočkov naknadno iskati. Vsako vstajanje te vrže iz koncentracije in vedno znova boš potreboval čas, da se boš ponovno skoncentriral.

Vedno se uči na istem prostoru ob približno enakem času. Prostor naj bo pospravljen, prezračen in ravno prave temperature. Ne sme biti premrzlo, saj se ne mo-

reš učiti, če te zebe, če pa je pretoplo, postaneš zaspan. Obleci se lahkotno, v kakšno trenirko ali kaj podobnega. Priporočam, da ne oblečeš kavbojk ali tesnih majic, saj ti ne bo preveč udobno. Če imaš dolge lase, si jih spni, da te ne bodo motili, in si dovolj osvetli delovno površino. Ko končaš učenje, pa naj bo to branje, delanje izpiskov, poslušanje posnetkov ali karkoli drugega, si še isti dan pripravi šolsko torbo za naslednji dan in poskrbi, da si boš spakiral vse, kar naslednji dan potrebuješ, in na hitro ponovi predmete naslednjega dne.

Še en zelo pomemben in zelo učinkovit nasvet. Nikoli se ne uči več ur skupaj. Uči se 30 minut do 1 ure in nato imej kratek odmor za malico, pijačo, stranišče. Traja naj od 5 do 10 minut. Vsake toliko pa si le vzemi malo daljši odmor za sprostitev, oglej si svojo najljubšo serijo, igray se z domačim ljubljencem, riši ali karkoli rad počneš.

Če česa pri učenju ali domači nalogi ne znaš, naj ti ne bo nerodno za pomoč prositi prijatelja ali pri uri vprašati učitelja, pobrskati po spletu ... To pa ne pomeni, da če pri domači nalogi, npr. pri matematiki, ne veš rešitve za račun, lahko le prepíšeš rezultat, saj si iz tega ne boš nič zapomnil.

Zelo pomembno je, da greš pravočasno v posteljo, da boš naspan za naslednji dan. Tik preden greš spat, še vse na hitro ponovi v glavi, saj to med spanjem vse »premelješ« in skoraj vse si boš zapomnil do naslednjega dne.

Upam, da ti bodo moji nasveti pomagali in vso srečo pri učenju!

Veronika Avbar, 8. a

Težave s samozavestjo

Že kar nekaj časa imam težave s samozavestjo, zato si težko najdem prijatelje. Težko mi je še posebej med odmori, saj se takrat vsi družijo s svojimi vrstniki, jaz pa ostanem sam. Ne vem, kako naj se opogumim in se zbližam s kakšnim vrstnikom, saj imajo vsi svojo družbo, jaz pa se bojim, da me ne bodo sprejeli. Kako naj to premagam in si končno najdem prave prijatelje?

Vem, da se je težko opogumiti, saj se bojimo zavrnitve, a sam pri sebi se moraš odločiti, da boš vsaj poskusil biti samozavesten, ker nihče ne more tega storiti namesto tebe. Veliko ljudi se boji zavrnitve, zato se zaprejo vase in se spopadajo z osamljenostjo. Moj nasvet je, da si najdeš čim več skupnih dejavnosti, preko katerih se lahko povežeš z vrstniki. Lahko se ukvarjaš s športom, glasbo, umetnostjo ... Nekje bo zagotovo nekdo, s katerim se boš razumel. Morda te nekateri ne bodo spustili med svoje prijatelje, a zagotovo boš našel nekoga, ki mu boš lahko zaupal in bo tvoj prijatelj. Vso srečo!

Nuša Brezovar

Neža Keglovč, B. c

Zdrava prehrana

KOTIČEK KUHINJE

Če ste pristaši zdrave hrane, lahko v našem kotičku dobite nekaj idej in receptov za zdravo prehranjevanje.

ČIČERIKIN NAMAZ ali HUMUS

1 skodelico kuhane čičerike
1 žličko olivnega olja
1/2 limone
1 strok česna
1 majhen ščepec popra
1/3-1/2 žličke soli
peteršilj, korenček, čebula, sezam, čili, druge začimbe ...

Priprava: V mikser daj čičeriko (brez tekočine), olje, stisni pol limone, strt strok česna, sol in poper, vse skupaj dobro zmiksaj in namaz je tu. Če se slabo maže ali je pregost, dodaj žličko vode.

KORENČKOVI PIŠKOTI

1/2 kg moke
25 dag naribanega svežega korenja
25 dag maslo
1 pecilni prašek
domača poljubna marmelada z zmernim deležem sladkorja

Priprava: Iz navedenih sestavin vmešaj piškotno testo, ga razvaljaj na 1 cm debelo, s kozarcem izreži kroge premera pribl. 10 cm. Na vsak krog daj žličko kvalitetne domače marmelade, ga prepogni in rob zadelaj s pomočjo vilic. Peci približno 20 minut na temperaturi 170 stopinj.

SMUTIJI

Čokolada

4 banane
2 žlici arašidovega masla
1 žlica kakava
4 datlji
200 ml kokosove vode

Božični smuti

1/8 žlice vanilije v prahu
3 banane
1/4 - 1/2 žlice cimeta
ščepec muškatanega oreščka
ščepec mletih klinčkov
250 ml rastlinskega mleka

Pina Colada

1 srednje velik kokos
1/2 manjšega ananasa
1 banana
1/2 skodelice ledu

Rumenko

2 manga
1 banana
1 breskev
sok 3 pomaranč

Tropic

1 mango
2 pomaranči
2 banani
1/3 ananasa
300-400 ml kokosove vode

Zelenjavček

1 paradižnik
1/2 solatne kumare
1/2 stebila zelene
1 pest zelene solate ali špinače
po želji 1 kockico čebule
1 dl vode

Nasveti

! Jej tudi stvari, ki so zdrave, ne samo tiste, ki so ti všeč.
Izogibaj se prevelikemu deležu sladkorja, maščobam, skritim maščobam in slani hrani.
Ne jej veliko rdečega in predelanega mesa.
Priporočam temno čokolado. Če ne maraš grenke (70 %-80 %), lahko poskušaš 50 %-60 %.

V maju 2016 bo na novomeški Loki potekala znamenita Regata, kjer bosta nastopila najboljša čolna z univerz Oxford in Cambridge.

Najboljši učenci šolskega leta 2015/2016 predmetne stopnje bodo med poletnimi počitnicami pomagali pri beljenju šolskih učilnic.

V prejšnjih letih smo dobili veliko pritožb s strani staršev in učiteljev zaradi valete. Na podlagi pritožb zaradi pogoste odsotnosti od pouka zaradi priprav na valeto se je vodstvo šole odločilo, da od letošnjega leta naprej valete ne bomo več prirejali.

Sporočamo, da bo OŠ Grm z naslednjim šolskim letom začela s prvoseptembrskimi testi. Pisali jih bomo vsakega 1. septembra, in sicer dve šolski uri, tema oz. predmet pa bo vnaprej določen. V testu bodo ocenjevali vso snov določenega predmeta, ki smo jo jemali prejšnje leto.

En dan v mesecu marcu bomo učenci in zaposleni na šoli zamenjali vloge. Učenci bomo učili, spraševali, razlagali snov, kuhali in čistili učilnice, učitelji pa poslušali in odgovarjali na zastavljena vprašanja.

A veste, da letos na našo šolo pridejo Francozi?? Večina slovenskih šol se je odločila za menjavo učencev z drugimi učenci po svetu. Slovenija sodeluje z učenci iz Francije, Nemčije, Avstrije, Madžarske in Hrvaške. OŠ Grm se je odločila za Francijo, ker ima toliko raznolikosti in se da o tem veliko naučiti. To se bo zgodilo šele aprila. Zmenili so se, da mora iz vsakega razreda oditi v Francijo en učenec, ne glede na to, kakšen uspeh ima. Če ne bo nobenega prostovoljca, bodo morali učence izbrati naključno. Na to izobraževalno pot gre vsak učenec za 4 leta. V tistem času spoznava nove prijatelje in dobiva izkušnje z jezikom in kulturo. Tako bo izlet nekaj dobrega za vsakega učenca, ko pride nazaj, pa ga čaka posebna dobrodošlica na naši šoli.

Meseca aprila nas bo obiskal predsednik Republike Slovenije Borut Pahor, da ugotovi, če se je šolski pouk kaj spremenil.

Naslednje šolsko leto bo šola organizirala dan za zbiranje denarja. Na šolskem igrišču bomo predvajali filme, izvajali akrobatske trike in pobirali vstopnino, prodajali bomo hrano in pijačo ter razne druge stvari. Denar bomo podarili pomoči potrebnim, nekaj pa bo obdržala šola.

Recept za boljše odnose

Sestavine:

- 1 lonec potrpežljivosti + aroma spoštovanja

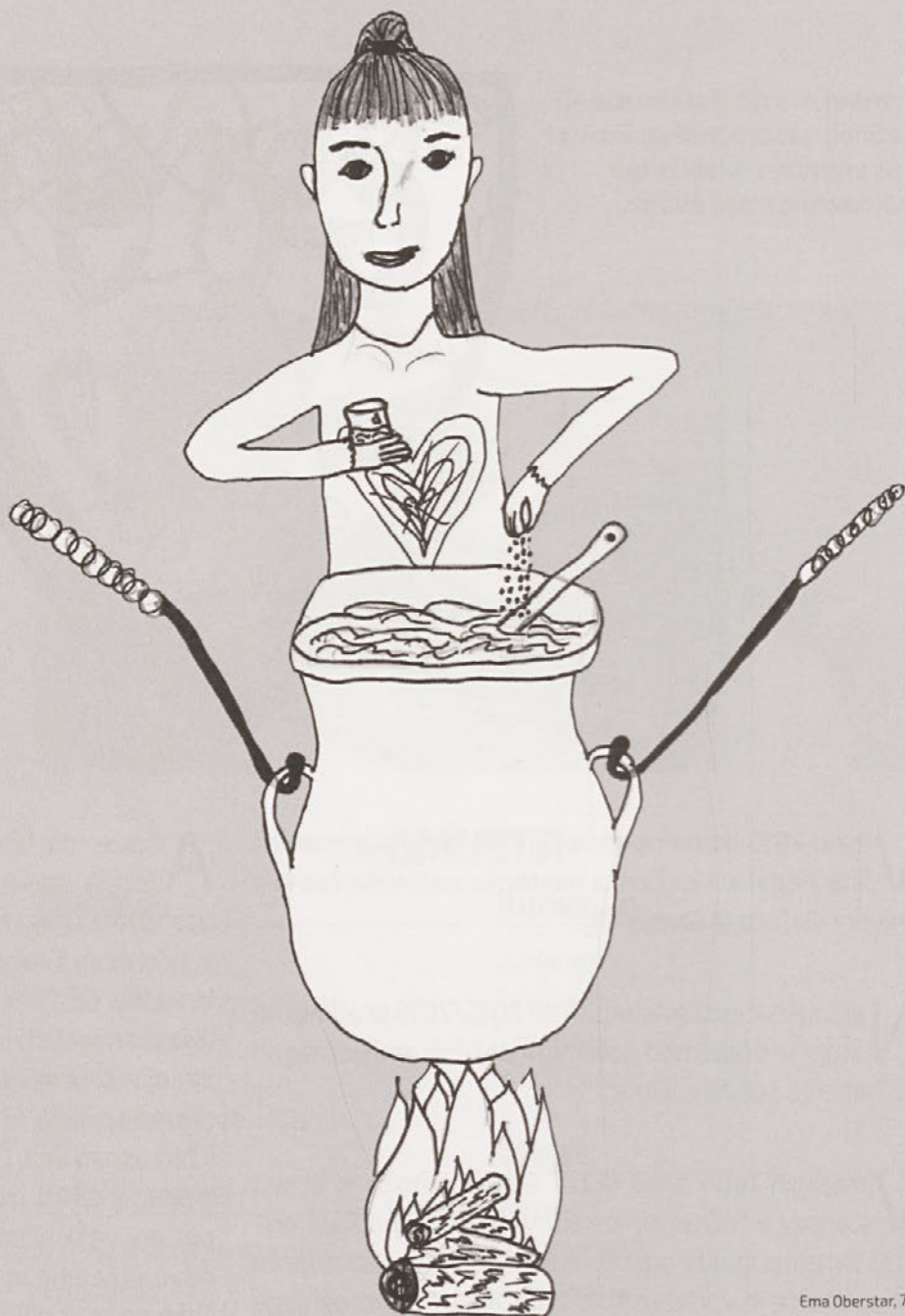
V vsakem odnosu je zahtevana potrpežljivost. Kadar se pogovarjamo in smo že naveličani prijateljevega tarnanja ali pa ne pridemo do besede, v primeru, da nas vrstnik kar naprej prekinja, preprosto počakamo na trenutek, ko bo končal s svojo pripovedjo in se čimprej vključimo v pogovor. Težko je biti potrpežljiv, vendar z več poskusi lahko uspe vsakomur. Če smo potrpežljivi do vrstnika ali koga drugega, mu hkrati izkazujemo tudi spoštovanje.

- 3 žlice dobrote

Vsak se bolje razume z ljudmi, ki so dobrosrčni in želijo dobro vsakomur, kot pa s tistimi, ki mislijo le na se in so do drugih grobi. Pomagaj, svetuj, izkazuj skrb za ljudi okoli sebe ... Ni tako težko, kot se sliši.

- ščepec odkritosti

Nihče ne mara laži, še manj pa, če se vrstniki, ki jih ima, izkažejo za nekaj drugega, kot smo pričakovali. Bolje je, da govorimo resnico, ki pa jo je včasih težko priznati. Če ti obnašanje prijatelja/prijateljice ni všeč, mu/ji to povej, vendar na prijazen način. Dobro je tudi, da

Ema Oberstar, 7. b

predstavimo resničnega sebe, saj nas bodo edino na tak način ljudje resno jemali.

- ½ kozarca poštenosti

Kadar si je med vrstniki potrebno razdeliti delo, bodimo pozorni, da vsak dobi enako mero. Nismo vsi iz istega testa, zato je prav in pravično, če se pogovorimo, kaj bo kdo počel, da ne bi prišlo do nesporazumov. Podobno je pri šolskem ali kakršnemkoli drugem uspehu, ko

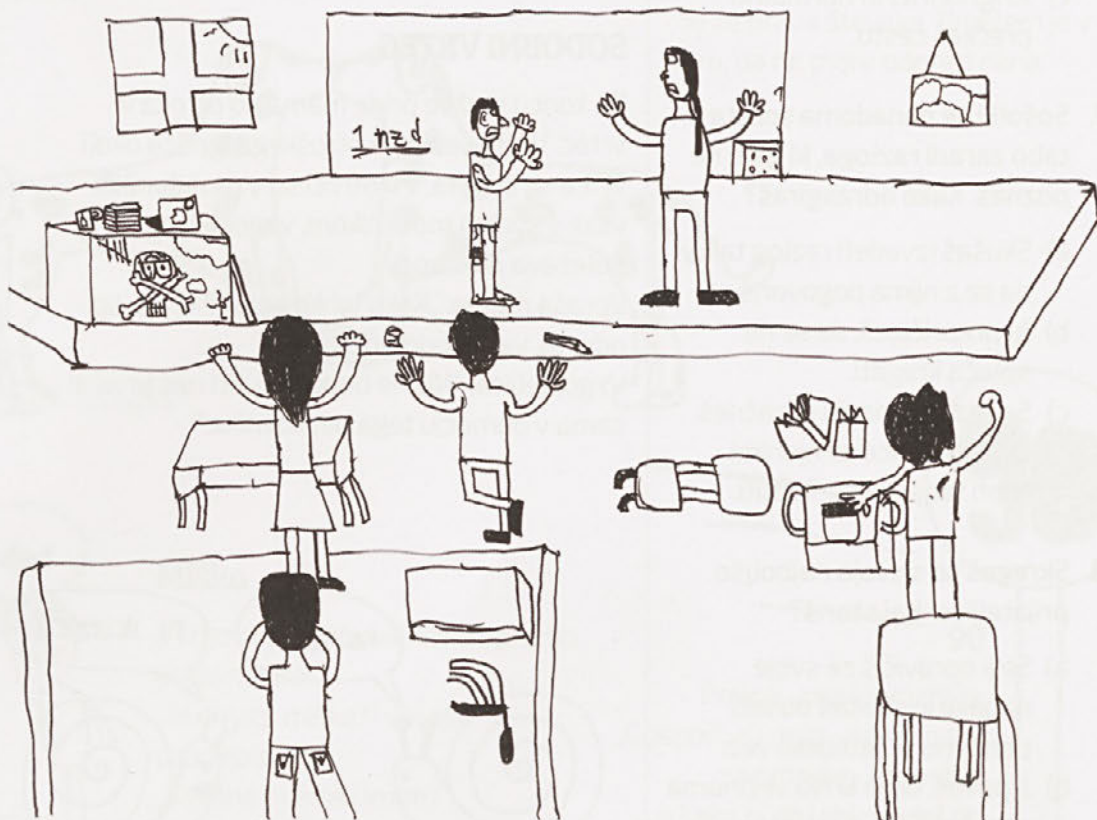
si uspešnejši prislužijo nagrado. Če je nekdo od nekoga boljši, še ne pomeni, da mora slabši takoj postati ljubosumen in se pritoževati.

Že ko vse sestavine zmešamo skupaj, ugotovimo, da se vse prepletajo in se na koncu združijo v poslastico, ki povzroči boljše odnose med ljudmi, pa naj bodo to učitelji, učenci ali prijatelji ...

Karolina

Test o odnosih

Te zanima, kakšni so tvoji odnosi z drugimi ljudmi? Reši test in izvedel boš!

Kal Vilan Kotar Cimermančič, 6. a

1. Ko hodiš po hodniku, zagledaš žalostno prijateljico, a odmora je skoraj konec. Kaj storiš?
 - a) Stopim do nje in jo skušam spraviti v dobro voljo.
 - b) Dve minuti sta premalo za tolažbo, zato pohitim v razred.
 - c) Na hitro jo pozdravim, nato odhitim v razred.
2. S starši se spreš zaradi slabe ocene, zato ti ne dovolijo v kino s prijatelji. Ti pa ...
 - a) Se začneš kujati in odideš v svojo sobo.
 - b) Se izmuzneš ven kljub prepovedi.
 - c) Se sprijazniš s kaznijo in se odideš učiti.
3. Učitelj te pokliče pred tablo in ker ničesar ne znaš, ti v redovalnico zapiše enico. Kako ravnaš?
 - a) Povem staršem za slabo oceno in se nemudoma spravim k učenju.
 - b) Slabo oceno zadržim zase in držim pesti, da govorilne ure odpadejo.
 - c) Staršem ne povem za slabo oceno, ampak se hitro naučim snov, da lahko oceno popravim.
4. Pred šolo vidiš, kako starejši učenec izsiljuje mlajšega učenca za denar. Ti ...
 - a) Ignoriraš situacijo in odideš, saj to ni tvoja skrb.
 - b) Pokličeš odraslo osebo, da uredi spor.
 - c) Posreduješ in tvegaš svojo varnost, ko se postaviš proti izsiljevalcu.
5. S prijateljem se že nekaj časa prepirata o tem, kam iti na izlet. Po dolgem sporu ...
 - a) Poskušaš doseči kompromis.
 - b) Še vedno vztrajaš pri svojem.
 - c) Popustiš prijatelju.

6. Zagledaš starejšo gospo, ki bo ravno prečkala cesto. Ti ...

- a) Ji pomagaš varno prečkati cesto.
- b) Jo pozdraviš in naprej nadaljuješ svojo pot.
- c) Jo ignoriraš in normalno prečkaš cesto.

7. Sošolki se nenadoma spreta s tabo zaradi razloga, ki ga ti ne poznaš. Kako odreagiraš?

- a) Skušas izvedeti razlog tako, da se z njima pogovoriš.
- b) Ju prepričuješ, da se ne splešča kregati.
- c) Se razjeziš nanju in začneš širiti govorice za njunimi hrbti ter ju začneš žaliti.

8. Skregaš se s svojo najboljšo prijateljico. Kaj storiš?

- a) Se ji opravičiš za svoje napake in skušaš doseči ponovno prijateljsko vez.
- b) Ji poveš, da je kriva večinoma ona, kanček pa si k temu pripomogel tudi ti.
- c) Ji poveš, da te briga in odideš k drugi družbi.

ČE SI OBKROŽIL VEČINO

ODGOVOROV A: si sposoben najti skupni kompromis in znaš rešiti svoje odnose z drugimi, čeprav lahko visijo na nitki.

ČE SI OBKROŽIL VEČINO

ODGOVOROV B: se večinoma še kar dobro znajdeš v kriznih trenutkih, a boš moral še malo nadgrajevati reševanje sporov in odnosov.

ČE SI OBKROŽIL VEČINO

ODGOVOROV C: potreboval boš še veliko dela! Za svojo prihodnost se boš moral naučiti, kako bolje sklepati kompromise, se prilagajati drugim in biti prijazen.

Nuša, Eva

VICI

SODOBNI VRTEC

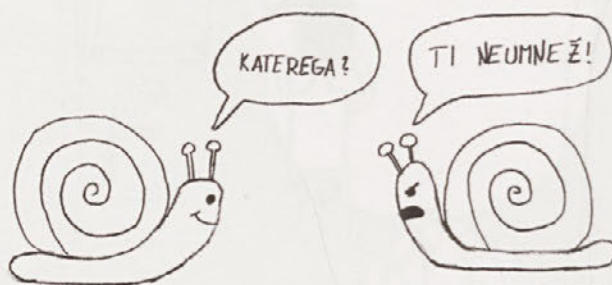
Po koncu službe pride mama po otroka v vrtec. Vrata velikega otroškega igrišča okoli vrtca so odprta, vsi otroci so v peskovniku, vsak s svojim mobilnikom, vzgojiteljica pa poležava na klopci.

Vpraša mama: „Kako lahko spite!? Vrata so odprta, vam bodo otroci ušli!“

Vzgojiteljica: „Nič ne bodo ušli. Pri nas je wi-fi samo v območju tega peskovnika.“

Peter Smolič, 7. b

Peter Smolič, 7. b

Polž

Gospod polž pove ženi: „Odpravljam se v trgovino. Kaj ti naj prinesem?“

„Rada bi jedla jogurt!“

Po štirih dneh se polž vrne in vpraša ženo: „Jagodnega ali navadnega?“

Dobra bejba!

Gre Janez po mestu in mu nasproti pride ena dobra bejba.

Pa gleda in si misli: „Da bi moja imela take noge!“

Potem ga ena dobra bejba prehiti in: „Da bi moja imela tako dobro tazadnjo.“

Pride zopet ena dobra bejba, ki ima dober dekolte: „Da bi moja imela take prsi.“

Na avtobusu ena dobra bejba in: „Da bi moja imela take dobre ustnice ...“ No, in pride domov pa pravi ženi: „Veš, sem celo pot mislil nate!“

Copati

Zakaj Janezek nima ob postelji levega copata?

Da vedno vstane z desno nogo.

George Washington

„Poslušajte me! Ko je bil George Washington v vaših letih, je bil najboljši učenec,“ je dejal učitelj. „Ko pa je bil v vaših, je bil že predsednik,“ mu reče učenec.

Laž

V šoli pozvoni telefon.

Glas: „Danes pa našega Janezka ne bo v šolo.“

Učiteljica: „Kdo pa kliče?“

„Moj oče,“ se oglasi Janezek iz telefona.

Dalmatinski

Srečata se dalmatinska psa.

„Ampak res sva si podobna!“ reče prvi.

„Do pike,“ pravi drugi.

Iris Željko, 5. a

Prava številka!

„Pridite takoj k nam! Tašča hoče skočiti skozi okno.“

„Napačno številko ste zavrteli, gospod. Mi smo mizarji in ne policisti.“

„Je že prava številka. Problem je v tem, da ne more odpreti okna.“

Peter Smolič, 7. b

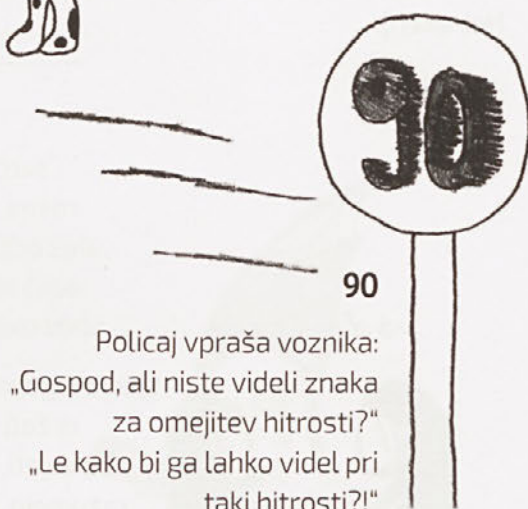
Miška

V trgovino z računalniško opremo pride maček.

„Ali imate miške?“ vpraša prodajalca.

„Kakšne bi želeli imeti?“

„Sive z repom!“

Peter Smolič, 7. b

Anekdote

Pri uri slovenščine so se pogovarjali o življenju in delu velikega angleškega dramatika Williama Shakespeara. Učiteljica razlaga: »Shakespeare je med drugim napisal tudi Julija Cezarja.« Učenec začudeno vpraša: »A je Shakespeare živel v istem obdobju kot Julij Cezar?«

Učitelj pokliče učenca pred tablo, naj reši račun. Učenec pravi: »Učitelj, jaz tega ne znam!« Učitelj odgovori: »Nič hudega. Te bom pa drugo leto naučil.«

Učiteljica pri geografiji vpraša učenca: »S prstom po zemljevidu pokaži, kje in kam teče reka Sava.« Učenec to pokaže in pride s prstom do Beograda. Učiteljica ga vpraša: »No, in kaj se zgodi tukaj z reko Savo?« Učenec bliskovito odvrne: »Usahne.«

Učenci se odpravijo na ekskurzijo. Učiteljica jih opozarja, naj ne uporabljajo elektronskih naprav in naj raje gledajo, kje se vozijo. Učenec odvrne: »Ja, učiteljica, ponavadi se vozimo po cesti.«

Rok Sokač, 7. a

Možnost je, da se boš v bližnji prihodnosti poročil z istospolnim parterjem. Poleg tega bo tvoj partner bogat Nizozemec po imenu Heineken in ti bo omogočil boljše življenje. (Pivovarno Laško je prevzela pivovarna Heineken).

~ kozorog ~

Verjetno si slišal, da primanjkuje tvojih vrstnikov v Španiji. Pazi, če se preveč razjeziš, boš še ti končal v areni.

~ bik ~

~ dvojčka ~

Ljudje ti govorijo, da moraš držati svoje občutke za vajeti. Drugi sicer ne razumejo, da imaš slabo verzijo sebe, hudiča, ki vedno naredi vse narobe. No, čas je, da se spremeniš in nehaš sanjariti o tvojem zlobnem dvojčku.

~ strelec ~

Tvoje ocene lokostrelstva so odlične in nič te ne more ustaviti. Zaradi tega si se povabil pred ljudmi. Možnost je, da boš spoznal novega/-o učenca/-ko, ki bo ogrozil/-a tvoj uspeh. Pazi, Amor ti dela hudo konkurenco!

Tvoje hladno stiskano deviško oljčno olje je postalo prava uspešnica. Kar tako naprej.

~ devica ~

~ tehtnica ~

Zmeraj postavljaš sebe kot dominantno osebo in zaničuješ druge. Tvoje tehtanje je takšno, da ne veš, ali ima zebra več belih črt ali več črnih prog. Postopaj tako, da boš uravnotežena in da bodo vsi imeli kaj od tega.

Ob vsakem večjem deževju nam v novomeško vodno omrežje pošiljaš čedalje bolj umazano vodo in večje zneske na položnicah. Občani so pripravljeni uporabiti vodne topove zoper tebe in za to je zadnji čas, da se zresniš!

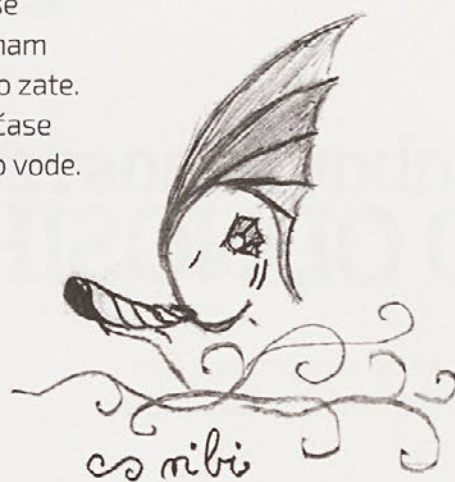

Zadnje čase si kar pridno treniral ščipanje. A pazi na svoj značaj. Vsakega stopala ni treba uščipniti samo zato, ker je stopil na tvojo stran plaže. Še posebej, če je to stopalo kuharjevo.

Želiš si svoje vroče podnebje nazaj. Ne maraš zime, čeprav veš, da ni dolgo do njenega prihoda. Pomisli na druge. Kozorog ne prenese tvojih temperatur.

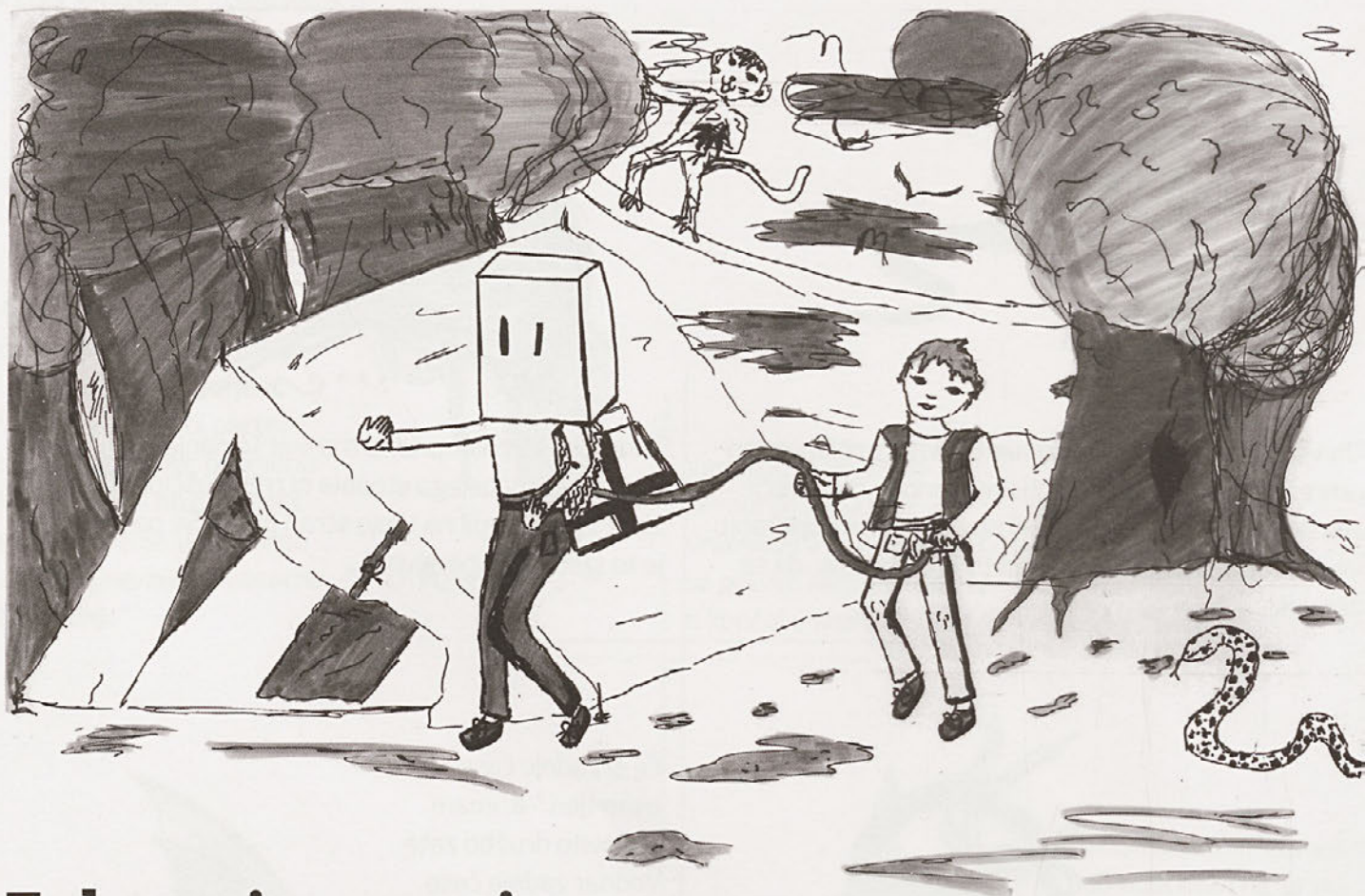
Če si zadnje čase osamljen/-a, imam čudovito družbo zate. Vodnar zadnje čase uporablja veliko vode.

Zelo rad se zaganjaš v stvari kot tvoj prijatelj bik. A nehaj se zaganjati v svoje skrbnike, ki te redijo z namenom. Enkrat te bo treba postrčiti!

Vedno se predstavljaš kot super heroj in se imaš za najbolj postavnega leva, kar jih je. Ne šopiri se pred zdravniki. Saj veš, kaj se je zgodilo Cecilu. (Poročajo, da je v Južnoafriški republiki ameriški zdravnik ustrelil postavnega leva po imenu Cecil).

Polona Moretti, 7. c

Zabavni nasveti O ODNOSIH

Če si z nekom sprt, se z njim zakleni v sobo, dokler ne rešita spora.

Če imaš z nekom skrhan odnos, ga nabrusi.

Če se je nekdo odtujil od tebe, ga prikleni nase.

Če se doma veliko prepirate, zavzemi hišo in postavi svoja pravila.

Če hočeš več prijateljev, jih lahko najameš.

Če te imajo učitelji na piki brez razloga, jim daj za to razlog in dokaži, da si vreden svojega ugleda.

Če imate v razredu težave in stalne prepire, zberi skupino najboljših prijateljev, ki jim zaupaš,

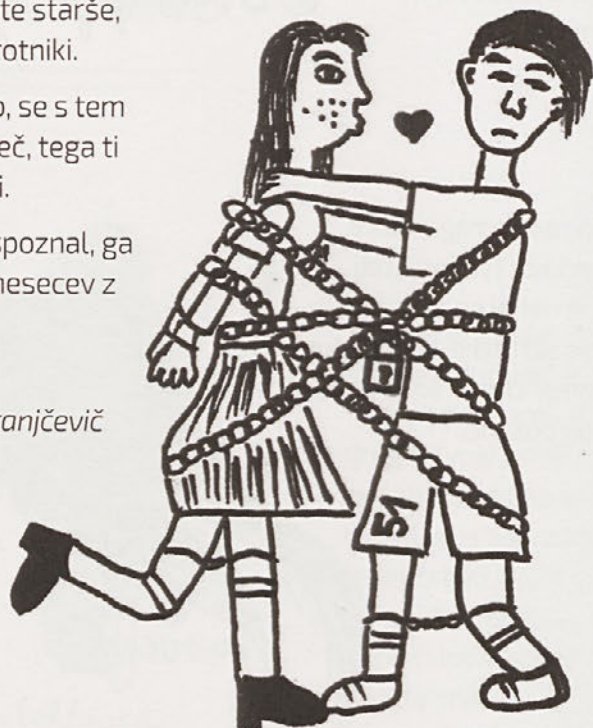
in skupaj zavzemite razred ter vzpostavite prevlado.

Namesto da se kregaš s sorojenci, stopite skupaj in napadite starše, oni so vaši skupni nasprotniki.

Če te starši ne razumejo, se s tem sprijazni in se ne trudi več, tega ti ne bo uspelo spremeniti.

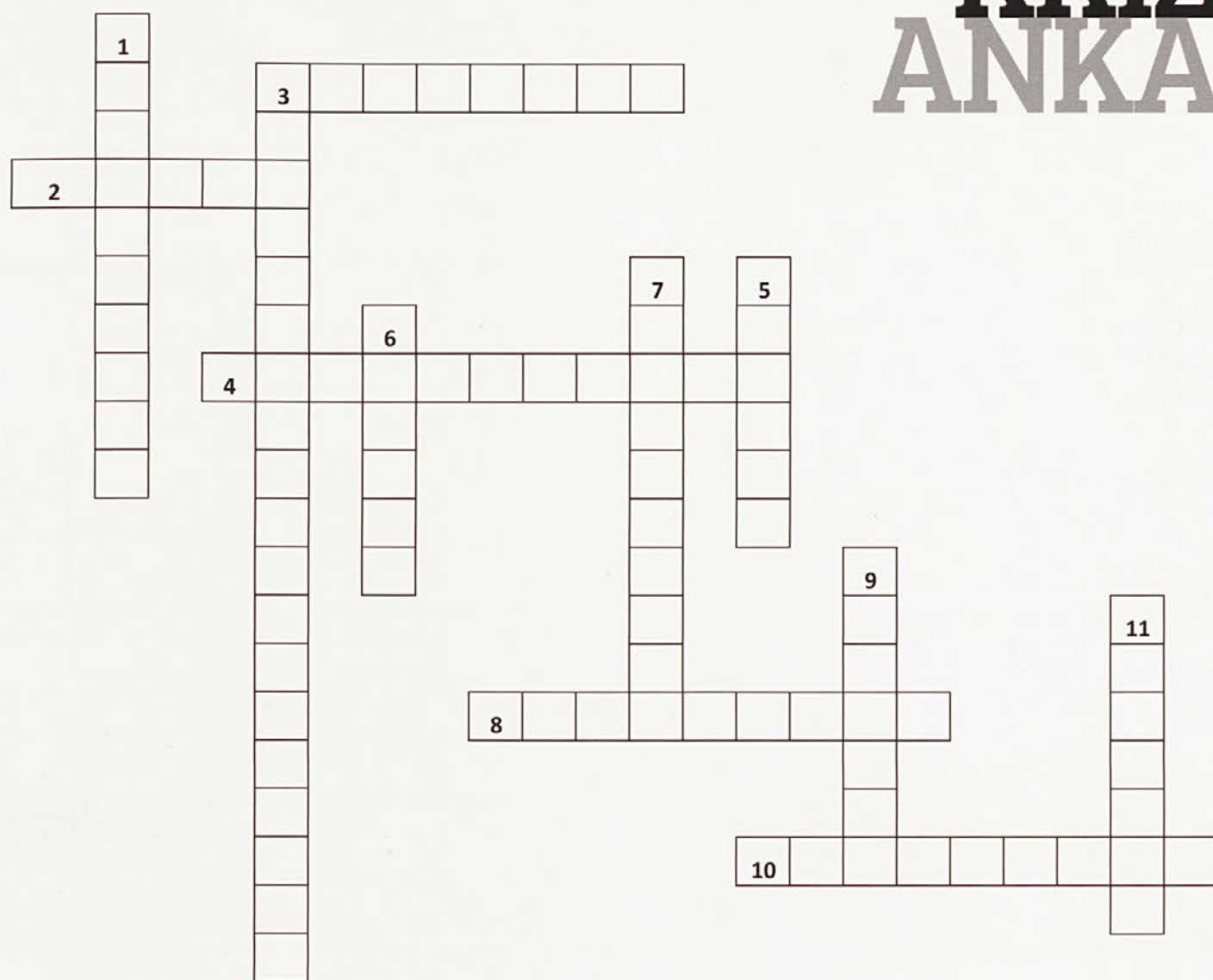
Če bi rad nekoga bolje spoznal, ga ugrabi in preživi nekaj mesecev z njim v divjini.

Aljaž Kranjčevič

Lana Kastelic, 7. c

KRIŽ ANKA

Navodila za reševanje križanke

1. Ustanova, kjer si lahko izposodimo knjige, revije in filme. Imamo jo tudi v Novem mestu.
2. Čustvo, ki ga gojimo do nekoga, če nam niso všeč njegovo obnašanje ali dejanja.
3. **(vodoravno)** Naučimo se je že v prvem razredu, potrebujemo pa jo vse življenje. Sestavljena je iz 25-ih črk.
3. **(navpično)** Letošnja tema otroškega parlamenta (dve besedi).
4. Znanost, ki se ukvarja s števili, kvadrati, ulomki, koreni, potencami in obsegi. Učimo se je tudi v šoli.
5. Ime šolskega časopisa OŠ Grm.
6. Pripomoček, na katerega pišejo učitelji, medtem ko razlagajo snov. Nanjo pišejo s kredami ali flomastri, lahko je tudi interaktivna.
7. Je znanost, ki se ukvarja z živimi organizmi in njihovim delovanjem. Učimo se jo v višjih razredih OŠ.
8. Je mrzla sladka jed, ki se posebno prileže v vročih poletnih dneh.
9. Učenci ga ne maramo preveč. Še posebej ga izvajamo pred ocenjevanji znanja.
10. Poleg angleščine si v 7. razredu lahko izberemo še en tuj jezik, tega govorijo v Nemčiji, Avstriji itd.
11. Priimek znanega novomeškega skladatelja, po njem je poimenovana glasbena šola, pripadla mu je tudi čast, da napiše glasbo za prvi slovenski film Na svoji zemlji.

NAJČA, GLASILO OSNOVNE ŠOLE GRM, NOVO MESTO
LETNIK XXVI, februar 2016, št. 1, 2

Uredniški odbor:
Širši uredniški svet:

novinarji 6., 7., 8. in 9. razreda
Jerica Eržek (odgovorna urednica, lektorica, mentorica)
Renata Blatnik (urednica Male Najče)
Uroš Strugar (mentor likovnega oblikovanja)
Renata Blatnik, Irena Strasbergar (likovno oblikovanje Male Najče)
Fotografije: **Tihomir Troha, Tina Dovič**
Prelom in priprava za tisk: **Tomaž Grdin, Studio Enota**

650 izvodov

februar 2016

Osnovna šola Grm
Novo mesto